

Cầu Duyên

Contents

Cầu Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	65
37. Chương 37	67
38. Chương 38	68
39. Chương 39	70
40. Chương 40	72
41. Chương 41	73

42. Chương 42	75
43. Chương 43	77
44. Chương 44	78
45. Chương 45	79
46. Chương 46	81
47. Chương 47	84
48. Chương 48	88
49. Chương 49: Pn1	91
50. Chương 50: Pn2	94

Cầu Duyên

Giới thiệu

Edit: RòmThế loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, sinh tử văn, HE. “Tiểu Ly, nhớ kỹ, ở chỗ này chờ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-duyen>

1. Chương 1

“Tiểu Ly, nhớ kỹ, ở chỗ này chờ ta. Ba ba rất nhanh sẽ trở lại.”

“Ân.”

“Tiểu Ly, nhớ kỹ, phải đợi ba ba. Phải ngoan ngoãn.”

“Ân.” Hắn nặng nề mà gật đầu, cường điệu: “Ba ba, Tiểu Ly thật ngoan, Tiểu Ly vẫn sẽ một mực ở nơi này chờ ba ba.”

“Hảo hài tử.”

Bàn tay to ấm áp vuốt ve cái đầu nho nhỏ của hắn, làm cho hắn vô hạn quyến luyến ôn nhu cùng tình yêu.

Hắn giống như con mèo nhỏ muốn được an ủi, cọ cọ vào đôi tay ôn nhu kia: “Ba ba, Tiểu Ly không sợ bầu trời tối đen. Tiểu Ly sẽ giống như tên chính mình, vĩnh viễn không ly khai ba ba.”

Bàn tay to bỗng nhiên tạm dừng một chút, rồi tiếp theo, hắn được đôi tay này dùng sức ủng vào trong ngực.

“Hảo hài tử. Không cần quên. Không cần quên tên của người. Tiểu Ly. Phi Ly. Người đã nói, vĩnh viễn không ly khai. Người đã nói.”

“Ba ba đừng khóc, Tiểu Ly sẽ không rời đi. Ba ba đừng khóc.”

Đây là vào một đêm đông, hắn cùng người kia ôm nhau lần cuối cùng.

Thê lương gió lạnh rất nhanh thổi đi ẩm áp còn sót lại. Đường lớn tối như mực giống một mảnh thú cắn nuốt con mồi, không lưu tình chút nào bao phủ bóng dáng gầy yếu đơn bạc của người kia.

Hắn vẫn ngồi ở trên bậc thang. Ngây ngốc, ngoan ngoãn, giống như tên của hắn, không chịu rời đi.

Cho dù rất nhiều năm sau này, mặc dù hắn đã biết người kia sẽ không trở về, lại vẫn nhịn không được vào đêm đông gió lạnh, khoác áo ba-đờ-xuy thật dày, ngồi ở trước cửa lớn cô nhi viện, chờ đợi suốt một buổi tối.

“Bác sĩ Tô. Bác sĩ Tô. Bác sĩ Tô?”

Tô Viễn Hằng mở hai mắt, thấy y tá trưởng mỉm cười nhìn hắn: “Xảy ra chuyện gì? Người giống như đang ngủ?”

“A, có thể là ngủ gật.” Tô Viễn Hằng xoa xoa hai mắt, có chút buồn ngủ ngồi dậy.

“Đừng ngủ ở chỗ này, cẩn thận cảm lạnh. Ngài có thể tan tằm. Nghị viên giải phẫu đã muốn làm xong, thật thuận lợi. Viện trưởng cho ngài trở về nghỉ ngơi, thứ sáu lại đến đi làm.”

“Hào.”

Nghị viên Nhật Bản bí mật vào đây, giải phẫu não bộ phải tiến hành suốt 14 giờ. Hắn phụ trách sáu giờ trước với bộ phận thần kinh chủ, trong quá trình phẫu thuật hai chân đứng đến chết lặng. Tinh lực quá độ tập trung hậu quả làm cho hắn cảm giác chính mình giống như đã muốn mấy ngày mấy đêm không có ngủ.

“Trương hộ sĩ, ta đi trước. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon. Bác sĩ Tô đi thông thả.”

Tô Viễn Hằng đi vào bãi đỗ xe ngầm, lấy xe chính mình, hướng nhà riêng chạy tới.

Hắn có chút không yên lòng mở ra cửa kính xe, cơn gió mùa hạ oi bức vù vù thổi qua bên tai.

Hắn nghĩ đến chỉ vào mùa đông hắn mới có thể mơ thấy mộng kia, không thể tưởng được vào mùa hạ nóng bức như vậy, hắn thể nhưng cũng mơ thấy giấc mộng ấy?

Quả nhiên là quá mệt mỏi. Hoặc là. Là tâm mệt mỏi.

Đèn đỏ.

Tô Viễn Hằng cho xe dừng ở trước vạch vôi. Phía trước là quảng trường thời đại, ở đó có treo một áp phích cực lớn quảng cáo nước hoa đang rất lưu hành.

Nam nhân tóc dài tuấn mỹ vô trù ngưỡng đầu, cằm khê nâng, ánh mắt mang lạnh lùng cùng coi rẻ nhìn xuống đông đảo đại chúng. Áo sơ mi màu đen với cái cổ dựng thẳng, khuy để thả, lộ ra cơ ngực hoàn mỹ khêu gợi, dây thắt lưng da màu đen model với một cái nút thắt, hơn nữa trước ngực trái thoát ẩn thoát hiện một hình xăm hoa hồng đen, lại làm cho người ta mơ màng liên miên.

“Werner thật sự là rất xuất chúng. Nếu được một nam nhân như hắn nhìn liếc mắt một cái, ta nhất định sẽ lập tức chết đi.”

“Coi như hết, người nằm mơ còn không được nữa là.”

“Chán ghét!”

“Ha ha ha.”

Các cô gái nhìn không chuyển mắt đại quảng cáo nơi quảng trường, cười đùa theo đường cái đi qua. Cuộc sống ban đêm chỉ vừa mới bắt đầu, đô thị giống như chỉ vừa mới giật mình tỉnh lại.

Tô Viễn Hằng nhìn các cô gái đi qua phía trước, nghe lời nói của các nàng, hướng đại quảng cáo kia liếc mắt một cái.

Hoàn mỹ, thần bí, lãnh khốc, gợi cảm, dã tính, năng lực.

Đó là những từ ngữ mà các nàng dùng để hình dung nam nhân trước mắt đang vô cùng được hoan nghênh.

Tô Viễn Hằng nhìn nam nhân hoàn mỹ lại lạnh lùng trên biển quảng cáo kia, rồi khi đèn chuyển xanh liền cho xe chạy tiếp.

Nhà trọ của hắn toạ lạc tại ngoại thành, cách nội thành hơi xa một chút, nhưng hắn thích nơi này vì thanh tĩnh, hơn nữa, lại rất riêng tư.

Thông qua môn kiểm, đem xe đậu ở bãi đỗ xe ngầm, bên cạnh có một chỗ đỗ xe trống.

Tô Viễn Hằng lên tầng 27, mở ra cửa phòng, nắng hè chói chang, đại sảnh trống rỗng lại làm cho hắn cảm thấy hơi hơi hàn ý.

Lúc trước thật không nên mua phòng ở lớn như thế.

Tô Viễn Hằng có chút buồn bực nghĩ. Đem chìa khóa ném tới trên bàn trà, tùy tay mở ra điện thoại ghi âm, vào phòng ngủ thay quần áo.

Tít —— một tiếng kêu lên, rồi một giọng nói duyên dáng từ trong điện thoại truyền ra.

“Tô tiên sinh, người khoẻ. Ta là chị cả của Khiêm, Bắc Đường Nhã Chi.”

Tô Viễn Hằng đang cởi áo liền ngăn người.

“Ta hôm nay mới từ Mỹ Quốc trở về, có một số việc muốn cùng ngài nói chuyện. Nếu ngày mai ngài rảnh, buổi chiều hai giờ, ta ở khách sạn Thụy Gia, quán cà phê tầng 37 chờ ngài. Cảm ơn. Tạm biệt.”

Tô Viễn Hằng sững sốt sau một lúc lâu, suy sụp cầm trong tay áo sơ mi ném tới trên mặt đất, hướng phía sau một ngưỡng, ngã xuống trên giường lớn.

2. Chương 2

Bắc Đường Nhã Chi, mưu gia của tập đoàn Bắc Đường. Cao quý, tao nhã, xinh đẹp. Mười năm thời gian, năm tháng tựa hồ vẫn chưa từng ở trên người nàng lưu lại chút dấu vết.

Tô Viễn Hằng đi vào quán cà phê, liếc mắt một cái liền thấy thân ảnh bắt mắt thoát tục kia.

Người của Bắc Đường gia, tựa hồ trời sinh liền có loại mị lực hấp dẫn khó có thể ngôn dụ, bất luận đang ở nơi nào, luôn tới câu dẫn người chú mục. Cho dù Bắc Đường Nhã Chi đã muốn 39 tuổi, lại vẫn xinh đẹp như trước.

“Tô tiên sinh, đã lâu không thấy.”

“Quý phu nhân, người khoẻ.”

Bắc Đường Nhã Chi tao nhã mỉm cười: “Tô tiên sinh, gần đây khoẻ? Từ sau khi Huệ Chi làm xong giải phẫu, chúng ta tựa hồ đã có. gần mười năm không thấy đi?”

” Gần đây thân thể Huệ Chi tiểu thư khoẻ?”

“Tốt lắm. Sao vậy? Khiêm không cùng người nói sao?”

Tô Viễn Hằng cười cười: “Không có.”

Bắc Đường Nhã Chi thở dài: “Ta đã thật lâu không có gặp qua Khiêm , không biết hắn gần đây ra sao?”

Tô Viễn Hằng uống một ngụm cà phê, đem cái tách nhẹ nhàng đặt xuống, thản nhiên nói: “Ta cũng không biết. Ta cũng thật lâu không có gặp qua hắn.”

Bắc Đường Nhã Chi nhìn hắn: “Ta vẫn nghĩ, các người ở cùng một chỗ.”

Tô Viễn Hằng cười khê: “Nếu ngài cảm thấy như thế, vậy cứ xem như đúng đi.”

“Xem như đúng?” Bắc Đường Nhã Chi tinh tế nâng mi, thần thái tao nhã động lòng người, ánh mắt dịu dàng bên trong lại ẩn ẩn lợi hại.”Tô tiên sinh, có câu ta không biết nên hỏi hay không.”

“Người hỏi đi.” Tô Viễn Hằng đại khái đã biết nàng muốn nói cái gì.

“Người cùng Khiêm, rốt cuộc là quan hệ gì?”

Ta cùng Khiêm, rốt cuộc là quan hệ gì?

Những lời này, Tô Viễn Hằng cũng rất muốn hỏi.

Mười năm trước chỉ mới thoáng nhìn, làm cho hấn đối thiếu niên kia vừa thấy chung tình. Trước đó, hấn cũng không biết chính mình thích nam nhân. Nhưng mà thích chính là thích, yêu thương chính là yêu thương. Bởi vì có lúc chưa hiểu rõ tình cảm, Tô Viễn Hằng chính mình cũng chịu đủ dày vò.

Hấn chưa bao giờ nghĩ muốn tranh thủ cái gì, cũng chưa bao giờ chủ động qua, chỉ là người tới tìm hấn, lại chính là Khiêm.

Lúc Bắc Đường Nhã Chi rời đi, thần nhiên lưu lại một câu: “Nếu thấy Khiêm, phiền toái người chuyển cáo hấn, hấn nên trở về nhà rồi.”

Đúng vậy. Thân là người thừa kế của Bắc Đường gia, trách nhiệm này y không thể tùy ý vứt bỏ. Rời nhà sáu năm, Khiêm, người bốc đồng cũng đủ lâu.

Một mình ngồi ở quán cà phê, từ cửa sổ tầng 37 hướng ra phía ngoài nhìn, bầu trời trông gần đến như thế, nhưng cũng xa đến vợi vợi.

Tô Viễn Hằng hồi tưởng đến tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên kia, thật giống như hai cực giữa trời và đất, trong phút chốc gặp nhau.

Hành lang dài đầy tuyết trắng, nơi nơi đều phiêu tán hương vị nước tiêu độc. Hấn bị lôi ra từ phòng nghiên cứu một cách vội vã, đi vào phía bên ngoài phòng cấp cứu, hắc y thiếu niên kia bị một đám người vây quanh, thần sắc lạnh lùng đứng ở nơi đó.

Ánh mắt Tô Viễn Hằng đầu tiên liền nhìn y, bởi vì y là bất mắt như vậy. Lễ phục màu đen vừa người, mặc ở trên thân hình thiếu niên mười bốn tuổi có nét ngây ngô lại cao ngất, có vẻ không hợp nhau.

Hấn đi qua, thiếu niên nâng lên mắt, xuyên thấu qua những người vây chung quanh bên cạnh, hướng về phía hấn đến lạnh lùng lại cao ngạo liếc mắt một cái.

Tô Viễn Hằng không có biện pháp hình dung ánh mắt của y lúc đó. Đôi mắt rất được, xinh đẹp không giống của một đứa bé trai. Thế nhưng tâm mắt y thật lợi hại, lợi hại đến không giống của thiếu niên.

“Chúng ta muốn tìm bác sĩ Áo Tư Tạt. Chỉ có bác sĩ Áo Tư Tạt mới có thể giải phẫu cho nàng.” Một nữ nhân thân sắc hỗn loạn nói, bắt lấy tay thiếu niên hét chói tai: “Chúng ta không thể đem Huệ Chi giao cho một bác sĩ trẻ tuổi như thế.”

“Chờ chị cả mang bác sĩ Áo Tư Tạt từ Mĩ Quốc trở về, người cũng có thể nhật xác cho nàng là vừa.” Thiếu niên lạnh lùng bỏ ra tay nàng.

“Khiêm! Sao người có thể nói chuyện như thế! Huệ Chi là chị em song sinh với người a! ? Nàng là vì cứu người mới trọng thương!” Nữ nhân kêu lên.

“Cho nên, mạng của nàng phải do ta định.”

Thiếu niên đi lên phía trước từng bước, đôi con ngươi tối đen phẳng phất u quang của đêm trăng.

“Người là bác sĩ não khoa giỏi nhất nơi này?”

Tô Viễn Hằng phục hồi tinh thần lại, nói: “Phải, ta là bác sĩ não khoa giỏi nhất trong thành thị này.”

“Thế nhưng người thật trẻ tuổi.” Ánh mắt thiếu niên ở trên người hấn tuần tra.

“Người cũng thật trẻ tuổi.”

Hai người yên lặng đối diện. Có một nam nhân phủ ở bên tai thiếu niên, thấp giọng nói: “Thiếu gia, ta biết hần. Mười bảy tuổi liền ở phương diện thần kinh não lấy được thành tích trác tuyệt, là thiên tài trong giới y học, là môn sinh đặc ý của bác sĩ Áo Tư Tập.”

Tô Viễn Hằng nói: “Mặc kệ các người có quyết định hay chưa, hiện tại ta muốn vào xem người bệnh một chút.”

Hần lách qua bọn họ, đi vào phòng cấp cứu.

Tình huống của cô gái so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, rõ ràng là dấu vết của tai nạn xe cộ, mà tối trí mạng, chính là một viên đạn bắn vào hậu não.

Viên đạn phải lập tức được lấy ra, một khắc cũng không thể chậm trễ.

Tô Viễn Hằng không biết thiếu niên kia làm ra quyết định như thế nào, hần nhớ rõ, trên tờ giấy cam kết giải phẫu, dĩ nhiên là lúc ấy y chỉ có mười bốn tuổi, ký vào tên của chính mình.

Bắc Đường Mẫn Khiêm.

3. Chương 3

Bắc Đường là một gia tộc phồn vinh từ xưa, trong lịch sử, từng giữ một vai trò trọng yếu tại quốc gia này, cho dù là hiện nay, vẫn như cũ trọng đại không suy.

Bắc Đường Mẫn Khiêm là người thừa kế duy nhất của gia tộc trong thế hệ này. Phía trên y có ba chị gái. Chị cả Bắc Đường Nhã Chi so với y cùng song bào thai, chị ba Bắc Đường Huệ Chi lớn hơn 15 tuổi, chị hai Bắc Đường Tình Chi so với y lớn hơn 11 tuổi. Rất nhiều người ngoại giới từng phỏng đoán, Bắc Đường gia tới thế hệ này đại khái rất khó có con trai, ai ngờ nhiều năm sau, Bắc Đường phu nhân lần nữa mang thai, sinh hạ song bào thai, trong đó có Mẫn Khiêm. Cho nên đối với gia tộc Bắc Đường mà nói, Bắc Đường Mẫn Khiêm đại biểu cho tương lai cùng hưng thịnh của gia tộc.

Tô Viễn Hằng nhớ tới mặt của thiếu niên kia, hiểu được y quả thật có sự kiêu ngạo cùng lạnh lùng vốn có.

Y từ nhỏ đã là người cùng chính mình bất đồng, y là người thừa kế của một gia tộc cao quý từ xa xưa, cùng hần loại này phạm phư tục tử, quả thật xa xôi như trời và đất vậy.

Bắc Đường Huệ Chi giải phẫu rất thành công. Tô Viễn Hằng tuy rằng lúc ấy chỉ có 20 tuổi, cũng đã là chuyên gia hiếm có trong giới thần kinh não học.

Nhớ rõ hần lúc ấy đi ra phòng giải phẫu, Bắc Đường Mẫn Khiêm vẫn đang đứng trong sự vây quanh của mọi người mà chờ đợi ở ngoài cửa. Giải phẫu suốt bốn giờ, ngay cả viện trưởng đều kinh động, cả bệnh viện bởi vì cuộc giải phẫu này của Bắc Đường gia, mà bị Bắc Đường Nhã Chi bí mật phong bế hết thủy. Kia cũng là lần đầu tiên Tô Viễn Hằng nhìn thấy thủ đoạn của một nữ cường nhân thuộc thương giới cùng chính giới.

Sau khi hần nói ra hết thủy đều tiến hành thuận lợi, thiếu niên nguyên bản trên mặt không có biểu tình, thế nhưng hiện lên thần nhiên ý cười. Nụ cười nhật nhõ kia khiến cho khuôn mặt y như nhu hoà xuống, toát ra bộ dáng mà một thiếu niên nên có.

“Cám ơn người.”

Không tưởng được lời đó lại từ trong miệng y thốt ra, nụ cười kia cùng trong lời nói chân thành tha thiết làm cho Tô Viễn Hằng một cái chớp mắt thất thần.

Nguyên lai, bộ dáng y cười rộ lên lại đẹp như vậy.

Tô Viễn Hằng đột nhiên vì ý niệm toát ra trong đầu chính mình mà đỏ mặt. Phía sau hần mới chú ý tới, trên lễ phục dạ hội của Bắc Đường Mẫn Khiêm có loang lổ vết máu, mà trên trán tuyết trắng của y, còn có dấu vết ngoại thương sau khi đã xử lý qua.

“Người.”

Tô Viễn Hằng vừa định hỏi y có việc gì hay không, lại bị vệ sĩ vây quanh cắt lời. Một đám người bảo vệ Bắc Đường Mẫn Khiêm vội vàng rời đi, mà hần ngay cả quần áo cũng chưa kịp đổi, liền bị viện trưởng kêu đi rồi.

Lại nói tiếp, hần cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm lại gặp thêm hai lần nữa trong cùng một chỗ, còn không tới mười phút. Thế nhưng với hần lại giống như đã quen biết y cả đời. Cái loại tình cảm này từ nơi sâu nhất trong đáy lòng trào ra mãnh liệt, nói không rõ, làm cho hần không hiểu, nhưng cũng mãnh liệt chờ mong. Giống như hần cả đời này, đều là chờ đợi những lần vội vàng gặp nhau.

Một trận tiếng chuông gọi trở về Tô Viễn Hằng đang chìm trong trí nhớ xa xôi. Hần lấy điện thoại di động ra, nguyên lai là bệnh viện gọi cho hần, bảo hần khẩn cấp đi bệnh viện phúc tra một chút tình huống sau giải phẫu của nghị viên Nhật Bản.

Khi Tô Viễn Hằng từ bệnh viện trở về, đã sắp mười hai giờ khuya. Buổi chiều ứng đối với một Bắc Đường Nhã Chi, đã làm cho tinh lực hần hao phí, giờ lại ở bệnh viện một buổi tối, lúc này thật sự là tâm thần mỗi mệt.

Tô Viễn Hằng mang thân thể mệt mỏi về đến nhà, đẩy ra cửa phòng, lại lập tức nhận thấy trong không khí lưu động một loại hơi thở không giống trước đây.

Hần ở trước cửa ngẩn người một lúc, sau đó mới chậm rãi đóng cửa lại.

Đại sảnh vẫn lạnh lùng như trước, nhưng cửa phòng ngủ lại mở rộng ra, trên giường lớn rộng thùng thình hỗn độn vài món quần áo, trong phòng tắm ẩn ẩn truyền đến tiếng nước.

Tim Tô Viễn Hằng đập gia tốc.

Tuy rằng đã nhiều năm như thế, nhưng mỗi khi biết người kia ngay tại nơi này, hần vẫn nhịn không được kích động cùng kích động.

Giống như một thiếu niên mới lớn đối mặt với mối tình đầu.

Tô Viễn Hằng cười nhạo chính mình. Rõ ràng đã là một nam nhân thành thực ba mươi tuổi, thế nhưng khi đối mặt với tình nhân nhỏ hơn chính mình sáu tuổi, còn có thể xuất hiện loại phản ứng này, thật sự là bất khả tư nghị.

Tô Viễn Hằng xoay người giúp tình nhân đem mọi thứ tán loạn ở phòng ngủ thu thập gọn gàng. Khi nhặt lên áo sơ mi màu trắng, trên áo còn in lại dấu son môi yêu diễm một cách rõ ràng.

Tô Viễn Hằng cứng đờ, ngực nhói đau, có chút hít thở không thông. Tiếp theo, hần làm như không có việc gì đem quần áo ném vào máy giặt.

“Hằng, đã trở lại sao?” Trong phòng tắm truyền ra thanh âm vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Tô Viễn Hằng sửng sốt một chút, đáp: “Àn.”

“Giúp ta tìm cái khăn tắm đi. Trong phòng tắm này vừa rồi bị ta lộn thối.”

“Àn.”

Tô Viễn Hằng lấy ra một cái khăn tắm sạch sẽ, mới đi đến cửa phòng tắm, cửa lại đột nhiên mở ra.

Thân ảnh thon dài kiêu mỹ cứ trần trụi như vậy đứng ở trước mặt hần. Tô Viễn Hằng trong nháy mắt quên hô hấp.

“Cám ơn.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm không biểu tình gì tiếp nhận vật trong tay hần, tùy tay đóng cửa lại.

Tô Viễn Hằng thẳng đến năm phút sau mới phản ứng lại, ngực kịch liệt phập phồng, thở hổn hển mấy hơi, rồi mới xấu hổ quần bách khi phát hiện, vật giữa hai chân chính mình có phản ứng.

4. Chương 4

Bắc Đường Mẫn Khiêm vận khăn tắm đi ra, nhưng không có nhìn thấy bóng dáng Tô Viễn Hằng. Tại phòng bếp truyền đến tiếng vang, y đi vào, thấy Tô Viễn Hằng đang bận rộn.

“Làm gì đó?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm đi tới, từ phía sau ôm lấy hắn. Tay Tô Viễn Hằng run lên, cái thìa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

“Đừng nháo, ta đang nấu cơm.”

“Đây là câu đầu tiên người nói cùng ta sau nửa năm không gặp mặt, à?”

Tô Viễn Hằng run rẩy, có chút thở không xong, cúi đầu nói: “Vậy người muốn ta nói cái gì với người.?”

“Người biết rõ mà.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm tắt bếp ga, dùng sức đem Tô Viễn Hằng áp đến trên tường, thô lỗ hôn lên đôi môi hắn.

Cái thìa trong tay Tô Viễn Hằng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cánh tay hắn cử cử, rồi lại chậm rãi thu xuống, cuối cùng chần chờ phóng tới trên lưng trần trụi của Bắc Đường Mẫn Khiêm.

“. Mẫn Khiêm.”

Tô Viễn Hằng há miệng thở dốc, hơi hơi dựa vào trong ngực Bắc Đường Mẫn Khiêm.

Đã lâu chưa thân mật làm cho hắn cảm thấy vô thức cùng khủng hoảng, thế nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không để ý đến ý tưởng của hắn. Y cởi áo sơ mi Tô Viễn Hằng, hai tay không chút khách khí ở trên người hắn công thành đoạt đất.

“Đừng.” Tô Viễn Hằng tránh tránh.

Bắc Đường Mẫn Khiêm hôn lên ngực hắn, không kiên nhẫn nói: “Đừng nói với ta là người không muốn.” Nói xong bàn tay to đã cầm lấy phần thân cứng rắn của Tô Viễn Hằng.

“. Nhưng cũng đừng ở trong này.” Hắn không muốn ở trên sàn nhà phòng bếp lạnh như băng làm tình. Dù sao hắn đã gần ba mươi tuổi, không có cái loại tình cảm mãnh liệt của người trẻ tuổi.

Nói cứ như hắn đã già rồi vậy.

Tô Viễn Hằng sâu kín thở dài, ngoảnh mặt làm ngơ khi bị Bắc Đường Mẫn Khiêm áp đảo trên mặt đất, quần áo trên người bị lột xuống, quần dài dưới thân cũng bị thô lỗ bác đến tất cái.

“Ngô.”

Tô Viễn Hằng nhú nhú mào, cực lực phối hợp động tác của Bắc Đường Mẫn Khiêm, mở ra hai chân thật lớn, cố gắng thả lỏng hậu huyệt.

Nếu nhất định phải làm, liền cố gắng làm cho tất cả mọi người khoái hoạt một chút. Dù sao hắn cũng thật lâu không có làm, nói không nghĩ đến là giả.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cơ hồ không có trải qua bôi trơn, chỉ là thô thô vì hắn khuếch trương vài cái, liền xông đi vào. Tô Viễn Hằng một cái chớp mắt đau đến mặt nhăn mày nhú, nhưng lập tức liền theo đuổi khoái cảm mà y gây nên.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vẫn rất kỳ quái, nơi đó của Tô Viễn Hằng, tựa hồ cho tới bây giờ cũng không cần hoàn toàn chuẩn bị, cũng có thể thừa nhận y tiến vào. Là hắn trời sinh như thế? Hay là. . . .

Bắc Đường Mẫn Khiêm nghĩ đến khả năng sau, trong lòng liền cực không thoải mái. Động tác càng ngày càng thô lỗ, một chút lại thêm một chút, mãnh lực trừu sáp.

“Ân. A ——”

Tại phòng bếp bị ngọn lửa *** làm cho nóng rực, nam nhân dưới thân mặt nhẵn mảy nhú, cái mông cơ hồ bị nâng đến giữa không trung, điều này làm cho hắn không thể không chiết khỏi lưng áo. Sàn nhà bóng loáng không thể mượn lực, hai tay của hắn chỉ có thể bắt lực ở bốn phía loạn thảo, hy vọng tìm kiếm được một điểm tựa có thể chống đỡ.

Hai tay Bắc Đường Mẫn Khiêm hữu lực siết chặt thắt lưng hắn, lưu loát ra vào. Nhìn đã biết dạng công kích mãnh liệt, người nọ dưới thân vẫn thừa nhận hết thảy mặc dù không có tình huống tiên diễn, trong lòng lại không khỏi hờn giận.

“A —— chậm, chậm một chút. Khiêm. Mẫn Khiêm. Ta không được. Chậm một chút. Cầu người.”

Ba mươi phút sau, Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa hồ vẫn không có dừng lại dục vọng, nhưng kịch liệt va chạm đã bắt đầu làm cho Tô Viễn Hằng cảm thấy cổ hết sức, không khỏi nói ra lời xin khoan dung.

Bỗng nhiên thân thể nhẹ hẫng. Tô Viễn Hằng hoảng sợ mở mắt ra, phát hiện Bắc Đường Mẫn Khiêm lại đem hắn kéo đứng lên, làm cho hắn bán ngồi ở trên người chính mình.

Tư thế này khiến cho y mỗi một lần đều càng sâu nhét vật cứng rắn kia vào trong cơ thể hắn. Tô Viễn Hằng cảm thấy một tia nan kham, thể nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm gắt gao giữ chặt thắt lưng hắn, làm cho hắn không chỗ nào trốn thoát.

“Ôm ta.” Bắc Đường Mẫn Khiêm khàn khàn mệnh lệnh.

Tô Viễn Hằng theo bản năng vâng theo lời y nói, hai tay phàn đến trên vai y. Tuy ý y mỗi một lần mạnh mẽ xâm nhập, hô hấp trở nên gấp gáp mà dồn dập. Bỗng nhiên, Bắc Đường Mẫn Khiêm ngăn chặn đầu của hắn, mạnh mẽ hôn lên môi hắn.

“Ngô.”

Kịch liệt va chạm cùng nhiệt tình kích hôn, làm cho cả người Tô Viễn Hằng không khả năng ức chế bắt đầu co rút lên. Hắn gắt gao leo lên trên người Bắc Đường Mẫn Khiêm, bắt đầu vô ý thức phối hợp động tác của y. Loại hành động này, đưa tới càng điên cuồng luật động, ở cao trào kia trong nháy mắt, Tô Viễn Hằng cảm thấy toàn thân chính mình từ tóc cho đến ngón chân, đều không ngừng thiêu đốt.

5. Chương 5

Rạng sáng hai giờ, Tô Viễn Hằng cả người trần như nhộng nằm ở trên sofa trong đại sảnh, mệt mỏi ngay cả ngón tay cũng lười di động.

“Viễn Hằng, người quả nhiên là tối lớn.” Bắc Đường Mẫn Khiêm nằm ở phía sau hắn, chậm rãi vuốt ve da thịt bóng loáng mà cứng cỏi của hắn.

Tô Viễn Hằng trong lòng run rẩy, không nói gì.

Hắn có thể giữ chân được nam nhân này, tựa hồ chỉ có nhục dục.

Không biết vì cái gì, bọn họ trong lúc làm tình sự luôn ăn ý cùng thoả mãn như vậy, cơ hồ thiêu đốt tế bào toàn thân. Giống như bọn họ trần trụi nguyên thủy dây dưa cùng một chỗ, đã qua vài thế kỷ.

Tô Viễn Hằng đẩy ra tay Bắc Đường Mẫn Khiêm, cổ hết sức mà ngồi dậy.

“Người làm gì?”

“ Ăn cơm. Ta đói bụng.”

“Nga.” Bắc Đường Mẫn Khiêm cúi đầu cười, “Ta cứ nghĩ người vừa rồi đã ăn no rồi.”

Ăn no chính là người.

Tô Viễn Hằng nhìn y một cái, cuối cùng không có đem lời ấy nói ra, dù sao vừa rồi hắn cũng đã thoả mãn thật lớn rồi.

Hắn lảo đảo đứng dậy, gắng gượng bước đi, xoay người đem áo sơmi trên sàn nhà ở phòng bếp cầm lên.

“Còn mặc nó làm cái gì, dù sao như thế này còn phải thoát.” Ý Bắc Đường Mẫn Khiêm chính là một lát sau cũng phải tắm rửa, mặc vào cởi ra nhiều phiền toái.

Tô Viễn Hằng cảm thấy một cổ chất lỏng từ phía sau chậm rãi chảy xuống. Hắn biết đó là cái gì. Trên sàn nhà hiện tại cũng là loang lổ dấu vết.

Hắn giống như không có nghe thấy lời nói của Bắc Đường Mẫn Khiêm, vẫn chậm rãi mặc áo sơmi vào. Lúc này hắn cảm thấy thật may mắn, may mắn lúc trước không có phô thảm.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn thân ảnh hắn bận rộn ở phòng bếp, tình cảm mãnh liệt dư tiêu làm cho động tác của Tô Viễn Hằng có chút thông thả.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa vào sô pha, tùy tay ở dưới bàn trà sờ sờ, quả nhiên lấy ra gói thuốc lá y vẫn thường hút, cùng một cái bật lửa.

Y bật lửa đốt thuốc, tao nhã hút một ngụm, chậm rãi phun ra.

Y đã rời đi phòng này nửa năm, trước khi đi đặt thuốc lá ở trên bàn trà, không có khả năng bảo tồn lâu như thế. Mà hiện tại trên tay giữ bao thuốc này, rõ ràng là vừa mới mở ra.

Tô Viễn Hằng về phương diện này, thường thường làm cho Bắc Đường Mẫn Khiêm thập phần cảm động. Hắn biết chính mình không thích xé mở đóng gói phiền toái, cho nên mỗi lần thuốc lá trong phòng đều là mở ra sẵn. Thế nhưng hắn cũng không biết hành trình chính mình, bởi vì có đôi khi ngay cả Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không biết tiếp theo sẽ đi đâu. Nếu không thể mong muốn chính mình khi nào trở về, Bắc Đường Mẫn Khiêm tin tưởng, hắn nhất định là qua một đoạn thời gian liền đem thuốc lá dưới bàn trà đổi bao mới, hơn nữa mở ra chuẩn bị tốt. Tâm ý săn sóc thâm lặng này, làm cho trong lòng Bắc Đường Mẫn Khiêm dâng lên một cổ tình cảm không cách nào hình dung.

Trên đời này, sao có một người đối với y tốt như thế?

Bắc Đường Mẫn Khiêm biết, là y tìm tới Tô Viễn Hằng trước. Là y chủ động yêu cầu cùng hắn ở chung. Là y nói hắn là người y khám phục. Nhưng mà tựa hồ, người trả giá vẫn là Tô Viễn Hằng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm dụi thuốc lá, đi vào phòng bếp, đẩy ra Tô Viễn Hằng.

“Ta đến làm, người đi tắm rửa.”

Tô Viễn Hằng có chút kinh ngạc nhìn y: “Người biết nấu mì?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bật cười: “Ta thật sự ngay cả chuyện đơn giản như thế cũng không biết làm sao? Nhìn người làm nhiều lần như thế, xem cũng quen tay.”

Tô Viễn Hằng vẫn đang nhìn y. Bắc Đường Mẫn Khiêm giơ lên hai tay: “Ta cam đoan, sẽ không cho người đói bụng!”

Tô Viễn Hằng cười cười, rồi đi ra ngoài.

“Hương vị ra sao?”

“Bình thường.”

“Bình thường?” Bắc Đường Mẫn Khiêm bất mãn nâng nâng mi, hỏi lại: “Tay nghề của ta bình thường?”

Tô Viễn Hằng ngẩng đầu nhìn y liếc mắt một cái, chậm rãi nuốt một ngụm mì, nhắc nhở: “Người chỉ là đem mì nấu chín mà thôi.” Hơn nữa nấu quá mức, đều nở bung ra hết, Tô Viễn Hằng vừa rồi còn lo lắng chính mình có nên đổi thành thìa ăn hay không. = =

Bắc Đường Mẫn Khiêm bĩu môi, hừ nói: “Kia cũng là do tay nghề của người bình thường.”

Tô Viễn Hằng cười khê: “Ta chưa nói tay nghề chính mình thật tốt a.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm chống cằm, nhìn Tô Viễn Hằng ngồi ăn ở bàn đối diện, rất nhanh cũng phân không rõ đang ăn cái gì. Bọn họ đã thay áo ngủ. Kỳ thật trước kia Bắc Đường Mẫn Khiêm vẫn thích loả ngủ, nhưng từ khi ở cùng với Tô Viễn Hằng, mà bắt đầu vâng theo thói quen cuộc sống của hắn.

Nói trắng ra, Bắc Đường Mẫn Khiêm vì Tô Viễn Hằng, cũng có thay đổi nhất định.

“Hôm nay người có đi gặp chị cả ta?”

Tô Viễn Hằng hơi kinh hãi: “Người sao lại biết?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm hất đầu về phía đại sảnh: “Điện thoại ghi âm.”

Tô Viễn Hằng lúc này mới nhớ tới, tin nhắn trong điện thoại còn chưa có xoá.

“Người trở về vào lúc nào? Lần này tính toán bao giờ thì đi?”

“Ta vừa trở về, sao chưa gì người đã muốn ta đi a.”

Tô Viễn Hằng không có ngẩng đầu, ăn một ngụm mì, nói: “Người không phải nghệ nhân sao? Nghệ nhân đều bề bộn nhiều việc.”

“Đúng vậy, là bề bộn nhiều việc. Bận quá, cho nên.” Bắc Đường Mẫn Khiêm dừng dừng, “Ta không muốn làm nghệ nhân nữa.”

Tô Viễn Hằng lại kinh ngạc.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thản nhiên nói: “Dù sao chỉ là vui đùa mà thôi, hiện tại chơi chán rồi.”

Lòng Tô Viễn Hằng chùng xuống.

Chỉ là vui đùa mà thôi.

Như vậy chính mình, có phải cũng chỉ là trò vui của y hay không? Có lẽ không biết vào lúc nào, y cũng sẽ đối với hắn nói, chán rồi.

“Người còn không có trả lời ta. Chị cả ta cùng người nói chuyện gì?”

“Không nói gì cả.” Tô Viễn Hằng nhìn mì trong bát, đột nhiên không muốn ăn nữa.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cười lạnh: “Người không nói, ta cũng đoán được nàng nói cái gì.”

Tô Viễn Hằng không nói gì, rút ra khăn tay, xoa xoa miệng, bưng lên bát đưa đi đến bồn rửa.

Bắc Đường Mẫn Khiêm khoanh hai tay, tựa vào cửa, nhìn hắn thu thập đồ vật.

Tô Viễn Hằng xoay người lại, thấy song đồng ngắm đen sâu không thấy đáy của y, đang nhìn chính mình không chuyển mắt, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, trên mặt lại cực lực trấn định.

“Không còn sớm, không nghỉ ngơi một chút sao?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm vẫn đang yên lặng nhìn hắn. Tô Viễn Hằng chần chờ một lát, chậm rãi đến gần.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cầm lấy hai tay hắn, đem hắn nhẹ nhàng kéo đến gần, cơ hồ dán tại trên người y. Y nhìn thẳng vào Tô Viễn Hằng, hỏi: “Có nhớ ta?”

Tô Viễn Hằng không nghĩ tới y lại hỏi trực tiếp như thế. Trước kia y trở về, ngẫu nhiên cũng hỏi qua hắn. Bất quá mỗi lần đều là trong lúc làm tình, hoặc là trong lúc vui đùa thuận miệng hỏi, chưa từng đứng đắn như vậy.

Tô Viễn Hằng nhất thời không biết nên trả lời ra sao, hỏi: “Mẫn Khiêm, người không sao chứ?”

“Có nghĩ đến ta?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm hơi hơi dùng sức, đôi tay Tô Viễn Hằng co rút lại một chút. Hắn nghĩ nghĩ, vẫn là thành thực nói: “Có nghĩ đến.”

Về mặt kia dần theo một ít bất đắc dĩ cùng dung túng, nhưng cũng có tình cảm chân thành tha thiết.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cảm thấy vừa lòng, ôm lấy Tô Viễn Hằng, đem cằm đặt ở trên vai hắn.

Tô Viễn Hằng thở dài: “Trời sắp sáng. Ngày mai ta còn phải đi làm.”

“Xin phép.”

“Công việc không phải trò đùa.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bất mãn nhìn hắn, ánh mắt nhíu lại: “Thân thể cũng không phải trò đùa. Người có biết bác sĩ ngoại khoa ở Mỹ Quốc tỉ lệ tử vong rất cao không? Người liều mạng như vậy, sớm muộn gì cũng lao lực mà chết.”

Tô Viễn Hằng cười nói: “Đã biết. Ta có nghĩ dài hạn.”

“Vậy xin phép.” Bắc Đường Mẫn Khiêm lạnh mặt, ương ngạnh nói: “Ta thật vất vả trở về, hôm nay nhất định phải ôm người ngủ. Nếu người dám đứng lên đi làm, ta cam đoan, lập tức cho bệnh viện các người đóng cửa!”

“Thế nhưng. Chúng ta có người bệnh trọng yếu.” Tô Viễn Hằng biết y nói được thì làm được, thật là có một tia chần chờ.

“Quản hắn là ai chứ. Thiên hoàng lão tử ta cũng không quản.” Bắc Đường Mẫn Khiêm nói xong liền đem Tô Viễn Hằng kéo dài tới phòng ngủ, ngã xuống giường lớn rộng thùng thình thoải mái, kéo qua chăn, đem hai người gắn chặt vào nhau.

6. Chương 6

Đại khái là đã lâu vẫn chờ mong vòng tay ôm ấp ấm áp này, cho nên suốt một đêm Tô Viễn Hằng ngủ dị thường ngon giấc. Sáng sớm, mơ mơ hồ hồ tỉnh lại qua một lần, nghe thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm đang nói chuyện.

“Siva, chuyện này ta đã nói rồi, trong lúc ta nghỉ ngơi không muốn bất luận kẻ nào quấy rầy, chuyện này người tự xử lý là tốt rồi. Đúng, đã nói ta hiện tại nghỉ ngơi, những chuyện còn lại nói sau. Hảo, cứ như vậy. Đúng rồi, đừng quên gọi điện thoại cho bệnh viện, nói hắn hôm nay xin phép.”

Tô Viễn Hằng trở mình, muốn nói gì đó, Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn hắn liếc mắt một cái, đối người đầu dây bên kia nói: “Siva, không chỉ là hôm nay thôi, xin phép nghỉ đông cho hắn, có thể nghỉ mấy ngày liền nghỉ mấy ngày! Cứ như vậy, tạm biệt.”

“Người.” Tô Viễn Hằng hơi kinh hãi, định bật ngồi dậy.

“Nằm xuống.” Bắc Đường Mẫn Khiêm đem hắn ấn trở về.

“Ta không thể nghỉ đông. Ta.”

“Người muốn ta tự mình gọi điện thoại cho viện trưởng các người?” Bắc Đường Mẫn Khiêm hơi hơi híp mắt.

Tô Viễn Hằng thoáng cứng đờ, cân nhắc một chút, biết lời nói của Bắc Đường Mẫn Khiêm là không thể vi phạm, hơn nữa y đang ở trạng thái áp suất thấp.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy hắn thuận theo, cảm giác thập phần vừa lòng, ôm hắn nói: “Tiếp theo cứ ngủ, không cần lo nghĩ nhiều. Dù sao bệnh viện là của ta, ta muốn như thế nào liền như thế ấy thôi.”

Tô Viễn Hằng muốn nói vài câu, nhưng biết chính mình không muốn làm gì cả, hôm nay đặc biệt buồn ngủ, vừa bị Bắc Đường Mẫn Khiêm bắt buộc như thế, lại nhắm mắt ngủ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thầm khen chính mình tối hôm qua cho thuốc ngủ vào trong tô mì kia quả nhiên dùng được.

Tô Viễn Hằng ngủ một giấc đến chạng vạng mới mơ màng trầm trầm tỉnh lại, chỉ cảm thấy ngủ có chút bủn rủn, lại nói không được vì sao không thoải mái.

Lúc Bắc Đường Mẫn Khiêm vào, thấy hần ngồi ở bên giường, uống một ngụm nước lạnh, nuốt vào viên thuốc.

“Người uống thuốc gì?”

Tô Viễn Hằng tùy tay đem thuốc ném vào ngăn kéo nơi tủ đầu giường, nói: “Không gì, bổ sung vi-ta-min thôi.”

“Ai tin.” Bắc Đường Mẫn Khiêm cười nhạo, “Mỗi lần chúng ta làm xong người đều uống một viên, không biết còn tưởng rằng người đang dùng thuốc tránh thai.”

Tô Viễn Hằng nghe vậy, hơi ngẩn người một chút, rồi mới giương mắt cười cười: “Nói không chừng ta uống thật là thuốc tránh thai.”

“Vậy thì đáng khen a, đỡ phải có đứa nhỏ phiền toái.” Bắc Đường Mẫn Khiêm vui đùa nói.

Tô Viễn Hằng không có đáp lại y, đứng dậy đi vào phòng tắm, bên trong lập tức truyền đến ầm ầm tiếng nước.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa vào đầu giường, lắng lắng nghe thanh âm bên trong, trong lòng dị thường bình tĩnh cùng. thỏa mãn. Y bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh một năm kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tô Viễn Hằng.

Lúc ấy y mới vừa mãn mười tám tuổi, thoát ly khỏi quản thúc của các chị gái cùng gia tộc, khẩn cấp chờ mong tự do. Chỉ còn lo mỗi Huệ Chi, một người tối ương ngạnh.

“Nếu không vui ý, làm gì miễn cưỡng? Người cái dạng này cho ai xem đâu?”

“Ít nói nhảm! Uống thuốc!” Bắc Đường Mẫn Khiêm lạnh lùng đem thuốc đưa qua.

Bắc Đường Huệ Chi cùng em trai sinh đôi giống nhau nhất chính là ánh mắt, không cam lòng không muốn tiếp nhận thuốc, nói thâm: “Đều đã uống ba bốn năm, vào lúc nào mới hết bệnh chứ.”

“Nếu không phải người không chịu phẫu thuật, sớm không cần uống thuốc này.”

Bắc Đường Huệ Chi hét lên một tiếng, che đầu chính mình: “Ta tình nguyện uống thuốc, cũng không thể mất đi tóc chính mình!”

“Không thể nói lý!” Bắc Đường Mẫn Khiêm lạnh lùng nói.

“Người sao có thể hiểu chứ! ? Người sao có thể hiểu được! ? Người có biết khi một cô gái xinh đẹp, thanh xuân vô địch tỉnh lại phát hiện đầu chính mình bị bao kín như người ngoài hành tinh, hơn nữa một sợi tóc cũng không có, đó là cảm giác như thế nào không? !” Bắc Đường Huệ Chi vô hạn đau lòng nói: “Ta có chết cũng không muốn tóc của ta bị cái loại đái ngộ này!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm rốt cuộc chịu không nổi, không chút khách khí hướng nàng trở mình xem thường.

“Ai. Người rốt cuộc có phải là chị em song sinh với ta hay không a? Sao lại không có chút nào hiểu ta a?”

“Trừ phi ta có thể biến thành người ngoài hành tinh.”

Bắc Đường Huệ Chi xiu mặt.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đứng lên, nói: “Ta phải đi họp. Tiếp qua ba mươi phút ngủ trưa, ta sẽ cho người đến xem người.”

“Từ từ! Từ từ!”

Bắc Đường Huệ Chi giữ chặt y: “Khiêm, chúng ta sắp mãn mười tám tuổi đi.”

“Ân.”

“Người nắm giữ tập đoàn Bắc Đường cũng có năm năm, dựa theo tộc quy của Bắc Đường gia chúng ta, tộc trưởng sau mười tám tuổi có thể đi ra ngoài tự do rèn luyện một đoạn thời gian đúng không?”

“Ta còn không phải tộc trưởng.”

“Sớm muộn gì cũng làm thôi. Đừng cho là ta không biết.”

“. Huệ Chi, ngươi muốn nói cái gì?”

“Hắc hắc.” Bắc Đường Huệ Chi cười đến khoái trá.”Khiêm, tuy rằng ngươi không hiểu chị gái như ta, nhưng mà ta rất hiểu biết ngươi, đừng quên chúng ta chính là song bào thai.”

“.” Bắc Đường Mẫn Khiêm trầm mặc.

“Ta biết ngươi sớm lên kế hoạch du lịch. Hơn nữa. Có phải hay không tính toán. Ân?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú mày. Chị em hai người dường như có thần giao cách cảm làm cho bọn họ không cần nói cũng biết.

“Khiêm, ta có thể giúp ngươi nga. Ta có thể giúp ngươi, đem kế hoạch du lịch ba năm vô hạn kéo dài.”

“Không cần ngươi giúp, ta chính mình cũng có thể.”

“Nga.” Bắc Đường Huệ Chi chỉ chỉ đầu chính mình, “Không cần ta giúp, cũng không biết cái vết thương trên đầu ta là làm sao lưu lại a.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú nhú mày, không nói gì.

“Ta biết ngươi chê ta lúc ấy nhiều chuyện, nhưng ngươi không thể phủ nhận sự kiện ám sát lần đó ta giúp ngươi đi? Ngươi chính là thiếu ta một đại ân!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn chị gái song sinh bây giờ bởi vì lúc trước bị thương mà lưu lại hậu di chứng, làm cho thân thể tái nhợt gầy yếu, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Ngươi muốn ta làm sao?”

“Ha hã a, rất đơn giản.”

Chính là như vậy, trong kế hoạch ba năm của Bắc Đường Mẫn Khiêm không thể thiếu phần của chị gái bởi vì ốm yếu mà đã được cả gia tộc ‘đặc biệt chú ý’.

Vì làm cho Bắc Đường Huệ Chi có thể có cuộc sống độc lập, hoặc là nói vì làm cho nàng có thể càng khỏe mạnh hưởng thụ cuộc sống tự do của chính mình, Bắc Đường Mẫn Khiêm không thể không đi tìm vị bác sĩ lúc trước vì nàng làm phẫu thuật não bộ, vì nàng tùy thời giám thị bệnh tình. Đây là một trong những nguyên nhân mà sáu năm trước Bắc Đường Mẫn Khiêm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tô Viễn Hằng.

7. Chương 7

Năm đó vì Huệ Chi làm xong giải phẫu não bộ, chị cả Bắc Đường Nhã Chi từ Mĩ Quốc chạy về, kiên trì mang Huệ Chi đi Mĩ Quốc tiếp nhận trị liệu trước. Bắc Đường Mẫn Khiêm lúc ấy phải lưu lại xử lý chuyện ám sát. Đây là đối y lịch lãm, cho nên y chưa cùng đi, mà là ở lại quốc nội đem sự tình chấm dứt.

Nói ra cũng kỳ quái. Kỳ thật y cùng Tô Viễn Hằng không có gặp qua mấy lần, nhưng lại đối với hắn có ấn tượng thập phần khắc sâu. Y nhớ rõ có vài lần ở phòng bệnh Huệ Chi gặp được, hắn đều là lễ phép mà mới lạ cùng chính mình chào hỏi, thế nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm lại cảm giác ánh mắt hắn nhìn mình không như thái độ lạnh lùng của hắn.

Bác Đường Mẫn Khiêm đối hẩn như có như không, cảm nhận được một loại nhạt nhẽo cùng quen thuộc. Khi bọn họ cùng nói chuyện, thậm chí ngay cả không khí chung quanh so với ngày thường có chút ấm áp.

Loại cảm giác này rất kỳ quái. Có lẽ là bởi vì song bào thai là duyên cớ, Bác Đường Mẫn Khiêm rất nhiều thứ so với người bình thường càng thêm mẫn tuệ sâu sắc cùng tinh tế. Đúng là như thế, y đối với Tô Vĩnh Hằng sinh ra một loại hứng thú vượt qua tưởng tượng. Sau sự việc kia bốn năm, y lại từ Mĩ Quốc trở về, gõ cửa văn phòng Tô Viễn Hằng, cái loại cảm giác muốn cùng hẩn tiến thêm một bước càng thêm rõ ràng.

Nhớ rõ lúc ấy Tô Viễn Hằng kinh ngạc từ bàn công tác ngẩng đầu, nhìn ‘ người xa lạ ’ trước mắt mặc quần áo model, mang kính râm, mang trên lưng một cái túi du lịch siêu lớn, nhưng lại cơ hồ là lập tức thốt ra.

“Bác Đường Mẫn Khiêm?”

Bác Đường Mẫn Khiêm lấy kính râm ra, bỗng nhiên cảm giác được cái gì. Cái loại tình cảm ẩn ẩn hiểu rõ này, làm cho y trong nháy mắt thả lỏng xuống.

“Bác sĩ Tô, không nghĩ tới người còn nhớ rõ ta.”

Tô Viễn Hằng tựa hồ có chút chân tay luống cuống. Hẩn bối rối đứng lên, mời y ngồi xuống, rồi mới ngay ngốc đứng trong chốc lát, lại vội vàng đi ra ngoài kêu hộ sĩ châm trà.

Lúc ấy Bác Đường Mẫn Khiêm ngồi ở trên sofa, nhìn hẩn có chút kích động cùng bối rối khó có thể che giấu, trong lòng càng phát ra sự xác định. Sau khi nói rõ mục muốn Tô Viễn Hằng vì Huệ Chi đã phải rời xa gia tộc để trợ giúp chữa bệnh, thấy hẩn không chút do dự đáp ứng, cũng không tự giác toát ra một tia thất vọng, Bác Đường Mẫn Khiêm bật thốt ra lời nói làm cho chính mình cũng có chút giật mình.

“Ta hiện tại ở quốc nội chưa tìm được nơi nào tạm trú, nếu bác sĩ Tô không ngại, ta có thể ở nơi của người không?”

“Cái gì?” Tô Viễn Hằng thập phần giật mình.

“Người không muốn?” Bác Đường Mẫn Khiêm nhú mày, tuy rằng đối hành vi chính mình cũng có chút khó thể lý giải, nhưng y lại thập phần chắc chắn, Tô Viễn Hằng sẽ không cự tuyệt chính mình.

Quả nhiên, hẩn tựa hồ do dự một chút, hỏi: “Người không có nơi để ở?”

“Ta hiện tại rời nhà trốn đi, khách sạn rất đắt, không đủ tiền chi trả.” Khoé môi Bác Đường Mẫn Khiêm nhẹ nhàng gọi lên, nửa đùa nửa thật nói, thậm chí hướng hẩn trừng mắt nhìn, gần như là khiêu khích.

Quả nhiên, Tô Viễn Hằng chần chờ một lát, gật đầu đồng ý.

Lúc ấy hẩn không phải ở nhà trọ hiện tại này. Bác Đường Mẫn Khiêm dọn đến nhà hẩn là vào buổi tối, liền cùng hẩn ngủ chung giường.

Chậm rãi thở ra một ngụm khói, Bác Đường Mẫn Khiêm đưa tay dụi điều thuốc vào cái gạt tàn thuốc ở đầu giường. Đứng dậy đi đến cạnh cửa, hướng người trong phòng tắm nói: “Như thế này muốn đi làm cơm ăn không?”

Người ở bên trong chần chờ một lát, thấp giọng trả lời: “Tùy tiện.”

“Đã lâu không đi phố đêm, đột nhiên muốn ăn cua rang.”

Tô Viễn Hằng tựa hồ trả lời cái gì đó, Bác Đường Mẫn Khiêm không có nghe thấy. Y đi đến trước tủ quần áo, mở ra cánh cửa tủ lớn khoa trương, tự mình chọn lựa trang phục trong hàng loạt thứ rực rỡ muôn màu.

Gian nhà trọ này là sau khi y vào nghề không lâu, cùng Tô Viễn Hằng mua. Lúc ấy bọn họ chạy xe vòng vo ở trong thành xem vài gian, nhưng luôn cảm thấy không hài lòng.

Bác Đường Mẫn Khiêm không thích tranh cãi âm ỉ. Cùng thân thể và công việc y làm tương phản, y lại ưa thích những nơi yên ắng. Tô Viễn Hằng khi biết tựa hồ có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn là thuận theo ý của y, lựa chọn khu nhà rời xa trung tâm thành phố.

“Thế nhưng ở nơi này người đi làm có tiện hay không?”

Lái xe vào thành ít nhất cần một giờ, Bác Đường Mẫn Khiêm khó khi nào vì hẩn mà suy nghĩ đến.

“Không sao, ta cũng thích tĩnh lặng. Hơn nữa nơi này có vẻ bí mật, nhà trọ phương tiện cũng thật hoàn thiện, có thể bảo hộ riêng tư. Sau này.” Tô Viễn Hằng nhìn y một cái, “Sau này người nổi tiếng, cũng không dễ dàng bị phóng viên quấy rầy.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cười khê, nhìn hẩn liếc mắt một cái: “Người thật biết lo xa.”

Tô Viễn Hằng cười cười, quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, không nói gì. Bắc Đường Mẫn Khiêm bỗng nhiên vươn tay, ôm lấy cổ hẩn, đem hẩn kéo về phía chính mình, ở trên môi hẩn dùng sức hôn một cái.

Tô Viễn Hằng hoảng sợ, quát khê: “Chuyên tâm lái xe.”

“Ha ha ha, sợ cái gì.”

Tô Viễn Hằng lúc ấy tựa hồ có chút kỳ quái vì sao y lại cao hứng như thế. Kỳ thật rất đơn giản, Bắc Đường Mẫn Khiêm chính là vui vẻ vì lần đầu tiên dùng tiền chính mình kiếm được cùng hẩn mua chỗ bất động sản này. Ách. Tuy rằng đại bộ phận tiền là Tô Viễn Hằng ra, nhưng đối với Bắc Đường Mẫn Khiêm mười chín tuổi mà nói, đây là lần đầu tiên y không dựa vào thể lực và tiền của gia tộc, hơn nữa là cùng Tô Viễn Hằng mua căn nhà kia chính là ‘ nhà ’ của bọn họ.

Tô Viễn Hằng đi ra phòng tắm, thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm bận rộn không biết đang làm cái gì, kỳ quái hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Hoá trang.”

“. Nga.”

“Ta cũng không muốn bị người nhận ra. Ai, thật sự là phiền toái, lúc trước sao ta lại muốn tiến vào cái vòng luẩn quẩn kia.” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn nhìn tóc giả trong tay, nhú nhú mày, “ Ánh mắt Siva càng ngày càng kém, cứ nhiên chọn cho ta loại tóc giả như thế này.”

“Nhìn rất được mà.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm không khỏi hờn giận trừng hẩn liếc mắt một cái: “Người là bệnh mù màu sao? !”

Tô Viễn Hằng không có để ý đến y, nhìn trên giường một bộ quần áo khác, hỏi: “Đây là chọn cho ta sao?”

“Ấn. Cả ngày mặc âu phục, người không biết là rất khô khan sao?”

“Sẽ không a. Người trước kia không phải cũng thường xuyên mặc?” Tô Viễn Hằng nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy y, là một thiếu niên mười bốn tuổi mặc một bộ lễ phục vừa người quý báu đến khoa trường.

“Cho nên hiện tại có thể không mặc thì sẽ không mặc.” Bắc Đường Mẫn Khiêm đem quần áo ném cho hẩn, thúc giục: “Mau thay, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm chiều.”

Tô Viễn Hằng nhìn nam nhân trước mắt hưng trí bừng bừng, không thể không hoài nghi đại người mẫu Werner được bầu thành một trong những nam nhân tối có mị lực trên thế giới, thật là người đang nhảy nhót không thôi giống như đang hẹn hò lần đầu tiên cùng bạn gái trước mắt này sao?

8. Chương 8

Bất quá nhìn thấy y cái dạng này, từ đáy lòng Tô Viễn Hằng cũng cảm thấy vui vẻ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm kỳ thật ở phương diện nào đó, vẫn là một đứa trẻ đơn thuần. Tô Viễn Hằng cảm thấy chính mình có lẽ bị y hấp dẫn chính là điểm này đi.

Hai người hưng trí bừng bừng ra cửa, lấy xe Tô Viễn Hằng hướng nội thành chạy tới. Bắc Đường Mẫn Khiêm mở ra CD, ca khúc nhạc nhẹ ở trong xe chậm rãi vang lên.

Tô Viễn Hằng cảm giác thoải mái cùng sự yên lặng, hẩn quay đầu nhìn Bắc Đường Mẫn Khiêm nửa ngày, Bắc Đường Mẫn Khiêm hỏi: “Nhìn cái gì? Người như vậy ta không thể chuyên tâm lái xe.”

“Nhìn cách ăn mặc của người. thật rất hợp.”

“Cười nhạo ta.” Bắc Đường Mẫn Khiêm giương lên khoé miệng, mang một mặt ý cười. Kính râm lớn che phần nhiều khuôn mặt tuần mỹ, cái cảm hoàn mỹ càng lộ ra vẻ tinh xảo.

“Không có. Kỳ thật ta cảm thấy người hoá trang hay không đều không sao cả.”

“Tại sao? Sẽ bị nhận ra được sao?” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú nhú mày, lo lắng hướng kính chiếu hậu nhìn.

Tô Viễn Hằng cười mà không đáp. Bắc Đường Mẫn Khiêm không rõ, cho dù y đem chính mình hoá trang bình thường như thế nào, khó coi như thế nào, thì cái loại khí chất phát ra từ y, vẫn sẽ làm cho y trở thành người nổi bật nhất trong đám người.

Tìm được nơi dừng xe, hai người xuống xe, hướng phố đêm đi đến.

Tô Viễn Hằng nguyên lai ngụ ở nhà trọ phía sau khu phố này, Bắc Đường Mẫn Khiêm và hắn cùng ở nơi này sinh sống gần một năm, đối với chung quanh đây đều thập phần quen thuộc. Khi đó buổi tối, bọn họ thường xuyên làm tình xong, rồi mới tới nơi này ăn khuya, thuận tiện mua một phần trở về cho sáng sớm hôm sau.

Khi đó Bắc Đường Mẫn Khiêm vừa mới được người săn ngôi sao phát hiện, bắt đầu bước trên con đường trở thành người mẫu. Y đối với hướng đi này không có gì đặc biệt yêu thích hoặc không thích, chỉ vì y vừa mới rời đi Bắc Đường gia, hy vọng bức thiết có thể dựa vào năng lực của chính mình sớm ngày tự lập. Tuy rằng y mười sáu tuổi liền học xong học vị bác sĩ, hơn nữa rất có kinh nghiệm trong việc quản lý xí nghiệp cùng tư lịch, thế nhưng y lại muốn giải thoát khỏi gia tộc, chỉ vì muốn rời đi loại cuộc sống buồn tẻ này. Nhưng y lại không nghĩ, nhất thời phải làm cái gì mới hảo.

Hai người đi vào tiểu quán tối nổi danh nơi này, người chưa nhiều lắm, chọn một vị trí im lặng, quen thuộc Bắc Đường Mẫn Khiêm gọi người phục vụ đến. Cô gái tiếp viên đưa thực đơn rồi đứng chờ đợi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào y, giống như hận không thể sử dụng tầm mắt mà xuyên thấu qua cái kính râm tối như mực kia.

Chọn xong đồ ăn, cô gái từng bước quay đầu lại rời đi. Thời điểm tiếp đón một vị khách khác còn không quên hướng bên này nhìn trộm.

Tô Viễn Hằng cười cười.

“Người cười cái gì?”

” Mị lực của người ghê gớm thật.”

“Nga.” Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa hồ lơ đãng, thản nhiên lên tiếng, tùy ý tựa lưng vào ghế ngồi.

Tô Viễn Hằng nhìn y một thân ăn mặc đơn giản, quần bò, áo sơmi đen, tóc ngắn màu đỏ, kính râm lớn màu đen, còn có một vòng tai khắc hình rồng bay kỳ quái. Bắc Đường Mẫn Khiêm thậm chí cả đồng hồ cũng chưa mang, ngoại trừ vòng tai nơi tai trái ra, không có bất kỳ trang sức nào khác, cả người đơn giản tựa như một sinh viên. Thế nhưng khí chất của y, lại bao trùm phía trên mọi người. Cho dù ngồi ở hoàn cảnh ồn ào như thế, vẫn phát ra sự tao nhã cùng thông dong đặc biệt.

“Đã lâu không có tới nơi này, thật sự là hoài niệm.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thưởng thức cái bật lửa trong tay, chung quanh nhìn xem.”Nơi này một chút cũng không thay đổi, chính phủ thế nhưng không có bất kỳ quy hoạch.”

“Đây là nơi đặc sắc, bảo vệ còn không kịp nữa mà.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm quay đầu, đôi mắt phía sau kính râm gắt gao nhìn Tô Viễn Hằng, khẽ cười nói: “Người cũng một chút không thay đổi.”

Tô Viễn Hằng hơi hơi sững sốt, nhất thời không biết y đang ám chỉ cái gì. Nếu là ám chỉ tình cảm của hắn. Quả thật không có đổi, có lẽ sau này cũng rất khó thay đổi.

Vì che dấu loại tình tự này, hắn cười nói: “Sao lại không thay đổi. Đã già đi rồi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bỗng nhiên có chút hoảng hốt, cảm thấy tựa hồ chính mình ở thời điểm nào đó, ở một nơi nào đó, đã nghe hắn nói qua câu nói này. Cái loại thần nhiên bất đắc dĩ cùng dung túng này, làm cho y trong chớp mắt cảm thấy một loại đau lòng. Một loại đau lòng không cách nào hình dung được, gần như là khắc cốt.

“Mẫn Khiêm? Khiêm? A Khiêm?”

Tô Viễn Hằng ngay cả kêu vài tiếng, Bắc Đường Mẫn Khiêm mới hồi phục tinh thần lại. Y gọi lên khoe môi: “Đã lâu không có nghe người bảo ta như thế.”

Tô Viễn Hằng cười cười. Tươi cười có chút thần nhiên cùng ngại ngùng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đột nhiên cảm thấy tim đập gia tốc, hận không thể lập tức che lại cái miệng của hắn, hung hăng hôn lên, rồi mới lột hết quần áo hắn, đem hắn.

Hỗn đản! Ta suy nghĩ cái gì thế này!

Bắc Đường Mẫn Khiêm vì chính mình giữa ban ngày ban mặt đã nghĩ động dục, cảm thấy một trận ảo não cùng không khỏi hờn giận.

Cho dù lần này rời đi đến nửa năm, Bắc Đường Mẫn Khiêm phát hiện chính mình đối hắn khát vọng cùng tưởng niệm thế nhưng không có chút giảm bớt, điều này làm cho y cảm thấy có chút bất an. Y không thích cái loại cảm giác mà sự tình thoát ly khỏi lòng bàn tay chính mình, y thích đối tất cả mọi chuyện đều nắm chắc trăm phần trăm. Khi một thứ gì đó dần dần không khống chế được, y sẽ cảm thấy táo loạn cùng mờ mịt khó có thể ngôn dụ.

Hiện tại, đối Tô Viễn Hằng, y liền dần dần sinh ra loại cảm giác này.

Vốn nghĩ đến chỉ là trò chơi nhất thời. Vốn nghĩ đến chỉ là mê luyến nhất thời. Thế nhưng theo dòng thời gian trôi qua, loại tình cảm này ngược lại càng ngày càng đậm sâu, Bắc Đường Mẫn Khiêm vì thế thật sâu nghĩ hoặc.

Cua rang được mang lên, hai người đã lâu không đến nơi này, thật đúng là tưởng niệm mỹ vị nơi đây, đều cúi đầu mà ăn. Hai chai bia được khai ra, vừa ăn vừa nói cười, thật đúng là hoà thuận vui vẻ.

Hai người ăn xong cơm chiều, Bắc Đường Mẫn Khiêm chưa muốn quay về, kéo tay Tô Viễn Hằng đi dạo khắp nơi, sưu tầm mỹ vị ăn vặt, còn cùng hắn thao thao thú sự mà chính mình đi hải ngoại quay chụp.

Lúc này sắc trời đã tối, Bắc Đường Mẫn Khiêm tháo xuống cái kính râm, vẫy vẫy tóc dài trên trán, che bớt khuôn mặt chính mình. Bất quá Siva chọn tóc giả làm cho y phi thường không được tự nhiên, luôn không tự giác vén nó lên.

Hai người đi tới đi lui, rốt cuộc đến đầu phố, Tô Viễn Hằng đột nhiên đứng lại, chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt, vươn tay lôi kéo Bắc Đường Mẫn Khiêm bên cạnh.

“Gì chứ?” Bắc Đường Mẫn Khiêm mới vừa làm ra quyết tâm, ở một tiểu quán của một ông bác mua hai miếng đậu hủ thối, quyết định ném thử ,nghe nói loại này người thì rất thối nhưng ăn rất thơm ngon.

Y đang ở bên kia nghiên cứu thứ này, bỗng nhiên cảm giác Tô Viễn Hằng lôi kéo y, kỳ quái quay đầu lại, thuận theo tầm mắt Tô Viễn Hằng nhìn lại, không khỏi hơi hơi sửng sốt.

Ở đầu phố hỗn loạn, Bắc Đường Nhã Chi một thân sườn xám màu trắng tao nhã cao quý, an tường đứng ở cửa xe, thần nhiên nhìn bọn họ.

9. Chương 9

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn nàng vài giây, dường như không có việc gì chuyển hướng Tô Viễn Hằng, giơ lên trong tay gì đó vô cùng thân thiết đưa tới bên miệng hắn, nói: “Ném thử một chút đi.”

Tô Viễn Hằng nhìn chung quanh, có người kỳ quái nhìn hành động bọn họ, có chút quẫn bách, vội vàng cắn một ngụm. Bắc Đường Mẫn Khiêm lại thân mật tiến đến bên cạnh hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng hỏi: “Thối hay không? Ăn được không?”

“Ăn.” Tô Viễn Hằng hàm hồ lên tiếng. Cũng không biết là nói miếng đậu hủ kia thối, hay là nói nó ăn ngon.

Bắc Đường Mẫn Khiêm giống như không có thấy Bắc Đường Nhã Chi, tiếp tục kéo Tô Viễn Hằng đi đến một nơi khác, nói: “Chúng ta lại đến bên kia ném thử một chút.”

“Khiêm, chị của ngươi.”

“Còn muốn ăn cái gì? Muốn uống chút gì hay không?”

“Khiêm.”

“A —— nhìn kia! Là Werner! Werner!”

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai vang lên xỏ xuyên qua phố dài, hai người dắt tay làm bạn nhất thời trở thành nơi mọi người chú mục.

“Đáng chết!” Bắc Đường Mẫn Khiêm chửi nhỏ một câu, tại nơi lớp lớp người vây quanh tiến lên phía trước, kéo Tô Viễn Hằng chạy đi, ai ngờ chưa chạy được hai bước, bên kia cũng có người thét chói tai, hướng bọn họ vọt lại. Bắc Đường Mẫn Khiêm lập tức lại thay đổi phương hướng, lại phát hiện bọn họ đã thành tình thế ba mặt ‘ giáp công ’.

Tô Viễn Hằng quyết đoán kéo y hướng xe của Bắc Đường Nhã Chi chạy tới. Bắc Đường Nhã Chi đã ngồi vào vị trí người lái, cửa xe mở rộng ra, mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười tao nhã động lòng người của nàng, Tô Viễn Hằng có loại cảm giác như con thỏ nhỏ nhảy vào thiên la địa cộng của hồ ly. Đáng tiếc bọn họ đã không còn thời gian do dự, ngần ngừ năm phút, biểu hiện đầy đủ mị lực của Bắc Đường Mẫn Khiêm.

Hai người vội vàng nhảy vào xe, Bắc Đường Nhã Chi lập tức khởi động máy, Ferrari màu bạc nhanh chóng biến mất trong ngõ tắt nhỏ.

Trong xe im ắng, nhất thời không ai nói chuyện. Bắc Đường Mẫn Khiêm ngồi ở bên cạnh Tô Viễn Hằng, trầm mặc không lên tiếng.

“Khiêm, không thể tưởng được ngươi vẫn được hoan nghênh như thế.” Bắc Đường Nhã Chi từ kính chiếu hậu hướng Bắc Đường Mẫn Khiêm mỉm cười.

“Chị cả, không thể tưởng được ngươi vẫn là giả dối như thế.” Bắc Đường Mẫn Khiêm tin tưởng chính mình nguy trang không có khả năng bị phát hiện, như vậy chỉ có một loại khả năng, chính là Bắc Đường Nhã Chi đã sớm thiết kế tốt lắm, cho dù bọn họ không lên xe, nàng cũng có biện pháp làm cho bọn họ tự động ngồi vào xe của nàng.

“Ha hã, các ngươi ngồi vững.” Bắc Đường Nhã Chi sang sảng cười, vẫn chưa phủ nhận, dưới chân nhấn ga, Ferrari màu bạc ở trên đường tăng nhanh tốc độ.

Tô Viễn Hằng nhịn không được sờ sờ dây an toàn bằng ghê sau, hắn cuối cùng biết kỹ thuật điều khiển xe của Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng ai học. Ai có thể nghĩ đến Đại tiểu thư cao nhã đoan trang của Bắc Đường gia lại phóng xe điên cuồng như thế.

Xe tiến đến trước khu biệt thự nổi danh ở vùng ngoại ô liền giảm tốc độ. Bắc Đường Nhã Chi nhấn chuông, cửa lớn mở ra, nàng đem xe chậm rãi chạy vào và dừng trong viện, một người bộ dáng quần gia đi ra nghênh đón, cung kính mở cửa xe.

Bắc Đường Nhã Chi xuống xe, hất ngược mái tóc, đi vào trong nhà. Bắc Đường Mẫn Khiêm ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, thẳng đến quần gia mở ra cửa xe, xoay người nói: “Thiếu gia.”

Tô Viễn Hằng nhìn Mẫn Khiêm liếc mắt một cái, dẫn đầu xuống xe. Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú nhú mày, lúc này mới theo xuống.

Hai người đi vào đại sảnh, Bắc Đường Nhã Chi đang ngồi ở trên sofa chờ bọn họ.

“Khiêm, ta muốn cùng người hảo hảo nói chuyện.”

“Ta biết người muốn nói cái gì.” Bắc Đường Mẫn Khiêm kéo Tô Viễn Hằng ngồi đối diện với nàng.

Bắc Đường Nhã Chi nhìn tay bọn họ nắm chặt, lông mi tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần hơi cau một chút, không quá chú ý sẽ không phát hiện, rồi lại mỉm cười nói: “Người cùng Tô tiên sinh cảm tình không tồi.”

“Việc này không liên quan chuyện của người.” Bắc Đường Mẫn Khiêm không khách khí, lạnh lùng nói.

“Chỉ cần người còn họ Bắc Đường, liền liên quan chuyện của ta.”

“Đáng tiếc, quý phu nhân, nhĩ hảo giống như đã quên, người đã không còn mang họ Bắc Đường.”

Bắc Đường Nhã Chi vẫn đang tạo nhã mỉm cười, bưng lên tách trà xanh mà quản gia đưa lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Khiêm, người đã không còn là đứa trẻ nữa. Gia tộc nhiều ánh mắt như vậy, người phải làm sao giải thích chuyện này.”

Tầm mắt Bắc Đường Nhã Chi dừng lại đôi tay đang nắm của hai người. Tô Viễn Hằng phát giác, tránh tránh, lại bị Bắc Đường Mẫn Khiêm nắm thật chặt.

“Tại sao ta phải giải thích?” Thanh âm Bắc Đường Mẫn Khiêm phi thường bình thản, tựa hồ chuyện mà người trước mặt nói hoàn toàn cùng y không quan hệ.

“Người đã sắp hai mươi bốn tuổi. Ta nghĩ người rời nhà đã muốn đủ lâu.”

“Có lẽ.” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhún vai, không tháo kính râm xuống, gương mặt nhìn chệch đi, thần sắc lãnh đạm nói: “Có việc gì người cứ nói thẳng, ta không thích quanh co lòng vòng.”

“Lời ta muốn nói người rất rõ ràng.” Bắc Đường Nhã Chi nhíu nhíu đôi mi thanh tú, buông tách trà, tạo nhã dựa vào sô pha, nhếch lên một đôi môi đẹp, không nhanh không chậm nói: “Ta hy vọng người trở về tiếp quản gia nghiệp gia tộc, cùng Đại tiểu thư tập đoàn Lâm thị đính hôn, sớm ngày cử hành hôn lễ, sinh hạ người thừa kế.”

Trong lòng Tô Viễn Hằng một trận co rút, lại muốn rút tay về, vẫn không thành công.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa tiểu phi tiểu nhìn Bắc Đường Nhã Chi, đem tay Tô Viễn Hằng giơ lên bên môi, cúi đầu hôn hôn, mang điểm khiêu khích cùng khinh thường nói: “Ta nghĩ người biết tính hướng của ta.”

“Hiện tại rất nhiều người đều là song tính luyến, không có gì đáng ngạc nhiên. Huống chi. . . .” Bắc Đường Nhã Chi nhẹ nhàng nói: “Người cần người thừa kế.”

“Không phải ta cần, là Bắc Đường gia cần đi.”

“Cho dù như thế, này cũng là nghĩa vụ của người. Tuy rằng thời đại tiến bộ, nhưng người thừa kế vẫn là một vấn đề trọng yếu, hơn nữa đối đại gia tộc chúng ta mà nói thì càng quan trọng hơn. Người thích nam nhân, bất quá đáng tiếc người không tìm được người có thể chất Ma Da, không thể tự mình sinh nhân dục nữ, bằng không ta cũng không phản đối các người cùng một chỗ.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm mị mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Tô tiên sinh, người là học y, không biết có nghe nói qua người Ma Da song tính nhiễm sắc thể hay không?” Bắc Đường Nhã Chi bỗng nhiên chuyển hướng Tô Viễn Hằng hỏi.

Tô Viễn Hằng khi nghe nàng nhắc tới ba chữ ‘ người Ma Da ’ liền cảm thấy nhảy dựng, lúc này trấn định điểm đầu: “Nghe nói qua.”

Bắc Đường Nhã Chi mỉm cười: “Chúng ta Bắc Đường gia cũng không phải không có nam nhân sinh dục qua. Bất quá gien của người Ma Da chỉ truyền thừa nhiễm sắc thể X. Nếu Ma Da nam tử cùng nam nhân sinh dục, hần chỉ có thể di truyền nhiễm sắc thể X của chính mình, như vậy cùng nhiễm sắc thể X hoặc Y của đối phương kết hợp, sinh hạ bất luận con trai hay là con gái, đều có gien của người Ma Da.

Nhưng nam tử Ma Da nếu cùng nữ nhân tộc ngoại kết hợp, chỉ có sinh hạ con gái kế thừa nhiễm sắc thể X của hần, con trai lại kế thừa nhiễm sắc thể Y của hần cùng nhiễm sắc thể X của đối phương, không có thể

chất sinh dục. Bởi vậy huyết thống của người Ma Da chỉ tại nam tử dựng dục hậu đại cùng Ma Da nữ tử hậu đại truyền thừa.”

Bắc Đường Nhã Chi nhìn sắc mặt khó coi của Bắc Đường Mẫn Khiêm liếc mắt một cái, cười cười: “Tổ tiên của Bắc Đường gia chúng ta quả thật từng có huyết thống Ma Da. Bất quá đáng tiếc, khi tổ tiên cùng nữ tử bình thường kết hợp thì một thể hệ kia liền bị cắt đứt, cho nên Mẫn Khiêm là không có khả năng.”

“Đủ rồi! Người nói nhiều như vậy, không phải là muốn cho ta quay về Bắc Đường gia cùng nữ nhân kia kết hôn sao?” Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút không kiên nhẫn nói.

“Người hiểu được là tốt rồi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút lo lắng. Lời nói của Bắc Đường Nhã Chi không phải y không hiểu. Y cũng không muốn chạy trốn trách nhiệm cùng nghĩa vụ chính mình, huống chi có một đứa con, cũng chính là khát vọng tận đáy lòng y. Kỳ thật lúc bắt đầu y vẫn chưa nghĩ tới cùng Tô Viễn Hằng lâu dài, luôn cảm thấy cùng hắn một chỗ có lẽ là một loại thói quen. Thế nhưng gần đây y càng ngày càng không xác định được loại tình cảm này, thậm chí khi Bắc Đường Nhã Chi xuất hiện nói ra những lời này, lại làm cho y càng thêm phản cảm.

Tô Viễn Hằng vẫn ngồi ở bên cạnh nghe chị em bọn họ đàm phán, cảm thấy vừa xấu hổ lại nan kham. Bắc Đường Nhã Chi hiển nhiên không có ý kiêng dè hắn, những lời này đều là giáp mặt nói ra. Nhưng mà thái độ của nàng tao nhã tự nhiên như vậy, làm cho người ta không cảm giác một tia ác ý cùng trào phúng, nhưng Tô Viễn Hằng vẫn cảm thấy trái tim từng trận đau đớn.

Hắn đứng lên, nói: “Quý phu nhân, đây là gia sự của các người, cùng ta không quan hệ. Ta đi về trước.”

“Từ từ.” Bắc Đường Mẫn Khiêm giữ chặt hắn, chất vấn: “Người là có ý gì? Cái gì kêu cùng người không quan hệ?”

Hai mắt Tô Viễn Hằng nhú lại, mặt không chút thay đổi nhìn y.

Bắc Đường Nhã Chi mỉm cười, đánh vỡ không khí đông lạnh giữa bọn họ, nói: “Tô tiên sinh, người đừng hiểu lầm, ta không có ý chia rẽ các người. Bất quá chuyện này cũng không có thể nói cùng người không quan hệ. Người dù sao cũng làtình nhân trước mắt của Mẫn Khiêm. Có quyền được biết chuyện có thể phát sinh.”

“Đủ rồi! Người câm miệng!” Bắc Đường Mẫn Khiêm tức giận, lạnh lùng thốt: “Người quản quá nhiều, chuyện này ta không nghĩ bàn lại.” Y chuyển hướng Tô Viễn Hằng, thấp giọng: “Ta và người cùng nhau trở về.” Nói xong kéo hắn đi về hướng cửa lớn.

“Tô tiên sinh, người từ từ đã.” Bắc Đường Nhã Chi ở phía sau kêu.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tuy rằng không muốn để ý đến nàng, nhưng Tô Viễn Hằng vẫn là lễ phép dừng cước bộ.

“Tô tiên sinh, kỳ thật có chuyện ta muốn hỏi người một chút.”

“Chuyện gì?”

Bắc Đường Nhã Chi nhìn hắn, chậm rãi nói: “Người tên Ngôn Dự Hành, người có biết không?”

Tô Viễn Hằng hơi hơi nhú mi, giống như đang hồi tưởng, rồi mới bình tĩnh nói: “Không biết.”

“Như vậy.” Bắc Đường Nhã Chi vẫn đang mỉm cười, nói: “Kia có thể là ta lầm.”

“Tốt lắm, chúng ta đi.” Bắc Đường Mẫn Khiêm không hề muốn nghe nàng dài dòng, nắm thật chặt tay Tô Viễn Hằng, kéo hắn rời khỏi biệt thự.

10. Chương 10

Bởi vì xe bỏ lại nơi phố xá sầm uất, hai người nhất thời đã quên chỗ của Bắc Đường Nhã Chi có đến mấy chiếc xe, thăm nghĩ đi ra khu biệt thự đến quốc lộ đón xe.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vốn tâm tình buồn bực, không có chú ý đến Tô Viễn Hằng, sau một lúc lâu bỗng nhiên nhớ đến, nghiêng đầu nhìn lại, thấy Tô Viễn Hằng cúi thấp đầu, sắc mặt dưới ngọn đèn đường ban đêm có vẻ dị thường tái nhợt. Bắc Đường Mẫn Khiêm không khỏi vươn tay, phát hiện tay hằn ở giữa hè cũng lạnh lẽo đến đáng sợ, không khỏi hoảng hốt.

“Viễn Hằng, tay người sao lại lạnh như thế?”

Tô Viễn Hằng phục hồi tinh thần lại, thấp giọng nói: “Không có gì.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cho là hấn đang nghĩ muốn đến chuyện Bắc Đường Nhã Chi muốn y kết hôn, cũng không biết nên làm gì mới hảo. Y vốn không từng nói những lời an ủi người khác, chính mình cũng đang tâm phiền ý loạn, cuối cùng nặng nề mà thở dài, nói: “Vừa rồi những lời này kia của chị ta, người đừng để ý. Làm cho nàng quan tâm đi thôi! Ta còn trẻ tuổi, chuyện kết hôn không hề nghĩ ngợi qua.”

Tô Viễn Hằng lòng không yên ả ờ lên tiếng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút kỳ quái nhìn hấn, đột nhiên hỏi: “Vừa rồi chị ta hỏi đến tộc người kêu là gì đó, người thật sự không biết sao?”

Tô Viễn Hằng mi tâm nhẹ nhàng nhảy dựng, trên mặt lại thản nhiên nói: “Thật sự không biết.” Lại hỏi y: “Người hỏi cái này làm gì chứ?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cau mày: “Không có gì. Hôm nay vốn vô cùng cao hứng, đều bị chị cả phá hủy.”

Tô Viễn Hằng lặng yên một chút, thấp giọng nói: “Nên tới, sớm muộn gì phải tới.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm lạnh nhạt nói: “Này đều là niên đại gì rồi, còn người thừa kế với người kế thừa chứ. Không phải chỉ là muốn đứa nhỏ thôi sao. Cùng lắm thì thụ tinh nhân tạo, tìm một nữ nhân chất lượng tốt sinh một đứa.”

Tô Viễn Hằng nghe xong lời nói có chút trẻ con của y, nhin không được nở nụ cười: “Này cũng không giống lời người nói. Nói sao, Đại tiểu thư tập đoàn Lâm thị chẳng lẽ không chất lượng tốt sao? Nghe nói người ta vẫn là tốt nghiệp loại ưu a.”

“Kia không giống. Cưới nàng sẽ không giống nhau.” Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút rầu rĩ nói, bỗng nhiên nhớ tới trong thế giới điện ảnh y quen biết khá nhiều nữ diễn viên cùng người mẫu, có mấy người hợp tác qua nhiều ít cùng y có chút sương sớm nhân duyên, cũng có dây dưa không dứt.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tại phương diện này, điều kiện không cần phải nói, nữ nhân muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, nhưng kỳ thật y lại là người ưa “sạch sẽ”, cũng không thích lạm giao. Nhưng mà nhu cầu tuổi trẻ, lại tại nơi vòng luẩn quẩn kia, có khi xuất ngoại là đã hơn nửa năm, tiết dục tự nhiên không thể thiếu. Y đối Tô Viễn Hằng quan hệ tuy là tình nhân, nhưng lẫn nhau chưa từng có ước hẹn. Chuyện xấu của y mỗi ngày bay đầy trời, có thật có giả, chân chân giả giả, Tô Viễn Hằng cũng chưa từng hỏi qua.

Nghĩ đến đây, Bắc Đường Mẫn Khiêm bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, nhìn chăm chú Tô Viễn Hằng nói: “Uy! Ta có cưới nữ nhân kia hay không, giống như người cũng không để ý nga.”

Tô Viễn Hằng hơi hơi sững sốt, không nói gì.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy hấn như vậy, lại cảm tức, cắn răng nói: “Tô, Viễn, Hằng!”

Tô Viễn Hằng biết y đại khái là hiểu lầm, vừa định giải thích, bỗng nhiên một chiếc xe màu đen từ cuối hẻm chạy tới, ở bên cạnh bọn họ chậm rãi dừng lại.

Tài xế xuống xe, ở trước mặt Bắc Đường Mẫn Khiêm cung kính xoay người nói: “Thiếu gia, Đại tiểu thư cho ta đưa các người trở về.”

Trong lòng Bắc Đường Mẫn Khiêm đang có hoả, thấy lái xe kia lại càng thêm tức giận: “Không cần! Chúng ta chính mình trở về!”

Lái xe thật trẻ tuổi, là một người mới, Bắc Đường Mẫn Khiêm đã nhiều năm không về nhà, gã ở công ty cùng biệt thự cũng chưa từng diện kiến qua đại thiếu gia này. Lúc này có chút xấu hổ, đứng ở nơi đó không biết như thế nào cho phải.

Tô Viễn Hằng nhìn nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ, lôi kéo Bắc Đường Mẫn Khiêm nói: “Vẫn là cho hắn đưa chúng ta trở về đi. Nơi này là vùng ngoại thành, tắc xi không nhiều lắm. Nói sao cách ăn mặc này của người làm cho người ta nhận ra thì phải làm sao đây? Ngày mai lại muốn nghe cấp trên giảng đạo?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nghĩ nghĩ thấy cũng đúng. Y trở thành đề tài nóng bỏng trên trang nhất đều không sao cả, nhưng Tô Viễn Hằng là bác sĩ, không phải người trong giới, nếu truyền ra chuyện xấu gì chỉ sợ đối hắn bất lợi. Huống chi bọn họ đêm nay ở nơi đông đúc kia phát sinh chuyện, ngày mai nếu không muốn báo chí làm rùm beng, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Thế là Bắc Đường Mẫn Khiêm không thêm nói gì, mở ra cửa xe sau, kéo Tô Viễn Hằng lên.

Lái xe có chút kỳ quái nhìn y nắm tay Tô Viễn Hằng, ắn ắn có chút nghi hoặc, cảm thấy động tác này đối hai nam nhân mà nói giống như hơi thân mật. Bất quá kiệm lời ít nói cũng là công tác chức trách của bọn họ, lập tức coi như không phát hiện, ngồi vào vị trí, cho xe chạy đi.

Tô Viễn Hằng nguyên lai muốn cho gã đưa bọn họ đến nơi gửi xe ở phố lớn, bất quá Bắc Đường Mẫn Khiêm rất có kinh nghiệm, không cho hắn đi. Bởi vì không biết có tên phóng viên nhạ bẹn nào canh giữ ở bãi đỗ xe hay không, chờ bọn họ trở về rồi lấy xe sau vậy.

Cùng đội săn tin “xuất thần nhập hoá” kia đầu trí còn hơn so dững khí, cũng là một loại khảo nghiệm đối với trí lực của Bắc Đường Mẫn Khiêm, sớm làm cho y dày dặn kinh nghiệm.

11. Chương 11

Hai người trở lại nhà trọ, Tô Viễn Hằng một đường không nói gì, yên lặng đi vào phòng tắm, mở ra vòi nước, đem quần áo đem qua bỏ vào máy giặt.

Bắc Đường Mẫn Khiêm một lát sau đi tới, nhìn Tô Viễn Hằng không có biểu tình lại đang bận rộn, nói: “Ta vừa rồi gọi điện thoại cho Siva, xe ngày mai buổi sáng hắn sẽ đi lấy.”

“Àn.”

“Đã trễ như thế, người cũng đừng vội.”

“Cởi quần áo ra.”

“Cái gì?” Bắc Đường Mẫn Khiêm hơi hơi sững sốt.

Mặt Tô Viễn Hằng không chút thay đổi giọng tay: “Ta phải giặt quần áo. Người đi tắm rửa đi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn nhìn hắn, không nói gì, trước mặt hắn đem quần áo trên người tất cả đều cởi xuống, rồi mới đi vào bên trong phòng tắm.

Chờ y tắm rửa xong đi ra, thấy Tô Viễn Hằng đang quét tước gian phòng, trên bàn chỉ trong nửa giờ, bữa ăn khuya đã được chuẩn bị tốt.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thở dài nói: “Người tâm tình không tốt.”

Này không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định. Bởi vì Tô Viễn Hằng có cái cổ quái, thời điểm tâm tình không tốt liền thích bận rộn, bất luận là quét tước phòng hay là công việc, hắn không muốn dừng lại.

Tô Viễn Hằng giống như không có nghe thấy, chỉ là nói: “Đàn dương cầm đã lâu không bắn, ngày mai có phải nên tìm người đến điều chỉnh hay không.”

Ở bên cửa sổ nơi đại sảnh, đàn dương cầm màu trắng hoa lệ là vật mà Bắc Đường Mẫn Khiêm âu yếm, đại khái đây là Tô Viễn Hằng duy nhất biết đến sở thích của y.

“Viễn Hằng, đừng lộng. Dừng lại, cùng ta nói chuyện.” Bắc Đường Mẫn Khiêm tiến lên giữ chặt tay hắn.

“Nói cái gì?”

“Người đang tức giận vì lời nói của chị cả ta?”

“Không có.”

“Thật sự không có? Chẳng lẽ người một chút cũng không để ý?”

“Chuyện này không phải đã sớm biết. Từ ngày đầu tiên ta quen biết người, ta đã biết người không có khả năng ở mãi cùng ta.” Tô Viễn Hằng thản nhiên nói. Hắn cũng không để ý thừa nhận, mười năm trước kia chỉ là một phút nhìn thoáng qua, hắn đối thiếu niên kia liền đã lâm vào hố sâu tình cảm.

Bắc Đường Mẫn Khiêm ngực có chút nhói. Tuy rằng đã muốn biết, nhưng nghe chính miệng hắn nói ra, ngực trướng trướng, lại có chút thương tiếc nói không nên lời. Y nhẹ giọng hỏi: “Ta đây cùng nữ nhân kia kết hôn, người thật sự một chút cũng không để ý?”

Tô Viễn Hằng tránh khai tay y, nói: “Vậy người bảo ta làm sao bây giờ? Biết là một chuyện, đối mặt lại là một chuyện khác. Nếu thật muốn chia tay, cũng là chuyện không có biện pháp.”

“Chia tay? Ai nói cùng với người chia tay?” Bắc Đường Mẫn Khiêm giật mình.

Tô Viễn Hằng có chút ử rử cùng kỳ quái nhìn y: “Chẳng lẽ người kết hôn, chúng ta cứ dây dưa như thế này sao? Vậy thì thành quan hệ gì đây? Người đem ta thành cái gì của người?”

“Người là người yêu của ta!” Bắc Đường Mẫn Khiêm lớn tiếng nói, chỉ vào đại sảnh, phòng bếp cùng phòng ngủ phần nọ nói: “Nơi này, nơi này, còn có nơi này! Ngày hôm qua chúng ta còn ở nơi này làm tình! Người còn nấu cơm cho ta! Nhà trọ này là chúng ta cùng nhau mua, chúng ta ở trong này sinh sống hơn bốn năm, chẳng lẽ người nói chia tay liền chia tay sao? !”

Tô Viễn Hằng khẽ run lên. Hắn không nghĩ tới Bắc Đường Mẫn Khiêm lại phản ứng lớn như thế, hắn nghĩ đến. Hắn nghĩ đến bọn họ chỉ là quan hệ ở chung bình thường mà nói. Hoặc là nói, hắn vẫn nghĩ đến Bắc Đường Mẫn Khiêm đối hắn chỉ là nhất thời hứng thú.

Trên thực tế bọn họ bí mật ở chung lại quan hệ liên tục lâu như thế, Tô Viễn Hằng tự mình cũng thấy giật mình. Bắc Đường Mẫn Khiêm chưa bao giờ đối hắn biểu lộ qua tình yêu, tuy rằng bọn họ cùng một chỗ cũng có những ngày thật vui vẻ, nhưng là vì thơ ấu từng bị vứt bỏ qua trở thành bóng ma, tạo thành sự tự ti cùng không tự tin ở sâu trong nội tâm Tô Viễn Hằng. Chính hắn có lẽ không phát hiện, nhưng mà đứa nhỏ bị cha vứt bỏ, ở tận nơi sâu kín trong tâm hồn sẽ ẩn ẩn cảm thấy đây là lỗi của chính mình. Loại tâm lý sâu xa như bóng ma này sẽ ảnh hưởng mãi đến con người khi còn sống.

Tô Viễn Hằng rất yêu Mẫn Khiêm, càng yêu hắn lại càng sợ hãi mất đi y. Cho nên hắn cũng không hỏi cảm giác Bắc Đường Mẫn Khiêm đối với hắn, cũng không dám nghĩ đến tương lai của bọn họ. Bởi vậy khi Bắc Đường Nhã Chi xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn cảm thấy thời gian đã sắp tới rồi. Thế nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm hiện tại nói ra những lời này, làm cho hắn cảm thấy vừa giật mình, lại vừa vui sướng.

Khi hai chữ “người yêu” kia từ trong miệng y thốt ra, Tô Viễn Hằng lại có chút thất thần.

Nguyên lai bọn họ là người yêu.

Nguyên lai Bắc Đường Mẫn Khiêm vẫn đối đãi hắn như người yêu.

Tô Viễn Hằng nói không nên lời trong lòng nhất thời là loại tư vị gì. Nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm đã sắp bùng nổ. Vừa rồi lúc ở biệt thự y đã bị phản ứng của Tô Viễn Hằng làm cho tức giận, lúc này lại cơn giận lại càng thịnh.

“Không phải người có người khác đó chứ? Ân?”

“Cái gì?” Lần này đến phiên Tô Viễn Hằng giật mình.

“Ta hỏi người có phải có người khác hay không! ?”

“Người nói bậy gì đó! ?” Thanh âm Tô Viễn Hằng cũng lớn lên.

“Vậy người làm sao vậy! ? Ta nửa năm không trở về, khi trở về thái độ của người chính là lạnh lạnh như vậy sao! ?”

“Lạnh lạnh.” Tô Viễn Hằng tức giận đến cả người phát run: “Người nói đi liền đi, một đi tới nửa năm! Trở về cũng không nói trước một tiếng, muốn trở về là trở lại, một hồi đến liền kéo ta trên mặt đất làm tình. Hiện tại người nói ta lạnh lạnh! Rốt cuộc là ai lạnh lòng đây! ?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm hơi hơi nheo lại mắt, mâu trung xinh đẹp phiếm ra ánh sáng trầm trầm, mang theo một loại sắc lạnh lợi hại, trong nháy mắt có loại cảm giác áp bách cao cao tại thượng.

“Như vậy, Ngôn Dự Hành là ai?” Y hạ giọng, lạnh lùng nhìn Tô Viễn Hằng, chậm rãi hỏi.

“Ta không biết! Ta nói ta không biết hử!” Thân thể Tô Viễn Hằng có một chút run lên.

“Người, nói, dối!” Bắc Đường Mẫn Khiêm gắt gao nhìn hử.

Tô Viễn Hằng sắp đến cực hạn. Hôm nay hử đã bị chị y áp bách đến sắp không thở nổi, lúc này phần nộ vì bị hoài nghi làm cho hử bùng nổ.

“Đủ rồi! Bắc Đường Mẫn Khiêm, người có quyền gì mà hoài nghi ta như vậy? ! Chẳng lẽ những tin tức phong lưu của người còn không ít sao? ! Chẳng lẽ sắp kết hôn không phải là người sao? ! Nếu phải chia tay, cũng là do người bức ta!”

Trong đại sảnh lập tức tĩnh lặng xuống, Bắc Đường Mẫn Khiêm không nói gì, chỉ là gắt gao nhìn hử.

Tô Viễn Hằng run nhè nhẹ. Hử đột nhiên ý thức được chính mình trong cơn thịnh nộ nói cái gì.

Bắc Đường Mẫn Khiêm yên lặng nhìn hử một lát, bỗng nhiên xoay người đi hướng đại sảnh bên kia.

“Hôm nay ta ở khách phòng ngủ. Ta nghĩ chúng ta đều cần bình tĩnh một chút.”

Y thản nhiên nói, đem một mình Tô Viễn Hằng lưu lại nơi đó.

12. Chương 12

Buổi tối một người nằm ở trên giường lớn lạnh như băng, không khí nóng bức làm cho người ta hô hấp khó khăn.

Tô Viễn Hằng đem điều hòa chạy đến số lớn nhất, đắp chăn nằm trần trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ. Những ngày không có Bắc Đường Mẫn Khiêm bên cạnh, hử vốn tưởng rằng mình đã thói quen. Thế nhưng y chỉ vừa trở lại một buổi tối, khối thân thể này không chịu thua kém khát vọng được y ôm ấp.

Tô Viễn Hằng trong bóng đêm ngơ ngác mở hai mắt, ánh mắt không biết dừng ở nơi nào, cho đến khi hai mắt dần dần nặng nề, mới mông mông lung lung tiến nhập vào cơn mộng nửa mơ nửa thật.

“Tiểu Ly, nhớ kỹ, tại đây chờ ta. Ba ba rất nhanh sẽ trở lại.”

“Tiểu Ly, nhớ kỹ, phải đợi ba ba. Phải ngoan ngoãn.”

“Hảo hài tử. Không cần quên. Không cần quên tên của người. Tiểu Ly. Phi Ly. Người đã nói, vĩnh viễn không rời đi. Người đã nói.”

Đó là nam nhân trong đông đêm rét lạnh đã thấp giọng khóc rồi vứt bỏ chính mình. Hử là cha của mình.

Tô Viễn Hằng trong cơn ác mộng giãy giụa.

Tiểu Ly. Tiểu Ly. Phi Ly.

Phi Ly! ! !

Đó là ai? Đó là hắc sao? Không, không không! Hắc không phải Phi Ly! Hắc tên là Viễn Hằng, hắc gọi là Tô Viễn Hằng! Hắc không phải Ngôn Phi Ly!

“Không ——”

Tô Viễn Hằng thở gấp gấp, mạnh ngồi bật dậy, từ trong ác mộng bừng tỉnh.

Cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, áo ngủ đều ướt đẫm.

Tô Viễn Hằng dùng sức ôm đầu chính mình, cuộn người ở trên giường.

Không! Ta không biết người! Ngôn Dự Hành. Người không phải cha của ta.

Buổi sáng, Bắc Đường Mẫn Khiêm là bị tiếng chuông cửa thật lớn đánh thức. Y qua loa mặc vào áo ngủ, nhú mi không khỏi hờn giận đi ra mở cửa.

“Đương đương đương —— buổi sáng tốt lành!”

Siva kêu to nhảy tiến vào, lắc lắc trên tay gì đó, thần khí mười phần kêu lên: “Dinh dưỡng bữa sáng! Lạp lạp lạp —— ha ha, không cần rất cảm kích ta, ta là người đại diện nên mới sẵn sóc thế a!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú nhú mày, nhìn gã công khai đi vào phòng bếp, bắt đầu thu xếp, miệng còn không ngừng một mực nói chuyện.

“Người ngày hôm qua gọi điện thoại cho ta, thật sự là làm ta giật cả mình. Vừa trở về hai ngày người đã không thành thật, cùng bác sĩ Tô đi dạo phố cư nhiên bị phát hiện, chỉ số thông minh của người giảm xuống a. Ha ha ha. May mắn người có ta là một người đại diện năng lực xuất chúng. Yên tâm đi yên tâm đi, ta đã cùng toà soạn báo đánh hảo tiếp đón trước tiên, mọi thứ đều bị ta bãi bình. Nếu hôm nay có tin tức, chỉ là nói người cùng bạn đi dạo phố giải sầu rồi bị nhìn thấy, sẽ không lộ ra gì đâu. Nhưng nói sao thì người đa tâm sẽ miên man suy nghĩ a, lực chú ý của mọi người sẽ tập trung ở trên người người, sẽ không liên lụy bác sĩ Tô. Di? Bác sĩ Tô đâu? Còn không có rời giường sao?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú mi hỏi: “Đã thu hồi xe đến đây chưa?”

Siva buông một tay: “Ta tới lấy chìa khoá a. Không có chìa khoá ta thế nào mang xe về a, đó là xe của bác sĩ Tô đi.”

“Người từ từ.” Bắc Đường Mẫn Khiêm đứng ở ngoài phòng ngủ của chủ nhà, thấy cửa đóng chặt, cúi đầu gõ.”A Hằng, rời giường chưa? Mở cửa.”

Siva mở lớn miệng, giật mình trừng mắt, dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói: “Các người ở riêng a?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm căn bản không để ý đến gã, tiếp tục gõ cửa, nhưng không ai đáp lại. Y nhú nhú mày, nói: “Ta vào đây.” Nói xong đẩy ra cửa phòng ngủ, đã thấy trên giường không một bóng người.

Bắc Đường Mẫn Khiêm sửng sốt, đi đến phòng tắm, trong đó cũng không thấy bóng người.

Siva ở mặt sau nghiêng đầu nghiêng cổ hỏi: “Bác sĩ Tô không ở đây sao? Mới sáng sớm đã đi làm sao? Ai nha, không đúng nha, ta không phải giúp hắc xin phép rồi sao?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm đi đến tủ quần áo trước mặt, mở ra ngăn tủ nhìn nhìn, phát hiện thiếu vài món quần áo của Tô Viễn Hằng, còn có một cái túi du lịch.

Siva thấy y không nói lời nào, cảm giác không khí trầm xuống, ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy? Các người cãi nhau sao?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm lẳng lặng đứng im một lát, thần nhiên nói: “Không có gì. Có thể là do tâm tình hắc không tốt, đi ra ngoài giải sầu.”

“Giải sầu?” Siva giật mình nói: “Người mới vừa trở về hai ngày, hắn một mình đi ra ngoài giải sầu?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm không có để ý đến gã, đi vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Siva âm thầm lắc lắc đầu, trở lại phòng bếp tiếp tục chuẩn bị bữa sáng.

Một lát sau, Bắc Đường Mẫn Khiêm lau tóc đi ra, lúc ăn điểm tâm, Siva hỏi: “Còn cần ta đi lấy xe không?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm ngẩng đầu nhìn bàn trà trước cửa hành lang, Tô Viễn Hằng thói quen vừa vào cửa liền đem chìa khoá để ở nơi đó, thế nhưng giờ phút này cái gì cũng không có.

“ Không cần.”

13. Chương 13

Tô Viễn Hằng nhìn cửa lớn cô nhi viện, có một loại cảm giác thân thiết quen thuộc, giống như một đứa nhỏ lưu lạc đã lâu, cuối cùng đã quay về với ngôi nhà mong nhớ.

Hắn ở cửa đứng một lúc lâu, chậm rãi nâng tay đẩy ra cánh cửa sắt lớn. Tựa hồ bọn nhỏ trong cô nhi viện còn chưa tan học, trong sân viện im ắng không ai.

Tô Viễn Hằng đi theo đường mòn quen thuộc vào cô nhi viện, nơi đại sảnh lầu một, lão viện trưởng đang cùng một nhân viên công tác tuổi còn trẻ chiếu cố một đứa trẻ, ngẩng đầu nhìn thấy hắn tiến vào, liền xoa xoa hai mắt, tựa hồ có chút không thể tin.

“Viện trưởng mù mù, người khoẻ không?”

Lão viện trưởng kinh hỉ hô nhỏ: “Tiểu Ly, là người! Người đã về rồi.”

Lão viện trưởng ở trong này công tác hơn ba mươi năm, khi Tô Viễn Hằng được nhận nuôi, có thể nói là do một tay bà nuôi lớn, câu ‘viện trưởng mù mù’ này, không biết ẩn chứa bao nhiêu thân tình cùng lòng chua xót.

Lão viện trưởng run nhè nhẹ đứng dậy mở ra vòng tay, đón tiếp.

Túi du lịch trong tay Tô Viễn Hằng rơi xuống đất, giang rộng hai tay ôm lấy người thân.

“Viện trưởng mù mù. Ta rất nhớ người.”

“ Người đứa nhỏ này, trở về cũng không nói trước một tiếng, ta sẽ làm cho người bánh chèo (sủi cảo) mà người thích nhất.” Lão viện trưởng thập phần kích động, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Tô Viễn Hằng chỉ yên lặng ôm lấy bà, tựa đầu chôn ở hõm vai ấm áp của bà.

Sau một lúc lâu, hai người cuối cùng chậm rãi bình tĩnh trở lại, lão viện trưởng vỗ vỗ bờ vai của hắn, vui vẻ nói: “Làm cho ta xem xem. Nhĩ hảo vài năm không trở lại, nhìn xem người gầy hay là béo ra?”

“Viện trưởng mù mù, trong cô nhi viện hết thấy đều khoẻ? Ta hàng năm gửi tiền ngài đều nhận được không?”

“Nhận được nhận được. Trong viện hết thấy đều tốt, vài năm nay có chính phủ cùng mấy công ty từ thiện quyền giúp, giảm bớt gánh nặng cho chúng ta thật nhiều, học phí của bọn nhỏ cũng không thành vấn đề.” Lão viện trưởng nhìn kỹ hắn, kéo xuống kính lão viễn thị, lau lau lệ nơi khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Nhĩ hảo giống như gầy. Tiểu Ly, người gầy hơn a.”

Tô Viễn Hằng khẽ cười nói: “Ta nguyên bản sẽ không béo a, viện trưởng mù mù.”

Trong cô nhi viện hết thấy như cũ. Chỉ là bọn nhỏ so với trước kia nhiều hơn, có đứa vẫn là tàn tật. Còn có thêm một ít thiết bị mới, thay đổi một ít vật phẩm mới, thậm chí ngay cả bên trong đều đơn giản trang hoàng một chút.

Tô Viễn Hằng đứng ở phòng chính mình trước đây.

Nói là phòng của hắn, kỳ thật lúc ấy là một phòng lớn có đến tám chín bé trai cùng ở, hiện tại đã được cách thành hai gian nhỏ, mấy đứa nhỏ hơn bốn tuổi cùng ở, có chút giống ký túc xá.

Tô Viễn Hằng từ cửa sổ trong phòng hướng nhìn ra phía ngoài, có thể thấy cánh cửa hậu viện xa xa. Nơi đó, hai mươi sáu năm trước, là cửa chính của cô nhi viện.

Lúc lão viện trưởng vào, thấy thân ảnh tiêu điều tịch liêu của Tô Viễn Hằng, rồi thuận theo tầm mắt hắn nhìn lại, dừng lại nơi hắn từng xuất hiện.

Lão viện trưởng cúi đầu thở dài. Năm đó, bà chính là ở nơi đó phát hiện Tô Viễn Hằng đã muốn đông cứng. Thân mình nho nhỏ của hắn cuộn tròn ở một góc trước cửa cô nhi viện, hai tay gắt gao nắm lấy khăn quàng cổ trên người.

Bà đem hắn ôm về cô nhi viện, dùng chăn bông thật dày cùng cháo loãng ấm áp giúp hắn tỉnh lại. Thế nhưng mặc dù Tô Viễn Hằng đang trong cơn sốt cao, thần chí mơ hồ không rõ, lại vẫn dùng thanh âm tỉnh té mà mỏng manh của một đứa trẻ cố chấp kêu: “. Ta phải đợi ba ba. Làm cho ta ra ngoài cửa đi. Ô ô. Ta không đi đâu hết. Tiểu Ly nghe lời, Tiểu Ly không rời khỏi. Ta phải đợi ba ba. Ô ô. Nơi này ta nhìn không thấy ba ba. Ta phải đợi ba ba.”

Hắn cố chấp như vậy, dường như là một đứa trẻ ngoan cố, cho dù bệnh cũng không ngớt khóc nháo, thậm chí thừa dịp người khác không chú ý, lén lút đứng lên, phủ áo ngủ chạy ra trước cửa. Nếu không phải mọi người phát hiện đúng lúc, thiếu chút nữa trong đông đêm đó đã vứt bỏ mạng nhỏ.

Lão viện trưởng không có biện pháp, đành phải đem hắn an trí ở lầu hai, trong gian phòng tầm nhìn trống trải này, nói cho hắn biết từ nơi này có thể nhìn thấy cửa chính, có thể thấy ba ba hắn. Bà cùng những đứa nhỏ khác có thể giúp hắn cùng nhau chờ ba ba, nếu ba ba trở lại, ngay tại nơi này ngoắc, ba ba nhất định sẽ thấy hắn.

Tuy rằng bà biết, cha hắn có thể cùng những người cha bất đắc dĩ khác giống nhau, không bao giờ ... trở lại nữa.

Đứa nhỏ kia rất tin tưởng, nên sau khi bệnh hơi chút tốt, liền cả ngày ghé vào cửa sổ này, không chút chớp mắt nhìn ra bên ngoài.

Lão viện trưởng nhiều năm như thế, chưa từng gặp qua đứa nhỏ so với hắn ngoan cố hơn. Rất nhiều đứa nhỏ bốn tuổi, chỉ qua mấy tháng, sẽ chậm rãi quên đi người từng vứt bỏ bọn chúng. Mà Tô Viễn Hằng, cho đến năm hắn mười tuổi rồi đi cô nhi viện, cũng chưa từng quên hứa hẹn của chính mình. Rất nhiều đêm rét lạnh, lão viện trưởng thường thường phát hiện hắn trộm phủ áo ba-đờ-xuy rất dày, bay qua cửa lớn cô nhi viện, tại nơi bậc thang cổ xưa loang lổ, ngồi suốt một buổi tối.

14. Chương 14

“Tiểu Ly, nga không, có phải hay không nên gọi tên mới của người? Viễn Hằng đi. Lần này trở về định ở bao lâu?”

Tô Viễn Hằng phục hồi tinh thần lại, mỉm cười nói: “Viện trưởng mục mục muốn gọi ta tên gì cũng được cả. Nếu không chê ta phiền, ta muốn ở trong này một đoạn thời gian, người xem có tiện không?” Trước khi đến đây hắn đã điện thoại cho bệnh viện, Bắc Đường Mẫn Khiêm quả nhiên ảnh hưởng rất lớn, đã xin cho hắn nghỉ suốt một tháng. Xem ra làm đại cổ đông của bệnh viện đúng thật là khác với người thường, ngày nghỉ suốt một năm của hắn tính tổng cộng cũng không có dài như thế.

Hắn muốn nhân cơ hội này hảo hảo thả lỏng, cẩn thận suy ngẫm một chút quan hệ giữa hắn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm. Hơn nữa hắn đã có rất nhiều năm không trở về cô nhi viện, rất muốn ở trong này một

ít ngày.

Lão viện trưởng cười nói: “Đương nhiên là được rồi, sao lại phiền chứ. Người quyền giúp cho cô nhi viện không ít tiền cùng vật phẩm nhiều năm như thế, tất cả mọi người rất cảm kích người, hàng năm bọn nhỏ tặng thiệp chúc mừng cho người, đều nhận được không?”

“Nhận được.”

“Phòng này hiện tại chỉ có hai đứa trẻ lớn nhất ở, một đứa mười sáu tuổi, một đứa được mười bảy tuổi. Đứa mười sáu tuổi năm nay định thi vào học viện mỹ thuật tạo hình, trọ ở trường, trong viện không có phòng trống, người nguyện ý ở trong này cùng bọn họ không?”

“Không thành vấn đề. Ta nguyện lai không phải là ở nơi này sao? Cám ơn ngài, viện trưởng mục mục.” Tô Viễn Hằng mỉm cười nói.

Tô Viễn Hằng cứ như vậy ở lại trong cô nhi viện.

Ban ngày trong viện, khi mà đa số bọn trẻ đều đi học, Tô Viễn Hằng liền cùng lão viện trưởng còn có mấy người khác chăm sóc bọn trẻ còn nhỏ. Tối chạng vạng, tất cả mọi người đã trở lại, trong cô nhi viện nhất thời náo nhiệt ồn ào lên, Tô Viễn Hằng liền bồi bọn họ cùng nhau chơi đùa, làm trò chơi, giúp bọn chúng ôn tập bài vở. Hắn là bác sĩ, có đứa nhỏ nào bị bệnh cũng không cần mời xa thỉnh gần, đều do một tay hắn chăm sóc. Hắn tính tình hảo, dung mạo lại tuấn đĩnh, vẻ mặt ôn hoà, trời sinh còn có nhân duyên, bởi vậy rất nhanh đã được cao thấp trong cô nhi viện yêu thích.

Tô Viễn Hằng thật thích loại cuộc sống này, cũng hưởng thụ loại trầm tĩnh này, bất tri bất giác ngay tại nơi này ở hơn nửa tháng. Lúc hắn gọi điện thoại cho bệnh viện, không nghĩ tới Bắc Đường Mẫn Khiêm là đại cổ đông của bệnh viện, quyền hạn quả nhiên lớn, hơn nữa hắn đã nhiều năm không có xin nghỉ phép dài hạn, viện trưởng lại lòng từ bi, liền cho hắn nghỉ phép một tháng.

Tô Viễn Hằng mới lúc đầu còn vì chuyện giữa hắn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm mà phiền não u buồn, nhưng qua không lâu, cũng chậm chậm phai nhạt việc này, hoàn toàn thả lỏng.

15. Chương 15

Cô nhi viện tọa lạc nơi trấn nhỏ mộc mạc yên tĩnh, không ồn ào, náo động như thành phố lớn phồn hoa, đồng dạng cũng có rất ít phong ba cùng chuyện xấu. Tô Viễn Hằng không có đặc biệt chú ý hướng đi của Bắc Đường Mẫn Khiêm, nguyên bản vài ngày đầu còn ần ần có chút chờ mong, không biết y có đến tìm mình hay không. Nhưng sau nhiều ngày không hề động tĩnh, cũng dần dần chết tâm.

Quả nhiên. Thật là một người vô tình a.

Tô Viễn Hằng biết Bắc Đường Mẫn Khiêm luôn luôn nói một không hai, tối không vui khi người khác vi phạm ý của y, luôn là đại thiếu gia cao cao tại thượng. Lần này vốn y một lòng muốn cùng mình cửu biệt gặp lại, hảo hảo tụ tụ, nhưng chính mình lại không trân trọng, chỉ sợ y đã bị chọc tức, sao có thể trông cậy vào việc y tìm đến chính mình.

Có lẽ, thật sự tới lúc phải chia tay rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Viễn Hằng cảm thấy tim chính mình run lên, đau nhức giống như bị ngàn mũi kim đâm.

Quên đi. Đau dài không bằng đau ngắn, không cần giống như cha vậy.

Tô Viễn Hằng mấy ngày nay ở tại cô nhi viện, luôn hồi tưởng đến những ngày được sống bên cạnh cha.

Khi đó hắn còn không đến bốn tuổi, thường xuyên thấy cha uống đến say mềm, rồi mới đem bức tranh của chính mình phá tan thành từng mảnh, ngã vào trên sofa lớn tiếng khóc, cảm xúc thật kích động. Rồi sau khi tỉnh lại mới hối hận, ôm lấy mảnh vụn ngẩn người, muốn hợp lại nhưng không sao làm được, liền điên cuồng mà cầm lấy cọ vẽ không ngừng một bức tranh khác.

Khi đó tuổi còn nhỏ, rất nhiều việc đều không hiểu. Sau khi lớn lên mới dần dần hiểu được, biết cha đang thương tâm vì một nam nhân. Bởi vì trong tập tranh của cha, ngoại trừ một số ít vẽ chính mình ra, còn lại tràn đầy đều là thân ảnh của một nam nhân.

Đó là bóng dáng của một nam tử cao lớn, có khi phủ áo gió thật dài, có khi phủ âu phục tuần đình, tóm lại đều là vẽ một nửa gương mặt bên trái cùng hình ảnh bên cạnh, một bộ dáng giống như phải rời khỏi, nên cả khuôn mặt không trọn vẹn.

Hiện tại hẳn đương nhiên hiểu được, người kia là người yêu của cha, nói không chừng vẫn là chính cha. . . .

Hắn không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Cuộc sống của cha lúc nào cũng rối tinh rối mù và đối chính mình vứt bỏ, là ám ảnh cả đời của hắn. Nhưng kỳ quái chính là hắn không oán hận cha. Dù sao lúc trước cha là thật tâm yêu thương hắn, cho dù say đến bất tỉnh nhân sự, lung tung say khướt, nhưng cũng chưa từng đánh qua hắn hay mắng qua hắn. Cho dù nghèo túng thất vọng đến bức tranh cũng bán không được, suốt một tháng dựa vào mì ăn liền sống qua ngày, cũng chưa bao giờ quên cho vào trong bát hắn thêm một quả trứng, buổi sáng cho hắn uống một chén sữa.

Cuộc sống kham khổ hỗn loạn như vậy, Tô Viễn Hằng tuổi còn nhỏ, cũng không cảm thấy nhiều gian khổ lắm. Chỉ cần cùng cha một chỗ, hắn cũng rất vui vẻ. Ngẫu nhiên vào cuối tuần cha còn có thể dẫn hắn đi công viên, chính mình vô ưu vô lự ở trên cỏ diên chạy, chơi đùa, quay đầu lại thấy thân ảnh gầy gầy của cha đứng ở trước giá vẽ, ngẩng đầu đối hắn mỉm cười, hắn cho rằng chính mình là đứa nhỏ hạnh phúc nhất trên đời.

Hiện tại, kia hết thảy đều đã đi xa. Những điều đó trở thành kỷ niệm mà kiếp này Tô Viễn Hằng tối trân quý, cũng thống khổ nhất khi nhớ lại.

Hắn không muốn giống như cha, vì một người nam nhân mà thất hồn lạc phách, cuối cùng không thể không bỏ lại con thơ, đi tha hương.

Tô Viễn Hằng rất thông minh, từ nhỏ đọc sách chính là tối dụng công, vài lần có người trong sạch đến nhận nuôi hắn, đều bị hắn tránh được. Bởi vì khi đó hắn còn cố chấp chờ cha hắn. Thế nhưng về sau hắn biết, cha sẽ không tới đón hắn, cho dù hắn ở đông đêm rét lạnh, tại nơi bậc thang lạnh như băng đợi bao lâu đi nữa, cha cũng sẽ không trở lại.

Rồi năm mười tuổi, có một nam nhân đến thu dưỡng hắn. Nam nhân kia là một bác sĩ ngoại khoa, vợ gã bị bệnh nan y, bọn họ mười năm trước từng có một đứa con, nhưng bất hạnh chết non. Vợ gã không thể sinh dục, gã muốn cho vợ một phần lễ vật cuối cùng.

Gã nói hắn rất giống gã, nói nếu con gã còn sống, có lẽ cũng cùng bộ dáng như hắn bây giờ.

Những lời này làm cho cho Tô Viễn Hằng xúc động.

Nam nhân kia rất cao lớn, khí chất ôn hoà, lúc rời đi cô nhi viện, áo khoác thật dài bị gió thu thổi bay, mang theo một mảnh hiu quạnh.

Bóng dáng gã rất giống nam nhân thường xuyên xuất hiện trong tập tranh của cha. Đây cũng làm cho Tô Viễn Hằng động lòng. Tuy rằng mất đi một người cha, nhưng hắn còn có thể được thêm một người cha nữa.

Suốt nửa năm, nam nhân kia vẫn đến cô nhi viện tìm hắn, hy vọng hắn có thể cam tâm tình nguyện cùng gã đi. Tuy rằng Tô Viễn Hằng biết, hắn đối với việc chờ đợi kia cố chấp, thế nhưng bởi vì gã kiên trì tìm đến lâu như thế, chính mình là tối giống gã, cũng tối giống con của gã.

Rồi một câu nói của viện trưởng mù mù, hoàn toàn dao động hắn. Bà nói: “Tiểu Ly, người hắn nên cùng hắn đi. Người nên có một gia đình hạnh phúc, có một tương lai tốt đẹp, theo hắn thì những điều đó đều có thể thực hiện. Như vậy chờ người lớn lên, có lẽ có một ngày người có thể tìm được cha người.”

Tô Viễn Hằng cảm thấy chỉ trong đêm đó mà đột nhiên trưởng thành. Hắn buông tha cho chờ đợi cùng chờ đợi, cùng nam nhân kia rời đi. Hắn nói với chính mình hắn sẽ không bao giờ ... ngốc như vậy nữa, đem tất cả tình cảm đều đặt vào một người đã vứt bỏ hắn. Thế nhưng hắn vẫn là một tên ngốc nghếch, hiện tại, hắn đem tất cả tình cảm, đều đặt ở trên người nam hài mà mười năm trước kia vừa thấy chung tình.

16. Chương 16

Tô Viễn Hằng trong lòng cười khổ. Hắn biết cả đời này, chỉ sợ đều không thể cải biến.

Cha nuôi đối với hắn tốt lắm, vì để chữa bệnh cho vợ, không lâu liền mang cả nhà đi Mỹ.

Qua một năm rưỡi, mẹ nuôi Tô Viễn Hằng qua đời. Trong khoảng thời gian này, hắn đối y học sinh ra hứng thú.

Mẹ nuôi hắn là một phụ nữ đáng yêu, tao nhã trí tuệ, tính cách thiện lương, còn thường xuyên thích đùa. Tô Viễn Hằng cùng cha nuôi giống nhau đều yêu bà, hy vọng bà sống sót. Thế nhưng căn bệnh ung thư não cuối cùng đoạt đi sinh mệnh của bà.

Bởi vậy, Tô Viễn Hằng quyết định trở thành một bác sĩ não khoa. Quyết định này làm cho cha nuôi hắn rất vui mừng.

Nam nhân kia sau khi người vợ qua đời lập tức suy sút già nua rất nhiều, hết sức chuyên chú bồi dưỡng Tô Viễn Hằng, đưa hắn vào học ngôi trường tốt nhất, đem tâm huyết y học cả đời của mình đều truyền thụ cho hắn.

Tô Viễn Hằng cũng thật không chịu thua kém, mười bảy tuổi liền lấy được danh hiệu thiên tài trong giới y học, mười chín tuổi lấy được học vị bác sĩ, chính thức dưới sự đề cử của cha nuôi hắn, về nước vào làm tại bệnh viện tổng hợp, cho đến năm thứ hai gặp được Bắc Đường Mẫn Khiêm.

Hiện tại, cha nuôi hắn cũng đã mất vào bảy năm trước. Trên thế giới này, ngoại trừ Bắc Đường Mẫn Khiêm ra, hắn lại là cô linh một người. Thế nhưng hắn biết, kỳ thật ngay cả Bắc Đường Mẫn Khiêm, cũng không cần hắn.

“Nôn. Khụ khụ.”

Tô Viễn Hằng dùng nước lạnh phát vào mặt, súc bỏ dư tinh trong miệng. Gần đây luôn có điểm buồn nôn, tinh thần trạng thái cũng không phải tốt lắm. Vốn nghĩ rằng một kỳ nghỉ phép dài hạn có thể cho chính mình thả lỏng, ai ngờ cũng không như dự định.

Tô Viễn Hằng đối với người trong gương cười khổ.

Chẳng lẽ rời đi y lại không được sao?

Cuộc sống ở cô nhi viện tuy rằng đơn giản, nhưng không thoải mái. Bởi vì trẻ con nhiều, lại thiếu tài trợ cùng giúp đỡ, một người thường thường phải làm rất nhiều việc. Tô Viễn Hằng đến, cho cô nhi viện rất lớn trợ giúp.

Bọn nhỏ đều rất thích hắn, hơn nữa đứa trẻ mười bảy tuổi khá lớn kia ở cùng hắn một phòng ngủ, tên là Tần Túc, lại thập phần sùng bái hắn. Nghe nói hắn là một chuyên gia não khoa, ánh mắt đều sáng, lập chí về sau lấy hắn làm tấm gương. Bất quá nghĩ đến tình cảnh cô nhi viện, nó thấp giọng nói: “Đáng tiếc ta không có tiền, lên không được đại học y khoa. Ta không muốn làm cho viện trưởng mục mục gia tăng thêm gánh nặng nữa, chờ sau khi tốt nghiệp trung học, ta muốn đi tìm việc làm.”

Tô Viễn Hằng nhìn qua phiếu điểm của nó, biết nó rất có thiên phú, không khỏi mỉm cười nói: “Không sao, ta có thể trợ cấp cho người lên đại học.”

“Cái gì?” Tần Túc mở to hai mắt nhìn hắn.

“Ta hỏi qua viện trưởng mục mục, thành tích của người tốt lắm, bà đối với người chờ mong cũng rất cao. Người không nên mai một tài hoa chính mình.”

“Nhưng mà, nhưng mà. Học y học rất tốn tiền.”

Tô Viễn Hằng vỗ vỗ đầu của nó, cười nói: “Chút tiền ấy ta có thể lo liệu. Ta đã cùng viện trưởng mục mục thương lượng qua, người không cần lo lắng chuyện học phí. Ta biết người hiện tại ở nơi nơi làm công, điều

này sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của người, đối thân thể cũng không hảo. Người sang năm sẽ thi vào trường cao đẳng, hiện tại nên bắt đầu hảo hảo chuẩn bị, đừng cho chúng ta thất vọng.”

Tần Túc kinh hỉ quá độ, kích động đến nói không ra lời. Nó lảng lảng trừng mắt nhìn Tô Viễn Hằng nửa ngày, bỗng nhiên nhảy dựng lên, ở trong phòng trở mình té ngã một cái, sau đó chồm lên ôm cổ hắn, kêu lên: “Tô đại ca người thật tốt! Người thật tốt! Người thật sự là Bồ Tát sống của ta! Ha ha ha.”

Tô Viễn Hằng nhìn bộ dáng vui vẻ của nó, cũng không khỏi nhẹ nhàng cười.

Hắn thập phần thích đứa trẻ ngay thẳng mà thiện lương này. Hắn hy vọng có một ngày, tương lai của đứa trẻ này, cũng có thể trở thành một bác sĩ tốt cứu người.

Những ngày trong cô nhi viện, cứ như vậy nháy mắt qua đi.

Tới thời điểm nên rời đi, Tô Viễn Hằng thu thập mọi thứ, mang hành lý chuẩn bị về nhà.

Lão viện trưởng cùng mấy đứa trẻ đứng ở ngoài cửa lớn tiễn hắn. Nhìn bọn nhỏ thật đáng yêu, vẻ mặt lưu luyến, trong lòng Tô Viễn Hằng một mảnh ấm áp.

“Viện trưởng mù mù, mọi người, ta sẽ trở về thăm các người.”

Tô Viễn Hằng đem bọn nhỏ từng đứa đều bế một chút, cuối cùng dùng sức ôm lấy lão viện trưởng, nhẹ giọng nói: “Viện trưởng mù mù, chú ý thân thể. Ngài cao huyết áp nhất định phải đúng hạn uống thuốc, thân thể không thoải mái phải chạy nhanh đi bệnh viện. Còn có.”

“Được rồi được rồi. Người đứa nhỏ này, đều đã niệm qua vài lần.” Lão viện trưởng từ ái vỗ vỗ hắn, bịn rịn nói: “Chính người cũng thế. Sau khi trở về không cần quá mệt nhọc, công tác không cần quá vất vả, hảo hảo chiếu cố chính người, biết không?”

“Biết.”

Tần Túc ở bên mắt hàm nhiệt lệ, cũng lưu luyến nói: “Tô đại ca, người chờ tin tức tốt của ta! Chờ ta thi đậu đại học, ta nhất định đi tìm người!”

“Hảo! Ta chờ người! Cố lên!”

Tô Viễn Hằng dùng sức vỗ vỗ vai nó, giống như thấy được chính mình của mười mấy năm trước.

Cuối cùng hắn lên xe. Lúc xe khởi động, phía sau truyền đến tiếng khóc lưu luyến của bọn nhỏ.

Tô Viễn Hằng quay đầu lại nhìn lão viện trưởng cùng bọn nhỏ đứng trước đình viện cũ loang lổ liếc mắt một cái, hốc mắt đau xót, mỉm cười phát phát tay.

Hắn biết, nơi này là nhà của hắn. Là một nơi hắn có thể tùy thời mà quay trở về.

17. Chương 17

Trên đường quay về thành phố, Tô Viễn Hằng vẫn bất an suy nghĩ.

Không biết Bắc Đường Mẫn Khiêm còn ở nhà không? Công việc của y nhiều như vậy, có lẽ lại xuất ngoại đến nơi nào đó rồi.

Một tháng qua hai người không có liên lạc gì, từ trước đều là y rời đi, chính mình chờ đợi. Đây vẫn là lần đầu tiên chính mình rời đi y, chưa từng quay đầu lại.

Tô Viễn Hằng cảm thấy trong lòng trầm trầm.

Bắc Đường Mẫn Khiêm chưa có tới tìm y, tựa hồ là nằm trong dự kiến.

Biết rõ với tính cách của y hẳn là sẽ không đến tìm, thế nhưng vẫn nhìn không được có một tia chờ mong. Hiện tại thì chờ mong này hoàn toàn tan biến, trong lòng cũng không thoải mái, ngược lại khó chịu càng phát ra ép tới không thở nổi.

Trong lòng Tô Viễn Hằng có chút không yên, không biết khi đối mặt với Bắc Đường Mẫn Khiêm nên xử sự như thế nào đây nữa. Kỳ thật chuyện ngày đó cẩn thận mà suy ngẫm, cũng là do chính mình kích động. Bắc Đường Mẫn Khiêm còn chưa buông tha cho, chính mình lại khiếp bước.

Hắn cũng không muốn chia tay!

Đây là kết luận duy nhất mà một tháng qua Tô Viễn Hằng rút ra được. Hắn đối Bắc Đường Mẫn Khiêm nhớ nhung, cũng không phải nhờ thời gian trôi qua mà làm lạnh xuống, ngược lại càng ngày càng cực nóng.

Lúc Tô Viễn Hằng về đến nhà, đã là chạng vạng. Hắn đem xe vào bãi đỗ xe ngầm, xách hành lý, vào thang máy.

Đem chìa khoá tra vào ổ, chậm rãi xoay tròn, tim hắn không khỏi một trận đập kịch liệt.

Lộng ——

Cửa mở.

Tô Viễn Hằng thở sâu, chậm rãi đẩy ra cánh cửa.

Hết thấy như cũ. Đại sảnh trống rỗng, bầu không khí lạnh lùng.

Tô Viễn Hằng đứng thẳng sau một lúc lâu, chậm rãi đem chìa khoá đặt lên bàn trà, mở đèn, có chút mệt mỏi đi vào phòng ngủ.

Đây là bộ đáng khi hắn rời đi.

Tô Viễn Hằng ngồi ở trên giường ngáy ngốc một lúc, mới nhớ tới phải sửa soạn lại hành lý. Hắn mở ra valy, lấy quần áo ra, kéo tủ quần áo, muốn bỏ vào, lại giật mình sửng sốt.

Bên kia Tủ quần áo, vốn là nơi treo mấy bộ quần áo mà Bắc Đường Mẫn Khiêm thích nhất, hiện tại chẳng thấy đâu.

Tô Viễn Hằng sắc mặt trắng bệch, cứng đờ nhìn tủ quần áo, quần áo cầm trên tay lần lượt rơi xuống cũng không biết.

Tủ quần áo kia của hắn và Bắc Đường Mẫn Khiêm không giống nhau. Kỳ thật y cũng không thích Siva chuẩn bị cho y quần áo hoa lệ model. Cùng bề ngoài tuấn mỹ lãnh ngạo của y hoàn toàn tương phản, Bắc Đường Mẫn Khiêm ngoài dự đoán của mọi người là càng thích trang phục đơn giản cao nhã, nhất là màu trắng cùng màu đen. Cho nên y đem quần áo Siva mua cho y đều đặt ở tủ quần áo bên cạnh, liền đem mấy bộ chính mình thích và thường mặc treo vào trong tủ của Tô Viễn Hằng.

Đây từng là một loại biểu hiện thân mật của bọn họ. Thế nhưng hiện tại, quần áo không thấy.

Tô Viễn Hằng run run vươn tay, mở ra ngăn kéo phía dưới, nội y cũng không thấy.

Hắn không biết chính mình là làm sao ngã ngồi ở trên giường. Trong óc trống rỗng, cái gì đều không có.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, ngọn đèn nơi phòng khách hiu hắt chiếu vào, làm cho phòng ngủ càng có vẻ âm u trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Không biết qua bao lâu, bên tai Tô Viễn Hằng bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông cửa. Trong lòng hắn khắp khởi, tim đột nhiên nhảy dựng lên, chạy vội tới trước cửa, lập tức mở ra.

“Oa! Bác sĩ Tô, quả nhiên là người đã về rồi!” Siva mang hai mắt thâm quầng tiến vào, hưng phấn mà kêu: “Ta thấy cửa sổ sáng đèn, biết là các người đã trở lại! Oa may quá! Mấy ngày nay thật sự là làm ta lo muốn chết, các người không nên đùa như thế! Để đau tim lắm a!”

Gã tùy tiện xông tới, nên không có nhìn thấy thần sắc thất vọng ảm đạm của Tô Viễn Hằng, miệng tiếp tục bô bô nói: “Werner là làm sao tìm được người? Tên này quả thật là không có lương tâm, di động ta điện muốn cháy mấy cũng không được! Ta biết các người đều đang nghỉ phép, nhưng cũng phải nghĩ đến

tâm tình của người đại diện đáng thương như ta chứ. Có nhiều công việc đang chờ như thế, ít nhất cũng phải điện lại cho ta một cuộc chứ! Uy, các người trở về lúc nào? Nếu không ta mỗi ngày lại đến, thật đúng là khổ với các người.”

Gã nói nửa ngày, bỗng nhiên phát hiện có chút không đúng, ngạc nhiên hỏi: “Di? Werner đâu? Sao chỉ có một mình người?”

Tô Viễn Hằng nghe đầu ần ần đau, xoa xoa thái dương thấp giọng hỏi: “Người vừa rồi nói cái gì? Mẫn Khiêm đi tìm ta ?”

“Đúng vậy.” Siva càng thêm kỳ quái.”Ta ngày đó tận mắt thấy y thu thập hảo hành lý ra ngoài a. Xảy ra chuyện gì? Y không tìm được người sao? Người là một mình trở về?”

Tô Viễn Hằng cảm thấy có chút đầu váng mắt hoa, trước mắt từng trận biến thành màu đen, Siva với hai hốc mắt thâm đen ở trước mắt càng không ngừng chớp lên.

“Không. Y không có tới. Y không có tới đi tìm ta.” Thanh âm Tô Viễn Hằng hạ thấp, các loại suy nghĩ đều trùng trùng điệp điệp, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

“Điều đó không có khả năng!” Siva kêu lên: “Ngày đó ta chính tai nghe y nói. Y nói. Di? Bác sĩ Tô, người xảy ra chuyện gì? Sắc mặt sao khó coi như thế? Uy! Bác sĩ Tô? Bác sĩ Tô.”

Tầm mắt Tô Viễn Hằng dần dần mơ hồ, thân mình một trận hư nhuễn, chậm rãi ngã xuống sô pha, cái gì cũng không biết.

18. Chương 18

Liên tục lái xe gần chín tiếng về nhà, không ăn cơm chiều, lại chịu kích thích ngồi yên một chỗ đến chạng vạng, tâm mệt hơn nửa thân mệt, Tô Viễn Hằng cuối cùng té xỉu.

Lúc hần tỉnh lại đã sắp mười hai giờ, Siva mở to hai mắt ngồi ở bên cạnh hần, thấy hần tỉnh lại, kích động đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Cám ơn trời đất! Người cuối cùng đã tỉnh.”

Tô Viễn Hằng xoa xoa đầu, phát hiện mu bàn tay đang được truyền nước biển, có chút mệt mỏi hỏi: “Ta hôn mê?”

“Ân. Suốt hai giờ liền, làm ta sợ muốn chết. Người không phải bị cảm nắng? Bác sĩ nói người thể chất không tốt, ngày mai làm kiểm tra cho người.”

Tô Viễn Hằng nhìn nhìn chung quanh, nói: “Đây là nơi nào?”

” Bệnh viện xã khu. Ngay tại dưới lầu nhà các người, người không biết?”

“Ta chưa từng tới.” Tô Viễn Hằng nhổ kim tiêm, ngồi dậy, nói: “Ta muốn về nhà.”

“Ai, từ từ, nước biển còn chưa có truyền xong đâu. Vừa rồi bác sĩ phụ trách nói làm kiểm tra cho người.”

“Ta chính là bác sĩ. Đây là đường glu-cô, có truyền hay không cũng không sao.”

Tô Viễn Hằng đứng lên đi ra phía ngoài, Siva vội vàng theo ở phía sau. Bệnh viện xã khu không lớn, chỉ là hai tầng lầu nhỏ, ngay tại mặt sau khu dân cư, Tô Viễn Hằng trước kia có chú ý qua, bắt quả chưa từng bước vào.

Một bác sĩ mặc blouse trắng vừa nhìn gì đó trong tay, vừa đi tới, thấy hần đi ra, nhếch miệng cười: “Người tỉnh?”

Bác sĩ này thật trẻ tuổi, hé ra mặt búp bê, mang mắt kính to, cười rộ lên còn lộ ra hai lúm đồng tiền bên má.

Tô Viễn Hằng đối gã mỉm cười: “Phải, ta không sao, cảm ơn ngài. Phí dụng trả ở nơi nào?”

“Bạn người trả tiền rồi. Người ở tại tầng 1 khu A phía trước đi? Trước kia gặp qua người, là bác sĩ?”

Tô Viễn Hằng sững sốt: “Sao người lại biết?”

Vị bác sĩ kia ngượng ngừng gãi gãi đầu, nói: “Giống như ở đâu toạ đàm đã gặp qua người, nghĩ không ra. Ở tiểu khu cũng mấy lần chạm mặt người, mới có chút ấn tượng. Nhìn tay người chắc là bác sĩ ngoại khoa? Sở trường phẫu thuật?”

“Àn.” Tô Viễn Hằng cúi đầu nhìn nhìn tay phải, ngón tay thường thường cầm dao nên có vết chai sạn rất rõ ràng.

Bác sĩ kia nhiệt tình vỗ vỗ vai hắn, nói: “Này không thể được a. Chính mình là bác sĩ càng phải chú ý thân thể, nếu lúc giải phẫu mà ngắt xủ thì phải làm sao đây?”

Tô Viễn Hằng có chút vi quẫn, nói: “Hôm nay là do không cơm chiều nên mới thế. Bạn ta chỉ là chuyện bé xé ra to.”

“Là bạn người quan tâm người. Ta vừa rồi rút một ít máu của người, làm kiểm tra đơn giản. Bệnh viện xã khu thiết bị không đồng đều, kết quả kiểm tra qua hai ngày người lại đến lấy đi. Ta cảm thấy người cần phải chú ý thân thể một chút, giống như không chỉ đơn giản là không cơm chiều như vậy.”

“Tốt, ta đã biết. Cảm ơn.” Tô Viễn Hằng gấp trở về nhà, cùng gã lại hàn huyên hai câu, vội vã rời đi.

Bác sĩ kia còn tại phía sau hắn gọi: “Có thời gian đừng quên đến bệnh viện làm kiểm tra lại a! Bao giờ có kết quả kiểm tra ta sẽ thông tri với người.”

Siva đi theo sau lưng Tô Viễn Hằng, mang một gói to bữa tối cùng hắn trở về nhà, trực tiếp vào phòng bếp, nói: “Ta vừa rồi kêu thức ăn bên ngoài, có điểm lạnh, đưa vào lò vi ba hâm nóng cho người, chạy nhanh ăn đi.”

Tô Viễn Hằng có chút ngượng ngừng: “Cảm ơn. Cho người thêm phiền toái.”

Siva khoát tay, nói: “Không cần khách khí. Chúng ta quen biết cũng không phải một năm hai năm.” Gã còn muốn nói gì đó, nghĩ nghĩ, vẫn là câm miệng.

Hâm hảo bữa tối, mang lên bàn, Siva đến kêu Tô Viễn Hằng, thấy hắn cầm lấy di động ngồi ở trên sofa ngẩn người.

“Ăn cơm. Người này một tháng đi động vẫn tắt máy? Ta đều liên hệ không được người.”

Tô Viễn Hằng cúi đầu nói: “Thật xin lỗi.”

Siva thở dài, nói thầm: “Đây là xảy ra việc gì? Ta cứ nghĩ hai người cùng một chỗ.”

Tô Viễn Hằng bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Rốt cuộc là có việc gì? Có thể nói cho ta biết không?”

Siva ngồi xuống đối diện với hắn, xao xao chiếc đĩa, nói: “Người ăn cơm trước. Vừa ăn ta vừa nói cho người.”

Tô Viễn Hằng không muốn ăn, bất quá nếu cô phụ gã thật không tốt, đành phải cầm lấy đôi đũa, miễn cưỡng ăn từng chút một.

Siva châm thuốc, cân nhắc nói: “Việc này không đúng. Người rời đi sau ba ngày, Werner cũng thu thập hành lý, nói muốn đi tìm người, còn nói đến lúc đó sẽ cùng ta liên hệ. Ta tự mình đưa y ra cửa. Ai ngờ tên này đi suốt nửa tháng, ngay cả một cú điện thoại cũng không có, ta với người cũng liên hệ không được. Còn tưởng rằng tên này tâm huyết dâng trào, cùng với người trải qua thế giới của hai người, đem ta quảng mắt ra khỏi đầu rồi chứ.”

Gã nhả ra một ngụm khói, rồi cho điều thuốc vào gạt tàn, ánh mắt nhúu lại, trầm tư nói: “Việc này không đúng. Werner tuy rằng làm việc quái đản lãnh đạo, nhưng cực có chừng mực. Y rất giỏi về nắm giữ hết thấy, nếu nói đi tìm người, sẽ không thoát ly quỹ đạo. Hơn nữa lúc ấy nhìn y, giống như biết người ở nơi nào, tại sao lại không đến tìm người? Còn nữa, y cũng sẽ không cùng ta liên hệ như vậy.”

Tô Viễn Hằng nghe lòng trầm xuống! Một chút, ần ần đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Người có thể làm cho Bắc Đường Mẫn Khiêm không chút tin tức như thế, ngoại trừ người của Bắc Đường gia ra, còn có thể là ai? Huống chi Bắc Đường Nhã Chi không lâu đã đến tìm bọn họ.

Siva nói tới đây, tựa hồ cũng phát giác ra gì đó. Dòng họ Bắc Đường là thập phần hiếm thấy, tuy tiện nói ra một cái, chính là vai diễn hết sức quan trọng. Tuy rằng Werner không có nói qua thân thể của y, nhưng Siva cũng không phải đứa ngốc, gã ở thương trường lăn lộn nhiều năm như thế, rất nhiều sự trong lòng cũng nắm rõ. Chỉ là thấy vài năm nay vẫn không có phiền toái gì, Werner lại là cây hái ra tiền, cho nên gã cũng không hỏi nhiều.

“Ai. Thất sách thất sách ! Rốt cuộc không đứng chỗ nào!” Siva buồn bực bực tức tóc chính mình. Kiểu tóc của gã thập phần model, cách ăn mặc cũng là theo một thời thượng, hiện tại bộ dáng chân tay luống cuống, thật có chút giống học sinh trung học, nhìn không ra là một thương nhân cường ngạnh.

“Ai, bác sĩ Tô, người có ý tưởng gì không?” Siva thích kêu Tô Viễn Hằng là bác sĩ Tô, nghe nói là bởi vì sùng bái bác sĩ, trong sự tôn kính cũng mang theo vài phần thân thiết của bạn bè.

“Ta.” Tô Viễn Hằng do dự không biết có nên đem hoài nghi của hắn nói ra hay không, bỗng nhiên ngực một trận bị đè nén, mới vừa phun ra một chữ, liền nhẹn không được sắc mặt đại biến, che lấy miệng vọt vào toilet.

Siva ngây ngốc tại chỗ, dụi điều thuốc vào gạt tàn trên bàn. Gã nhìn thoáng qua bữa tối, thì thảo chửi nhỏ một câu: “Kỳ quái! Ta mua bữa tối không khó ăn như thế chứ?”

19. Chương 19

Tô Viễn Hằng cơ hồ nôn đến thoát lực, ghé vào trên bồn cầu thở dốc.

Siva lo lắng theo sát phía sau: “Không có việc gì đi? Có phải dạ dày không tốt hay không?”

Tô Viễn Hằng khoát tay, đứng lên rửa mặt, nói: “Có thể là do chạy xe một ngày một mỏi, ngủ một giấc là tốt rồi.”

“Người như vậy ngày mai có thể đi làm không?”

“Không sao.” Tô Viễn Hằng nhìn đồng hồ, nói: “Thời gian không còn sớm, người đi về trước đi. Ngày mai người cũng phải làm việc mà.”

“Ta không sao cả. Werner không ở đây, ta liền giống như tên vô công rồi nghề.”

Siva là người đại diện tự do, mặt sau có chỗ dựa rất vững chắc, trong thế giới giải trí hỗn loạn thật sự rất thoải mái. Bắc Đường Mẫn Khiêm không thích bị trời buột, lúc ấy sở dĩ cùng Siva ký ước, thứ nhất là do Siva phát hiện ra y, thứ hai vì Siva là một ông chủ thích tự do tự tại như y, trong phương diện này có thể cho y nguyên vẹn tự do.

“Ai, mấy ngày nay ta đi tìm xem sao, hỏi thăm một chút tin tức Werner. Ha ha, hay là tên này bị fangirl bắt cóc rồi cũng nên. Vậy người nghỉ ngơi đi thôi, có tin tức ta lập tức liên hệ người.” Siva vỗ vỗ vai hắn.

Tô Viễn Hằng sát sát mặt, không lên tiếng.

Siva ở lại chỗ hắn một lát, rồi thấy không còn sớm, liền rời đi.

Tô Viễn Hằng cứ nghĩ chính mình nằm ở trên giường khẳng định ngủ không được, ai biết mới nghiêng người, liền ngủ thẳng đến hừng đông ngày hôm sau. Nếu không phải đồng hồ hẹn giờ đánh thức hắn, phỏng chừng ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ dài hạn sẽ đi làm muộn.

Hắn đúng hạn trở về bệnh viện, ca bệnh nhiều vô số kể, còn không kịp lo lắng chuyện Bắc Đường Mẫn Khiêm, đã bị công việc ngập đầu cuốn lấy.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng biết, 99% là Bắc Đường Mẫn Khiêm bị Bắc Đường Nhã Chi mang về, bắt quá, lấy tính cách của y, nếu muốn trở về, không cần người tìm cũng sẽ trở về.

Như thế vội vàng qua hai cuối tuần, Siva không biết là không tìm được người, hay là đem việc này quên, vẫn không có liên hệ với hắn. Bắc Đường Mẫn Khiêm tự nhiên cũng là không chút tin tức.

Tô Viễn Hằng ở bệnh viện bận tối mảy tối mặt, cũng không còn chút thời gian rảnh đi nhớ thương y. Dù sao bọn họ cũng thường xuyên ly biệt như vậy, đã thành thói quen. Hơn nữa, trong lòng hắn cũng không mấy lo lắng y gặp chuyện không may. Bắc Đường Mẫn Khiêm là người như vậy, bối cảnh như vậy, muốn chọc tới y chỉ có thể là người muốn chết.

Bất quá chính hắn gần đây thân thể là lạ, luôn cảm thấy không có chút tinh lực, ăn cơm cũng không muốn ăn. Ngay cả viện trưởng cũng nhìn ra, còn lo lắng hỏi hắn: “Ta sao cảm thấy người xin nghỉ dài hạn, ngược lại thân thể không được như xưa? Rốt cuộc có hảo hảo nghỉ ngơi hay không?”

Tô Viễn Hằng cười khổ. Hắn cũng không biết là xảy ra chuyện gì, xem ra thật sự phải tìm thời gian hảo hảo kiểm tra một chút.

Hôm nay chạng vạng, mới vừa làm xong một cuộc giải phẫu, Tô Viễn Hằng không có lái xe, kêu tắc xi về nhà, không biết làm sao, thế nhưng mệt mỏi ở trên xe ngủ quên mất, vẫn là lái xe về đến nhà đem hắn gọi tỉnh.

Tô Viễn Hằng xuống xe liền thấy bác sĩ trong xã khu lần trước đang đứng trước cửa nhà trọ hắn chờ đợi.

“Ai nha, Tô tiên sinh, người khoẻ! Cuối cùng đã trở lại!”

“Nhĩ hảo.” Tô Viễn Hằng đối gã gật gật đầu, mới nhớ tới lần trước thế nhưng quên hỏi gã họ gì.

Bác sĩ kia phát phát túi văn kiện trên tay, nói: “Ta là vội tới đưa cho người kết quả kiểm tra.”

Tô Viễn Hằng hầu như quên mất việc này, không khỏi hơi hơi sửng sốt.

Bác sĩ kia cười nói: “Lần trước người cho số liên hệ là bạn của người. Ta tìm vài ngày đều liên hệ không được, nhớ rõ hình như là người ở trọ nơi đây, đành phải ở trong này ôm cây đợi thỏ.”

Tô Viễn Hằng có chút băn khoăn, nói: “Thật có lỗi, cho người đợi lâu. Muốn lên uống chén nước hay không?”

“Tốt. Tại đây đợi đã nửa ngày, cảnh vệ chết sống không nói cho ta biết người ở tầng mấy, làm ta đứng chân đều tê rần.”

Tô Viễn Hằng mời gã lên lầu, vào nhà rót cho gã chén nước trong.

Bác sĩ kia rầm rầm uống xong, nói: “Ta họ Thu, kêu Thu Chí Nguyên. Đây là báo cáo kiểm tra của người, người trước nhìn xem.”

“Có cái gì dị thường không?” Tô Viễn Hằng không chút để ý mở ra túi văn kiện.

“Này. Dị thường thật không thể nói rõ.” Nói tới đây, Thu Chí Nguyên là lạ nhìn hắn một cái, nói: “Bất quá kết quả kiểm tra của người quả thật cùng những người khác không giống nhau. Người tựa hồ. giống như.”

Tô Viễn Hằng đã thấy tấm phim chụp màu lam trong túi, chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, nhất thời ngây ngẩn.

“Người không sao chứ?” Thu Chí Nguyên cũng biết loại sự tình này, người bình thường đại khái đều không tiếp thụ được, nhìn sắc mặt hắn, trong lòng cả kinh.

Tô Viễn Hằng chậm rãi ngồi xuống sofa, trong lòng như nổi lên cơn sóng gió động trời.

Thu Chí Nguyên lo lắng nhìn hắn, đợi nửa ngày, nhìn không được nói: “Có lẽ báo cáo có vấn đề. Người có thể đi bệnh viện lớn làm kiểm tra lại một lần nữa xem sao, xem thử có phải lỗi gì hay không.”

Tuy rằng khả năng này có thể tính rất nhỏ. Nhưng trong một vạn người, tỷ lệ gặp được một người Ma Da cũng rất nhỏ, mà Ma Da là người đồng tính luyện ái tỷ lệ liền càng thấp, đẳng này đồng tính luyện ái thể nhưng còn.

Đây là một trong những nguyên nhân mà Thu Chí Nguyên muốn đích thân đem báo cáo giao cho hắn. Dù sao loại sự tình này vẫn là càng ít người biết càng tốt.

Tô Viễn Hằng cuối cùng phục hồi tinh thần lại.

Khó trách gần đây thân thể dễ dàng mệt mỏi như thế, hay buồn ngủ, hơn nữa không muốn ăn. Nguyên lai là chuyện hắn tối không nghĩ sẽ phát sinh đã xảy ra.

“Ta đã biết, cảm ơn người, bác sĩ Thu.” Thanh âm Tô Viễn Hằng có chút yếu ớt, nhưng thập phần trầm ổn.

Thu Chí Nguyên nói: “Ta biết chính ngươi cũng là bác sĩ, nhất định so với ta rõ ràng hơn. Ách. Ta tuy rằng không phải chuyên gia phương diện này, nhưng mà cũng có chút nghiên cứu. Nếu có vấn đề gì, tùy thời có thể cùng ta liên hệ, đây là danh thiếp của ta.” Thu Chí Nguyên đem danh thiếp phóng tới trên bàn trà, thấy hắn sắc mặt không tốt, không tiện quấy rầy thêm, liền cáo từ.

Tô Viễn Hằng lẳng lặng ngồi ở trên sô pha, hai tay chậm rãi khoát lên bụng.

Cuối cùng. Hắn cũng đi trên con đường cũ của cha sao?

20. Chương 20

Thể chất người Ma Da cùng người bình thường không giống nhau, dùng thuốc tránh thai cũng bất đồng, không thể vượt qua 12 giờ, bằng không sẽ mất đi hiệu lực.

Tô Viễn Hằng nhớ tới buổi tối ngày đầu tiên Bắc Đường Mẫn Khiêm trở về, sau khi bọn họ làm tình, y đã lén cho hắn ăn thuốc ngủ, làm cho hắn ngủ thẳng đến chạng vạng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Chỉ sợ cũng là một lần đó, liền như vậy một lần, thời gian vượt quá giới hạn, thuốc, mất đi hiệu lực.

Tô Viễn Hằng gắt gao nhắm mắt lại.

Lấy tình cảm hắn đối với Bắc Đường Mẫn Khiêm, một lần là đủ rồi.

Sau nhiều năm vẫn thật cẩn thận, thế mà vẫn...Không phải hắn không muốn sinh con cho Bắc Đường Mẫn Khiêm, mà lấy thân phận cùng tính cách của Bắc Đường Mẫn Khiêm, y sẽ cho hắn sinh con sao? Một đứa con ngoài giá thú của tình nhân đồng tính luyện ái?

Đứa con ngoài giá thú.

Từ này gắt gao đâm vào ngực Tô Viễn Hằng, làm cho hắn đau đến nhịn không được cuộn mình lại.

Cha.

Tô Viễn Hằng ngã vào sô pha, vẫn không nhúc nhích. Hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, đủ loại ý tưởng nhất nhất từ trong đầu hiện lên.

Đứa nhỏ này. Nên hay là không nên giữ lại?

Hiện tại mới hơn một tháng, còn.kịp.

Nhưng mà. Luyện tiếc a! Thật sự luyện tiếc!

Tô Viễn Hằng suy nghĩ suốt một đêm.

Đứa nhỏ này tới ngoài ý muốn như thế, làm cho người ta trở tay không kịp. Nhưng mà hắn biết, hắn tuyệt không thể làm cho đứa con chính mình cũng trở thành đứa con rơi! Nếu muốn giữ đứa con này lại, hắn nhất định sẽ làm cho nó lớn lên trong hoàn cảnh bình thường! Cho nó có một gia đình hạnh phúc.

Tô Viễn Hằng không thể yên lặng chờ đợi thêm được nữa, sáng sớm hôm sau, hắn gọi điện thoại cho Siva.

Rất vất vả mới liên lạc được với Siva, hiện tại người đang ở Thụy Sĩ. Gã ở bên kia bô bô kêu to: “Ai nha! Ta hiện tại đang xuất ngoại, làm bảo mẫu cho một thằng nhóc. Chuyện Werner ta đã hỏi thăm qua, tại sao người lại không nói cho ta biết thân phận của hắn a? Ta tra xét nửa ngày, thiếu chút nữa bị người của Bắc Đường gia diệt luôn! Ta hiện tại tạm thời không thể quay về, bối cảnh Werner ta chọc không được, sân bay có bản ghi chép xuất cảnh của hắn, hiện tại chắc đang ở Mĩ Quốc, ta liên hệ không được. Ta trước phải chờ thôi, dù sao người không có việc gì, chờ ta trở về nói sau a.” Nói xong vội vàng cúp máy.

Mĩ Quốc.

Tô Viễn Hằng mệt mỏi nhu nhu cái trán.

Hắn như bây giờ không thể xuất ngoại. Thể chất hắn không đồng nhất, không đầy ba tháng, rất nguy hiểm. Nhưng mà. Chuyện này không thể kéo dài a.

Lúc Tô Viễn Hằng nghỉ ngơi, cầm lấy danh thiếp của Thu Chí Nguyên, do dự thật lâu sau, cuối cùng quyết định gọi điện thoại.

“Bác sĩ Tô, là người a, có chuyện gì không?”

“Ta. Muốn làm một kiểm tra chuyên nghiệp, nơi đó của người có phương tiện không?”

Thu Chí Nguyên lặng im một lát, nói: “Người đến phòng khám tư nhân của ta đi, bệnh viện xã khu chỉ là nơi ta làm thêm thôi. Trên danh thiếp có địa chỉ phòng khám của ta, người vào lúc nào lại đây?”

“Hiện tại, có thể chứ?”

“Hảo, ta chờ người.” Thu Chí Nguyên rất nhanh chóng đáp ứng.

Tô Viễn Hằng dựa theo địa chỉ đi vào phòng khám tư nhân của gã, cũng không phải rất xa, lái xe hai mươi phút là đến. Người ở đây không phải rất nhiều, Tô Viễn Hằng có chút ngoài ý muốn, nói: “Nguyên lai người là trung y?”

“Ha ha a, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp.” Thu Chí Nguyên cười nói: “Ta nguyên bản là học trung y, thể nhưng mấy năm trước đột nhiên đổi Tây y cảm thấy hứng thú, lâm thời đổi nghề. Bất quá nơi này của ta thiết bị rất đầy đủ, giúp người kiểm tra không có vấn đề.”

Tô Viễn Hằng thấp giọng nói: “Chuyện này ta không muốn để cho người khác biết, đành phải đến nơi này của người.”

“Ta hiểu.” Thu Chí Nguyên nở nụ cười.

Tô Viễn Hằng làm kiểm tra thường quy, siêu âm. Quả nhiên đã có thai hơn nửa tháng, hơn nữa chiều theo kết quả, thai trong tử cung nơi khoang bụng cùng loại với nữ nhân có tụ huyết, có dấu hiệu sinh non.

Thu Chí Nguyên nghiêm túc nhìn cuộn phim, nói: “Nếu người muốn lưu lại đứa nhỏ này, ta đề nghị người cần hảo hảo nghỉ ngơi trong khoảng thời gian sắp tới, không cần quá mệt nhọc.”

Tô Viễn Hằng chần chờ một lát, hỏi: “Ta gần đây phải đi Mĩ Quốc họp, người xem có thể được không?”

“Chính người cũng là bác sĩ, hắn là biết không thể đi được?” Thu Chí Nguyên nhin không được lườm hắn một cái, nói: “Không cần lấy thân thể của chính mình ra đùa giỡn. Đường dài lữ hành, người cảm thấy chính mình hiện tại chịu được sao?”

Tô Viễn Hằng lặng yên không nói.

Thu Chí Nguyên nhìn nhìn vẻ mặt của hắn, bỗng nhiên nói: “Người muốn lưu lại đứa nhỏ này không?”

Tô Viễn Hằng không có trả lời, cầm lấy áo khoác, lễ phép nói: “Hôm nay phiền toái người, cảm ơn.”

Thu Chí Nguyên đi theo phía sau hắn, thấy hắn sắp ra khỏi cửa, đột nhiên nói: “ Ta biết người có thể không quá muốn đứa nhỏ này, nhưng hiện tại trên thế giới rất nhiều gia đình đồng tính đều khát vọng có thể có được đứa con của chính mình, người là may mắn. Đứa nhỏ. Cũng là một loại hy vọng cùng hạnh phúc.”

Tô Viễn Hằng dừng một chút, không có quay đầu lại, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Cám ơn. Ta sẽ hảo hảo lo lắng, nếu có cần gì sẽ cùng người liên hệ.”

Thu Chí Nguyên yên lặng nhìn hắn rời đi, bỗng nhiên thở dài một hơi.

21. Chương 21

Tô Viễn Hằng hướng bệnh viện đệ trình đơn xin từ chức. Viện trưởng hoảng sợ, cơ hồ nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi.

“Tại sao đột nhiên từ chức?”

Tô Viễn Hằng thấp giọng nói: “Gần đây thân thể không tốt, muốn quay về Mĩ Quốc tĩnh dưỡng một thời gian.”

“Thân thể không tốt? Xảy ra chuyện gì? Sinh bệnh Có đi kiểm tra chưa?” Vương viện trưởng liên tiếp hỏi. Ông là bạn lâu năm với cha nuôi của Tô Viễn Hằng, lúc trước Tô Viễn Hằng về nước, cũng là ông chủ động mời, bởi vậy đối Tô Viễn Hằng rất là chiếu cố.

“Ngài không cần lo lắng, chỉ là trạng thái không tốt, muốn đi Mĩ Quốc làm một lần kiểm tra tổng quát.”

“Kia cũng không cần từ chức a. Nói sau thiết bị chữa bệnh của bệnh viện chúng ta cũng rất tiên tiến, không cần thiết đi Mĩ Quốc a.” Vương viện trưởng đẩy lên kính mắt, lại tinh tế nhìn nhìn hắn, thở dài nói: “Đúng là thấy sắc mặt người gần đây không tốt. Một khi đã như vậy, trước hết đình lương giữ chức đi, không nên hơi một tí liền từ chức. Người ở trong này làm việc đã nhiều năm, bệnh viện cũng rất coi trọng người, chỉ cần người nguyện ý, tùy thời có thể trả phép trở về.”

Tô Viễn Hằng nghĩ nghĩ, hắn cũng rất luyến tiếc công việc ở đây, liền gật gật đầu: “Cám ơn viện trưởng.”

“Vấn đề nghiêm trọng không? Đại khái phải nghỉ ngơi bao lâu?”

“Trên dưới một năm.”

” Thời gian dài như thế?” Vương viện trưởng hoảng sợ.

“Bởi vì không muốn chậm trễ công tác lâu quá, cho nên mới nghĩ đến từ chức.” Tô Viễn Hằng ảm đạm cười, nói: “Vừa lúc đã nhiều năm không có trở về, sắp đến ngày giỗ của cha, cũng muốn trở về viếng họ.”

Wương viện trưởng nghiêm túc nói: “Viễn Hằng, rốt cuộc là có chuyện gì? Người không cần giấu ta. Người là con của Tô Diệc, cũng giống như là con của ta. Có vấn đề gì, nhất định phải nói cho ta biết!”

Tô Viễn Hằng cúi đầu không nói.

Wương viện trưởng thấy hắn không chịu nói, thở dài, nói: “Được rồi, người muốn đi thì trở về đi thôi, bệnh viện cho người giữ lại chức vị. Người không cần lo lắng, thân thể trọng yếu, có việc gì khó khăn nhớ báo cho ta biết.”

Tô Viễn Hằng mỉm cười: “Cám ơn viện trưởng.”

Hắn trở về nhà, dựa theo lời dặn của Thu Chí Nguyên ở nhà nghỉ ngơi. Thế nhưng hắn có thói quen bận rộn, đột nhiên rảnh rỗi, không có việc gì làm, liền lấy ra một ít tư liệu, đem một ít kinh nghiệm cùng kiến thức vài năm có được sửa sang lại thành luận văn.

Vội vàng như thế liền qua hơn hai tháng, Thu Chí Nguyên biết hắn tạm thời muốn lưu lại đứa nhỏ, tựa hồ đỉnh cao hứng, làm cho hắn định kỳ đi kiểm tra.

Đứa nhỏ sau ba tháng, tình huống dần dần ổn định, nhưng mà Tô Viễn Hằng huyết áp không bình thường, Thu Chí Nguyên vẫn đề nghị hắn không nên đi máy bay.

Trong lúc này Tô Viễn Hằng cũng thông qua đủ loại phương thức muốn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm liên hệ. Thế nhưng biệt thự đã không có một bóng người, Bắc Đường Nhã Chi đã về nước. Nhà bọn họ ở Mỹ Quốc, Tô Viễn Hằng cũng chỉ biết địa chỉ đại khái, chưa bao giờ đi qua, cũng không tìm đến.

Siva ở Âu Châu làm người đại diện cho một người mới, cũng chưa về, cũng thử cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm liên hệ, giống nhau không thu hoạch được gì.

Theo thời gian trôi qua, tâm tình Tô Viễn Hằng dần dần bình tĩnh trở lại.

Hết thấy thuận theo tự nhiên đi.

Hôm nay hắn theo lệ thường mở ra máy tính, xem một ít trang web y học, sau đó nhìn nhìn tin tức. Bỗng nhiên nhìn thấy một tin tức, làm cho hắn kinh sợ.

Đó là một tiêu đề bắt mắt: “Gia tộc lâu đời, người thừa kế Bắc Đường gia sắp cùng thiên kim tập đoàn Lâm thị đính hôn”.

Ngón tay Tô Viễn Hằng run rẩy, chậm rãi mở tin lên.

Ảnh chụp lớn khoảng năm tấc nhảy vào trước mắt, là Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng một nữ nhân.

Hai người tựa hồ mới vừa từ khách sạn đi ra, đều mang kính râm, hơi hơi thấp đầu. Bắc Đường Mẫn Khiêm đi ở phía trước, nữ nhân kia khoát lên cánh tay y, gắt gao theo ở phía sau. Tuy rằng ảnh chụp là vội vàng chụp được, nhưng phóng viên chuyên nghiệp vẫn đem hình ảnh hai người chụp lại thập phần rõ ràng. Nữ nhân kia dáng người yếu điệu, từ cái cảm cùng môi đỏ mọng duyên dáng không khó nhìn ra là một mỹ nữ.

Nội dung phía dưới có phóng viên hướng Bắc Đường Mẫn Khiêm truy vấn có đính hôn hay không, y không có trả lời, chỉ là vội vàng hộ bạn gái lên xe, thật giống như một hộ hoa sứ giả. Nhưng Bắc Đường gia đã phong phanh cho biết, sắp tới sẽ vì hai người chuẩn bị lễ đính hôn long trọng, vân vân.

Đây là tin tức do một tờ báo của Mỹ Quốc đăng, thường viết về xã hội thượng lưu. Tô Viễn Hằng sắc mặt tái nhợt, nhìn ngày đưa tin, là ngày hôm qua.

Hắn ngơ ngác ngồi ở trên ghế, liền như vậy nhìn chằm chằm ảnh chụp kia, cũng không biết qua bao lâu. Khi hắn khôi phục ý thức lại, hắn phát hiện chính mình cầm lấy điện thoại, đặt vé máy bay đi New York.

Ta muốn đi! Ta muốn đi! Ta muốn đi.

Trong đầu Tô Viễn Hằng lúc này chỉ là duy nhất một ý niệm kia. Vô luận như thế nào, hắn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm bên nhau suốt sáu năm, cho dù chia tay, cũng phải nói rõ ràng với nhau.

Hắn không phải là người bi quan. Từ ngày đầu tiên bọn họ cùng một chỗ, hắn liền chuẩn bị tâm lý tùy thời có thể chia tay. Thậm chí mấy tháng trước, hắn còn chủ động đưa ra đề nghị chia tay.

Thế nhưng nghĩ là một chuyện, giờ khắc này chân chính đối mặt, lại là một chuyện khác.

Hắn không muốn cứ đơn giản như vậy liền tách ra. Vô luận như thế nào, hắn cũng phải cùng với y một mặt gặp nhau. Ít nhất. Ít nhất. Chuyện đưa nhỏ, là nên cho y biết.

Suy nghĩ của Tô Viễn Hằng một mảnh hỗn loạn. Hắn thậm chí không nhớ rõ chính mình là làm sao thu thập hành lý, ngồi trên phi cơ. Hắn chỉ nhớ rõ lúc lên phi cơ, một đôi vợ chồng trẻ đi ở phía trước hắn. Người chồng ôm đứa con của bọn họ, một bé trai đáng yêu, hay cười. Trong tay bé trai kia ôm một con gấu bông, hướng Tô Viễn Hằng cười. Khi người mẹ phát hiện, cũng quay đầu đối Tô Viễn Hằng cười cười.

Ngồi phi cơ mười mấy giờ, làm cho đầu óc Tô Viễn Hằng choáng váng, say xẩm vì nôn nóng cùng không khỏe. Tiếp viên hàng không vài lần đến hỏi hắn có việc gì hay không, có phải không thoải mái hay không, Tô Viễn Hằng nói: “Chỉ là có chút say máy bay, không sao.”

Hắn không rõ ràng lắm chính mình làm sao chống chọi được, lúc xuống phi cơ, hư nhược đến không có một tia khí lực.

Hắn ở khách sạn mê man suốt một ngày. Cũng may hắn chính là bác sĩ, uống thuốc, cuối cùng đã có chút tinh thần. Ngày hôm sau, dựa theo địa chỉ trong trí nhớ, hắn tìm được Bắc Đường gia nằm ở khu nhà cấp cao của người giàu có.

22. Chương 22

Đây là lần đầu tiên Tô Viễn Hằng tới cửa tìm Bắc Đường Mẫn Khiêm, đứng ở trước cửa, hắn mới ý thức được hành vi chính mình lỗ mãng nhiều như thế nào.

Hắn ở ngoài cửa lớn yên lặng đứng tới nửa giờ, cuối cùng hạ quyết tâm, đang định ấn chuông cửa, bỗng nhiên nghe thấy nơi đường nhỏ bên kia truyền đến từng trận tiếng cười.

Tô Viễn Hằng hơi kinh hãi, theo bản năng nghiêng người trốn được vào phía sau một gốc cây đại thụ. Nhìn xung quanh, đúng là Bắc Đường Mẫn Khiêm đang cùng một nữ nhân từ chỗ trước mặt chậm rãi đi tới.

Nữ nhân kia mang kính râm, Tô Viễn Hằng lập tức nhận ra nàng đúng là vị thiên kim Lâm thị mà trên tin đã đưa. Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng nàng mặc lễ trang, đều là áo T sơ mi màu đen cùng quần bò thâm màu lam, hai người thậm chí mang mũ lưỡi trai giống nhau như đúc.

Bắc Đường Mẫn Khiêm không có mang kính râm, vành nón ép tới cực thấp, nhưng mà Tô Viễn Hằng có thể tinh tường thấy miệng của y cùng đáy mắt toát ra ý cười.

Cách ăn mặc của hai người như vậy có vẻ thật trẻ tuổi, tựa như hai sinh viên. Bọn họ tay nắm tay, vừa cười vừa nói từ bên kia đường chậm rãi đi tới. Bắc Đường Mẫn Khiêm không biết thấp giọng nói gì đó, cô gái liền cười không ngừng, bỗng nhiên vung tay lên, lên đến sau lưng Bắc Đường Mẫn Khiêm, chụp bờ vai của y cao giọng kêu lên: “Công ta! Công ta!”

Nàng không chút khách khí hướng trên lưng Bắc Đường Mẫn Khiêm mà nhảy, mà Bắc Đường Mẫn Khiêm thể nhưng lại loãn hạ thất lưng, đem nàng công trên lưng, còn tại chỗ đảo quanh vài vòng.

Tiếng cười khoái hoạt của cô gái rõ ràng rơi vào bên tai của Tô Viễn Hằng. Hắn cảm thấy cả người rét run, lảng lảng nhìn trước mắt một màn này.

Cô gái bỗng nhiên ghé vào trên người Bắc Đường Mẫn Khiêm, không biết ghé vào lỗ tai y nói cái gì, Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng cười ha hả. Tô Viễn Hằng ảm ảm nghe thấy y nói gì mà: “. Quần chi chuyện đó, dù sao có ta nuôi người cả đời.”

Tô Viễn Hằng vội vàng nghe được mấy câu nói đó, đã thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm bỗng nhiên công cô gái kia hướng cửa lớn chạy vọt vào. Tiếng cười khoái hoạt của hai người đan vào cùng một chỗ, làm nổi bật giữa mùa thu đẹp nhất New York, quả nhiên là một đạo phong cảnh độc lập.

Tô Viễn Hằng chậm rãi lui đến phía sau gốc cây lớn, gắt gao dựa vào thân cây, đầu óc trống rỗng. Hắn nghe thấy hai người kia vào phòng, chuyển qua gốc cây lớn bên kia, thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm đã buông nàng xuống, nắm tay nàng, hướng chủ ốc nói nói cười cười tiêu sái đi.

Tô Viễn Hằng chưa bao giờ gặp qua một Bắc Đường Mẫn Khiêm như vậy, cảm giác vừa xa xôi vừa xa lạ.

Đau lòng cùng với đau bụng, làm cho Tô Viễn Hằng dựa vào thân cây chậm rãi ngã ngồi.

Hắn một tay gắt gao ấn bụng, một tay bấu chặt vào thân cây mà không tự biết. Thái dương thấm ra mồ hôi lạnh, làm cho hai má tái nhợt của hắn có vẻ càng thêm bất lực.

Mẫn Khiêm. Mẫn Khiêm. Nguyên lai mau như thế, người đã có tân hoan.

Ta tại sao phải đến New York? Đáng lý ra ta nên ở lại trong nhà, ở lại nơi thuộc về chúng ta, nhìn không thấy người cùng vợ tương lai, nhìn không thấy người hiện tại khoái hoạt, như vậy ta mới có thể sống sót.

Tô Viễn Hằng cảm thấy hô hấp đều phải cố hết sức, hắn dưới tàng cây ngồi thật lâu, thân thể cuộn mình thành một đoàn, hai tay gắt gao ôm bụng.

Thẳng đến chạng vạng, xe cộ dần dần nhiều lên, ánh sáng của một chiếc xe chiếu thấp thoáng đến phía sau đại thụ, Tô Viễn Hằng mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, chính mình lại ở trong này ngồi hơn ba giờ.

Hắn dựa vào thân cây, chậm rãi đứng lên, lại cảm thấy bụng một trận một trận co rút đau đớn.

Hắn biết tình huống không ổn, không khỏi hoảng hốt, miễn cưỡng đi ra đường lớn mấy chục thước, gọi vào một chiếc tắc xi, trở lại khách sạn.

Từ trong hành lý lấy thuốc ra, vội vàng rót nước nuốt vào, Tô Viễn Hằng nằm ở trên giường một cử động cũng không dám.

Hắn biết chính mình đại khái là động thai khí, cũng may tùy thân mang theo thuốc, nhờ thế đứa nhỏ mới bình an. Mĩ Quốc không có bạn bè quen thuộc, làm cho chính hắn đi bệnh viện, hắn là tuyệt đối không đi. Hắn không muốn bị trở thành vật nghiên cứu khi là một ca bệnh của người Ma Da khó gặp.

Tô Viễn Hằng ở khách sạn nằm suốt ba ngày, mỗi ngày đều dần dần, còn điện thoại cho Thu Chí Nguyên, nhờ cố vấn một chút chuyện đứa nhỏ.

Thu Chí Nguyên nghe nói hắn hiện tại ở Mĩ Quốc, tức giận đến gợn chân ở bên kia. Đáng tiếc người ở quá xa, cũng không có biện pháp khác, đành phải hướng hắn đề cử mấy loại thuốc an thai dưỡng thân.

Tô Viễn Hằng thanh toán tiền buộc-boá, nhờ nhân viên khách sạn đi nhà thuốc mua thuốc, chính mình dựa theo lời dặn của bác sĩ uống xong, cuối cùng cũng tạm ổn.

Chính hắn cũng là bác sĩ, biết lấy tình huống thân thể hiện tại của chính mình khẳng định không thể về nước, trừ phi là không muốn sống nữa. Chờ khi tinh thần hảo một chút, liền trả phòng, mua vé xe đi về hướng nam, mang theo hành lý về nơi hắn từng sinh sống chín năm.

23. Chương 23

Tô Viễn Hằng bắt đầu từ năm mười tuổi, một mực ở nơi này sống đến mười chín tuổi, sau đó được cha nuôi Tô Diệc đề cử về nước, cho đến bảy năm trước khi Tô Diệc qua đời, mới trở về qua một lần.

Lúc ấy Tô Diệc đối hắn nói: " Sau khi cha chết, con liền đem phòng ở bán đi. Cha và mẹ nuôi cái gì đều không có, chỉ có căn phòng ở này, bán lấy tiền, xem như là di sản cha để lại cho con."

Tô Viễn Hằng nói: "Con sẽ không bán nó. Cha, đó là nhà của chúng ta, có kỷ niệm tối trân quý của chúng ta."

Tô Diệc vui mừng nở nụ cười một chút, sau đó nhắm hai mắt lại, rốt cuộc yên lòng ra đi.

Lò sưởi trong tường hắt ra vệt sáng soi rọi ảnh gia đình bốn họ, là những tấm ảnh chụp cuối cùng của Tô Viễn Hằng cùng mẹ nuôi trước khi bà qua đời mấy tháng sau. Mỗi một bức đều thập phần thông thả, thập phần cẩn thận, tràn ngập tình cảm.

Mẹ nuôi hắn thường xuyên nói: "Người cùng người gặp nhau, là duyên phận. Mẹ yêu thương cha con, là duyên phận. Con đến nhà của chúng ta, cũng là duyên phận. Tất cả mọi chuyện cũng không thể cưỡng cầu, hiện tại chúng ta có được bao nhiêu đều phải hết sức quý trọng."

Tay mẹ nuôi phi thường ấm áp, bà thích sờ đầu Tô Viễn Hằng, gọi hắn "đứa con". Bà từng có đứa con của chính mình, đáng tiếc không có nhìn thấy nó lên mười tuổi, liền mất đi. Cho nên bà đối Tô Viễn Hằng mỗi một ngày, từng giọt từng giọt lớn dần đều là thập phần quan tâm, tràn ngập yêu thương.

Viện trưởng mẹ cùng mẹ nuôi, là hai người phụ nữ mà đời này Tô Viễn Hằng tiếp xúc tối thân mật. Hắn đối nữ nhân có ấn tượng tốt đẹp chính là nhờ kỷ niệm xuất phát từ hai người phụ nữ vĩ đại ấy.

Hắn thật sâu nhớ đến lời mà mẹ nuôi hắn đã nói qua, duyên phận là cầu không được.

Tựa như hắn cùng cha mẹ nuôi yêu thương nhau như thế, nhưng đâu không lại quy luật tự nhiên của trời đất. Khi sinh mệnh gần đến giờ kết thúc thì, duyên phận cũng đã xong.

Duyên phận của hắn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm, lại là như thế nào đây?

Có lẽ, cũng chỉ có ngần ngừ vài năm thôi. Tựa như cha cùng người mà ông yêu, cũng là hữu duyên vô phận a.

Trong phòng nơi nơi đều là vải trắng, hết thấy giống như khi hấn rời đi, đầy tro bụi.

Tô Viễn Hằng mỗi một không chịu nổi, thật sự không có tinh lực quét tước, vội vàng rửa sạch phòng ngủ, ngã đầu ngủ suốt 24 giờ.

Khi tỉnh lại, cảnh sắc ngoài cửa sổ trước khi hấn ngủ giống nhau như đúc, Tô Viễn Hằng nhìn nhìn đồng hồ, hoài nghi chính mình chỉ ngủ có mười phút. Bất quá hấn rất nhanh ý thức được, này đã là chặng vạng ngày hôm sau.

Tô Viễn Hằng cảm thấy thân thể trầm trọng không giống của chính mình, thật sự động cũng không muốn động. Thế nhưng trong bụng đói khát nhắc nhở hấn, vô luận như thế nào phải ăn một chút gì đó.

Một ngày trước khi trở về, hấn đã gọi điện cho công ty điện lực cùng điện nước, đã cung cấp lại nhu cầu thiết yếu, lại gọi điện thoại cho quán ăn Trung Quốc gần đây, đặt bữa tối. Bất quá khi đối mặt các món ăn kia, muốn ăn lại bỗng nhiên giảm đi.

Thật vất vả ăn một chút, Tô Viễn Hằng bắt đầu dọn dẹp phòng ở.

Hồi lâu không có trở về, hoang phế cứ như một toà quỷ trạch. Hấn phải mất suốt nửa tháng mới đem hết thấy mọi thứ sửa sang hảo lại. Trong khoảng thời gian này, hấn cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là bình yên tĩnh dưỡng thân thể, cuộn mình tại nơi quen thuộc mà ấm áp, chờ sinh mệnh trong bụng chậm rãi lớn dần.

Có thể là bởi vì hấn đã sắp ba mươi tuổi, lại là thân nam tử, nên sau khi có thai thân thể vẫn không tốt. Lần này mạo muội đi Mĩ Quốc, làm cho hấn hết sức đau khổ. Rồi sau khi nhìn thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm vui vẻ bên người vợ tương lai, ngược lại hấn càng thêm quyết tâm, muốn đem đứa nhỏ lưu lại.

Nếu nói hấn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm duyên phận cầu không được, vậy thì ít nhất đứa nhỏ này, duyên phận phải cùng với hấn thật dài thật lâu.

Cuộc sống của Tô Viễn Hằng cực kỳ quy luật. Mỗi ngày buổi sáng ăn xong điểm tâm, mở ra máy tính thu thập chút tư liệu, sau đó viết luận văn của hấn. Giữa trưa sau khi ăn xong cơm trưa sẽ ngủ một giấc, buổi chiều đứng lên giặt quần áo, sửa sang lại một chút hoa viên, hoặc là đi siêu thị mua vài thứ, rồi trở về tiếp tục công tác. Chặng vạng ăn xong cơm chiều, đi ra ngoài tản bộ, cùng hàng xóm chào hỏi, sau đó trở về tắm rửa một cái, xem TV một lát, đứng mười giờ đi ngủ.

Hấn cố gắng làm cho chính mình qua những ngày thật phong phú, như vậy hấn mới không có thời gian cùng tinh lực nhớ lại buổi chiều ngày đó nhìn thấy một màn kia. Điều này đối thân thể hấn không có lợi. Chỉ cần mỗi lần ý niệm trong đầu thoáng chuyển tới nơi đó, hấn liền cảm thấy trái tim vận vẹo đau đớn.

Gần đây thân thể hấn phi thường dễ dàng mệt mỏi, thường thường nhìn nhìn TV có thể ngủ luôn. Hấn biết đây là một trong những phản ứng khi mang thai, cũng không để ý nhiều. Thế nhưng hấn vẫn không thể đi bệnh viện kiểm tra, cũng không biết trạng huống thân thể chính mình vào thời điểm nào mới có thể về nước. Hơn nữa đứa nhỏ ngày một lớn, không thể không kiểm tra, trong lòng luôn bất an.

Hấn chỉ có thể định kỳ gọi điện thoại cho Thu Chí Nguyên, báo cáo tình huống chính mình, cố vấn chuyện đứa nhỏ. Cũng mua đến một ít thiết bị chữa bệnh cơ bản, tùy thời có thể kiểm tra đo lường thân thể.

Như thế vội vàng qua một tháng, Tô Viễn Hằng cảm thấy tình huống chính mình đã ổn định, bắt đầu cân nhắc việc về nước. Tuy rằng Thu Chí Nguyên cũng không đề nghị hấn như thế, nhưng mà hấn thấy ở Mĩ Quốc lâu cũng không phải chuyện hay. Chẳng lẽ thật sự phải sinh đứa nhỏ ở trong này?

Tô Viễn Hằng cảm thấy khó xử, lại không nghĩ tới cái người mà tận sâu trong đáy lòng vẫn không dám nghĩ tới thế nhưng cứ như từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hấn.

Hôm nay hấn vừa mới tản bộ trở về, còn chưa đi về đến cửa nhà, liền xa xa thấy một chiếc Ferrari kiêu ngạo chạy nhanh lại đây, tốc độ cực nhanh. Sau đó ở bên cạnh hấn một cái khẩn cấp phanh lại, phát ra một tiếng chói tai do lốp xe ma sát với mặt đường, một bóng người từ trên xe bước xuống.

Hết thấy đều phát sinh cực nhanh, Tô Viễn Hằng còn chưa kịp ý thức lại, Bắc Đường Mẫn Khiêm đã đứng ở trước mặt hắn.

24. Chương 24

“Người.” Tô Viễn Hằng lảng lảng nhìn y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn hắn, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, lại hình như có chút tức giận, nhíu mày: “Người quả nhiên ở trong này!”

Tô Viễn Hằng lui về phía sau hai bước, hỏi: “Người, người sao lại đến nơi này?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhíu nhíu mày, sải bước về phía trước, nói: “Người trốn cái gì hả?”

Tô Viễn Hằng có lẽ không muốn cho y phát hiện cái bụng mập mạp của chính mình, hoặc là nguyên nhân nào khác nói không rõ, chỉ là theo bản năng lui về phía sau từng bước. Thấy y cũng bước tới, bất đắc dĩ nói: “Người đột nhiên xuất hiện, làm ta giật cả mình.”

“Ta mới hoảng sợ! Thật vất vả về nước lại phát hiện người không phòng trống, người rời đi sao không nói một tiếng! ? Chơi trò mất tích sao?” Bắc Đường Mẫn Khiêm mặt nhăn mày nhíu thấp giọng nói.

Tô Viễn Hằng sửng sốt, lặng yên không nói.

“Sao lại không nói lời nào! ? Người đến Mĩ Quốc khi nào? Tại sao lâu như thế cũng không cùng ta liên hệ? Làm cho ta giống như tên ngốc ở trong nước tìm kiếm khắp nơi!”

Tô Viễn Hằng đột nhiên lách qua người y, đi về hướng phòng ở.

“Người thế nhưng không để ý tới ta! ?” Bắc Đường Mẫn Khiêm kinh ngạc trừng hắn, tức giận ở phía sau túm lấy hắn, “Người đứng lại!”

“Buông tay!” Tô Viễn Hằng dùng sức giãy, đi nhanh về phía phòng ở.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn tay chính mình bị bỏ ra, sửng sốt sửng sốt, bước nhanh theo sau. Tô Viễn Hằng lại đi nhanh hơn, cơ hồ là chạy, vội vàng mở cửa ra, vọt vào trong, sau đó đóng cửa lại.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đứng lúc đuổi theo, một cước vói vào, chặn lại cánh cửa.

“Cút ngay!” Tô Viễn Hằng hướng y kêu to.

Bắc Đường Mẫn Khiêm bị câu này của hắn làm cho tức giận, dùng sức đập mạnh cánh cửa.

Phanh một tiếng, Tô Viễn Hằng phía sau cửa bị cú đập mạnh của y hất văng ra, phía sau lưng thật mạnh đập đến trên tường.

Bắc Đường Mẫn Khiêm lập tức lùi vào nhà, dùng sức đóng sầm cửa lại, quát: “Ta thật vất vả tìm tới nơi này, người cứ như vậy đối xử với ta! ? Người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ! Rồi nhà trốn đi cũng không cùng ta nói một tiếng! ?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm là loại người cho dù tức giận như thế nào, cũng sẽ không rống to như thế này. Thế nhưng vào giờ phút này lại đối Tô Viễn Hằng lần đầu tiên lớn tiếng rống giận.

Tô Viễn Hằng không nói gì, cúi thấp đầu, một tay ôm bụng, một tay dựa vào vách tường phía sau.

Bắc Đường Mẫn Khiêm truy vấn: “Ta hỏi người tại sao đến Mĩ Quốc không nói cho ta biết một tiếng! ? Nơi này cách New York gần như thế, tại sao người không đến tìm ta! ?”

Tô Viễn Hằng qua một hồi lâu, mới cúi đầu nói: “. Nói cho người biết? Sao lại nói cho người.” Ta đi tìm người, nhưng mà người.

Câu nói kế tiếp hắn nói không nên lời, quay đầu đi, cũng không nhìn y.

Bác Đường Mẫn Khiêm lúc này mới phát hiện sắc mặt hắn không tốt, vẫn tựa vào trên tường, thân mình giống như cũng mềm nhũn, không khỏi vươn tay tới, hoãn hoãn ngữ khí: “Ai, người xảy ra chuyện gì? Có phải vừa rồi bị ta đâm cho quá nặng hay không?”

Tô Viễn Hằng tránh đi tay y, dựa vào tường chậm rãi đi đến đại sảnh.

Bác Đường Mẫn Khiêm nhìn bóng dáng hắn, ẩn ẩn cảm thấy hắn có chút không giống ngày thường.

“ Người sao lại tìm tới nơi này?” Tô Viễn Hằng chậm rãi ngồi xuống sô pha, kéo kéo cái áo rộng thùng thình, che lại bụng đã có chút to lên.

Bác Đường Mẫn Khiêm nhẩn nại tính tình nói: “Ta nửa tháng trước về nước, phát hiện người không ở nhà, nơi nơi hỏi thăm, nghe nói người thiếu chút nữa từ chức? Địa chỉ là Vương viện trưởng nói cho ta biết, hắn nói người quay về Mĩ Quốc.”

Bác Đường gia là đại cổ đông của bệnh viện, hướng viện trưởng điều tra tư liệu của hắn phi thường dễ dàng.

Tô Viễn Hằng không nói chuyện.

Bác Đường Mẫn Khiêm bước thong thả đến trước mặt hắn, từ trên cao nhìn hắn: “Ta đến nơi này không phải cùng người cãi nhau. Chúng ta hảo hảo nói chuyện.”

“Nói cái gì?” Thanh âm Tô Viễn Hằng có chút hữu khí vô lực, không chút để ý nói.

Bác Đường Mẫn Khiêm lại thần nhiên nhíu nhíu mày, hơi hơi cúi xuống thân mình, nhìn chăm chăm hắn nói: “Khi đó người đi đâu vậy? Về nhà lúc nào? Lại là vì sao muốn từ chức đến Mĩ Quốc?”

“ Vậy còn người? Người suốt mấy tháng qua đi đâu vậy? Làm cái gì?” Tô Viễn Hằng cuối cùng ngẩng đầu, nhìn y hỏi.

Bác Đường Mẫn Khiêm lộ ra vẻ mặt có chút phiền não, thẳng lưng nói: “Ta vốn muốn đi tìm người, chính là nơi này có việc, phải ở lại.”

Y nói thật khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ, làm cho Tô Viễn Hằng thất vọng cực kỳ.

“Sao lại không nói lời nào? Viễn Hằng, vấn đề của ta người còn chưa trả lời.”

Tô Viễn Hằng thần nhiên nói: “Không có vì sao cả, muốn trở về liền trở về thôi.”

“Người không phải tới tìm ta sao?”

Tô Viễn Hằng đột nhiên cười cười: “Tại sao ta phải tới tìm người? Lúc người trở về có cùng ta nói không?”

“Viễn Hằng, ta không thích thái độ này của người.” Thanh âm Bác Đường Mẫn Khiêm có chút lạnh, “Người nghĩ rằng khi đó ta không muốn nói cho người biết sao? Thế nhưng người ở nơi nào? Nửa đêm rời nhà trốn đi, di động tắt máy, hành tung không rõ, ta nói cho không khí biết sao?”

Tô Viễn Hằng không dấu vết đè lại bụng, vừa rồi va chạm làm cho bụng hắn ẩn ẩn đau, trong lòng lo lắng đứa nhỏ bị thương, không tinh lực cùng y dây dưa, mệt mỏi nói: “Ta hiện tại không muốn cùng người nhiều lời, mời người rời đi, ta phải nghỉ ngơi.”

Bác Đường Mẫn Khiêm nhíu mày, có chút kinh ngạc nói: “Người đuổi ta đi?”

“Tuỳ người hiểu như thế nào. Nơi này không phải nhà chúng ta ở A thị, mời người tôn trọng ta.”

Bác Đường Mẫn Khiêm kinh ngạc sửng sờ ở nơi đó.

Tô Viễn Hằng chống tay vào sô pha chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi về phía thang lầu.

Bác Đường Mẫn Khiêm nhìn bóng dáng hắn, bỗng nhiên nói: “Người không muốn biết vì sao ta tới tìm người sao? Phi Ly.”

Nghe được cái tên xa lạ mà quen thuộc kia, cả người Tô Viễn Hằng cứng đờ, tay vịn thang lầu chậm rãi quay đầu.

“Người.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bị sắc mặt hắc doạ sợ.”Viễn Hằng, người xảy ra chuyện gì?”

“Người. Vừa rồi bảo ta cái gì?”

“Người muốn ta gọi người là gì? Viễn Hằng? Hay là. Phi Ly?”

Tô Viễn Hằng cảm thấy trước mắt tối sầm, thiên toàn địa chuyển, chậm rãi khuy xuống.

25. Chương 25

Bắc Đường Mẫn Khiêm chấn động, vội vàng tiến lên, ôm lấy hắn, mang tới trên sô pha nơi phòng khách.

Kỳ thật Tô Viễn Hằng không có ngất xỉu đi, chỉ là một cái chớp mắt yếu đuối vô lực, hoảng hốt một trận, rất nhanh liền tỉnh dậy, thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm đang ở một bên lo lắng nhìn hắn.

Thấy khuôn mặt thân thiết của y, đáy lòng Tô Viễn Hằng dâng lên ấm áp, quyết tâm có chút lung lay.

Vô luận như thế nào, hắn vẫn là thương y! Giống như kiếp trước đã định, hắn đời này, có lẽ vĩnh viễn cũng trốn không thoát tình cảm đối với người này.

“Viễn Hằng, người xảy ra chuyện gì? Làm sao không thoải mái? Muốn gọi bác sĩ đến hay không?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm không nghĩ tới thân thể Tô Viễn Hằng hiện tại kém như thế, lại té xỉu, sợ tới mức y cơ hồ chân tay luống cuống.

“Không cần, chỉ là có chút tuột huyết áp.”

“Tuột huyết áp? Ta chưa từng nghe người nói qua.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm vươn tay, đặt ở trên trán Tô Viễn Hằng, lo lắng xem xét, cúi đầu hỏi: “Người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải thật sự sinh bệnh gì hay không? Người tới Mĩ Quốc là vì xem bệnh sao? Mấy tháng nay rốt cuộc người trải qua như thế nào?”

Vừa rồi bèn nhón cùng giằng co đã muốn không cánh mà bay.

Tô Viễn Hằng nhìn khuôn mặt lo lắng của y, nghe ngữ khí quan tâm của y, cảm thấy ấm áp, nói: “Thật sự không sao, ta không sinh bệnh, người đừng lo lắng.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhíu mày, còn muốn nói chuyện, Tô Viễn Hằng liền cắt lời y: “Người vừa rồi bảo ta cái gì? Người rốt cuộc biết được cái gì?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm thật sâu nhìn hắn, chậm rãi nói: “Cái kia là tên thật của người, đúng không? Trước năm người mười tuổi, người vẫn kêu tên này, đúng không?”

Tô Viễn Hằng có chút vô lực, chậm rãi mở mắt, nhìn lên trần nhà, không biết nhìn cái gì.

Qua sau một lúc lâu, hắn cúi đầu thở dài, nói: “Đúng. Trước khi ta được nhận nuôi, tên gọi Ngôn Phi Ly.”

“Ngôn Phi Ly. Phi Ly.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thì thào niệm hai lần, lần đầu tiên y nghe cái tên này, liền cảm thấy phi thường quen thuộc, giống như từ rất xa xôi trước đây, y từng ở bên môi gọi qua cái tên này ngàn vạn lần rồi.

“Vậy người quen biết người kia đi —— Ngôn Dự Hành.”

Trái tim Tô Viễn Hằng tiếp theo nhói một cái, tựa vào sô pha bán ngồi dậy, nói: “Đúng vậy, hắn là cha ta. Lúc ta bốn tuổi đem ta để tại cửa cô nhi viện, không có trở về. Nói đi, người đã biết những gì?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm biết thân thể hắn, không nghĩ tới hắn lại bình tĩnh như thế. Y ở sô pha ngồi xuống, nhìn Tô Viễn Hằng nói: “Người không kỳ quái là tại sao ta lại đột nhiên quay về Mĩ Quốc sao? Người không muốn biết mấy tháng nay ta đều làm cái gì sao?”

Tô Viễn Hằng thuỳ hạ mắt, nhìn bụng chính mình, bàn tay to ở mặt trên nhẹ nhàng vuốt ve, không nói gì. Bắc Đường Mẫn Khiêm ngồi ở phía trước, không có chú ý động tác của hắn, nhưng mà không thích hắn tránh đi ánh mắt chính mình.

“Ta nói ta vốn muốn đi tìm ngươi, ta không có lừa ngươi. Ta nghĩ ngươi chỉ có hai nơi có thể đi, một là nơi này ở Mĩ Quốc, còn có một nơi, chính là cô nhi viện ngươi từng sống. Ngươi không có mang hộ chiếu, ta nghĩ có lẽ ngươi trở về cô nhi viện, ta vốn điều tra ra địa chỉ, muốn đi tìm ngươi, ai ngờ lâm thời có việc, bị kêu trở về Mĩ Quốc.” Nói tới đây, y dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta ở bên này gặp một chút việc, không thể quay về, rất lo lắng cho ngươi. Cho đến một tháng trước, ta ngẫu nhiên biết một chuyện liên quan đến ngươi, vội vàng bỏ nơi này chạy về nước, lại nơi nơi tìm không thấy ngươi, dạo qua một vòng, mới biết được ngươi thế nhưng ngay tại Mĩ Quốc.”

Tô Viễn Hằng nhin không được truy vấn: “Ngươi rốt cuộc đã biết việc gì? Có phải liên quan đến....cha ta hay không? Ông ấy ra sao? Ngươi biết cái gì? Nhanh lên nói cho ta biết!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm thở dài: “Hiện tại biết lo lắng rồi sao, lúc trước chị cả ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại không thừa nhận?”

“Mẫn Khiêm!” Tô Viễn Hằng thật sự nóng nảy.

Hắn có dự cảm không hề tốt. Có thể làm cho Bắc Đường Mẫn Khiêm bỏ gia tộc cùng vị hôn thê bên Mĩ Quốc, chạy về trong nước tìm hắn, nhất định là chuyện rất trọng yếu. Mà chuyện này quan hệ đến cha hắn.

Tuy rằng qua hơn hai mươi năm, nếu nói hắn thật sự một chút không quan tâm, một chút không ngại, đó là gạt người. Lúc trước Bắc Đường Nhã Chi hỏi hắn, hắn không có thừa nhận, kỳ thật là lòng có cảnh giác, bởi vì hắn đối cường thế nữ nhân như Bắc Đường Nhã Chi không có tín nhiệm. Huống chi đây là riêng tư của hắn, hắn cũng không nguyện ý bại lộ ở trước mặt người khác.

Nhưng mà Bắc Đường Mẫn Khiêm lại không giống như vậy. Y là người mà hắn yêu nhất trên thế giới này, cũng là người tối thân mật. Nếu hôm nay y đã lên tiếng hỏi, vậy thì nhất định hắn sẽ thành thật thừa nhận.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thật cẩn thận nói: “Ta nói, ngươi ngàn vạn lần đừng kích động.”

Tô Viễn Hằng nghe tim đập mạnh, trên mặt lại vẫn cường tự trấn định: “Ngươi nói đi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm chần chờ một chút, cuối cùng nói: “Ta tìm hiểu được, hắn hiện đang ở tại một bệnh viện tâm thần trong nước, chỉ sợ thời gian không còn nhiều.”

Tô Viễn Hằng nháy mắt mặt không còn chút máu, gắt gao cắn môi dưới, vẫn không nhúc nhích.

“Viễn Hằng!” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn sắc mặt hắn, cảm thấy cả kinh, ôm chặt lấy hắn, chỉ cảm thấy thân thể hắn lạnh đến dọa người.

26. Chương 26

Ngồi trên chuyên cơ bay về nước, Tô Viễn Hằng vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Nhìn mây bay trắng xoá, chỉ cảm thấy nhân sinh như giấc mộng, hết thảy thoáng như ảo ảnh.

Bỗng nhiên tiểu gia khoả trong bụng đá chân một cái mãnh liệt, làm cho hắn phục hồi tinh thần lại.

Tô Viễn Hằng ổn định đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào bụng, mi mắt buông xuống.

Cho dù trên đời này hết thảy đều là hư ảo, ít nhất đứa con trong bụng này của mình là chân thật tồn tại. Nó mang lại cho mình rung động, kích động, thống khổ, từ từ chờ mong, tất cả cảm xúc, đều là rõ ràng mà thân thiết như thế, làm cho hắn đầy hy vọng cho dù phải trả giá hết thảy dùng khí cùng quyết tâm.

Có phải năm đó. Cha cũng là như vậy hay không?

Trong lòng Tô Viễn Hằng đau xót, lại bắt đầu xuất thần.

“Đừng nghĩ, ăn một chút gì đi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bưng một cái khay đi tới, tự mình đem những món trên bàn cơm đến.

Phi cơ này là chuyên cơ tư nhân của Bắc Đường gia. Bởi vì tình trạng thân thể Tô Viễn Hằng, rất khó đi chuyến bay quốc tế về nước, Bắc Đường Mẫn Khiêm liền điều động phi cơ này, đưa hai người bọn họ về.

Tô Viễn Hằng kỳ thật không muốn ăn uống gì, nhưng nhìn Bắc Đường Mẫn Khiêm cố ý làm cho đầu bếp dựa theo khẩu vị của hắn mà nấu đồ ăn Trung Quốc, vẫn cảm thấy ấm áp, trong lòng phút chốc thấy tràn đầy.

“Cơm nước xong ngủ một giấc đi, còn đến mười mấy giờ nữa.”

“Àn.” Tô Viễn Hằng nhẹ nhàng lên tiếng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn sắc mặt hắn khó coi, trong lòng không khỏi hối hận, lúc ấy thật không nên đem tin tức cha hắn nói cho hắn biết.

Bất quá nếu không nói, thì y làm sao biết tình trạng thân thể Tô Viễn Hằng ngay lúc đó chứ. Lúc ấy y chỉ nghĩ, người kia dù sao cũng là cha ruột của Tô Viễn Hằng, nếu không cho hắn biết sự tình, nhất định sẽ thương tiếc cả đời.

Bắc Đường Mẫn Khiêm không muốn loại sự tình này phát sinh ở trên người Tô Viễn Hằng, bởi vì y hiểu biết hắn. Y biết Tô Viễn Hằng là một người luôn coi trọng thân tình. Nếu chính mình rõ ràng biết tin tức cha ruột hắn mà không nói cho hắn, vậy thì tương lai một khi sự tình bại lộ, khẳng định hai người chỉ có một kết cục. Huống chi Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng cảm thấy việc này không tất yếu phải giấu diếm hắn, điều mà y hối hận chính là không điều tra rõ tình trạng thân thể hắn hiện tại, liền lỗ mãng nói ra.

“Đừng quá lo lắng, có ta ở đây.” Bắc Đường Mẫn Khiêm vỗ vỗ mu bàn tay Tô Viễn Hằng, thản nhiên trấn an hắn.

Y chưa từng nói lời an ủi người khác, câu này đã là cực hạn, nhiều hơn nữa y thật không biết nói gì. Bất quá đối Tô Viễn Hằng mà nói đã là rất lớn lao.

Tô Viễn Hằng đẩy ra bàn ăn, cũng cầm tay y, khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm rút tay ra, ôm ngang bờ vai hắn, đưa hắn ôm vào trong ngực, tay kia thì lại cầm tay hắn.

Bắc Đường Mẫn Khiêm chưa bao giờ ôm chầm hắn như vậy, hơn nữa hai người đàn ông, như vậy ngồi cùng nhau có chút kỳ quái. Bất quá ai quản được bọn họ chứ, dù sao trên phi cơ chỉ có hai người bọn họ là hành khách. Hai nhân viên bảo dưỡng đi theo đều ở phòng nghỉ, vô sự không đến quấy rầy.

Dáng người Tô Viễn Hằng kỳ thật cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm không cách biệt lắm, tuy rằng hắn không có tỉ lệ tiêu chuẩn, nhưng vẫn là vai rộng, ngực săn chắc, chân dài, hảo dáng người. Nhưng từ ngày hắn có thai liền cấp tốc xuống dốc, dáng người cũng có chút biến hình, lúc này oa ở trong ngực Bắc Đường Mẫn Khiêm, thật cảm thấy an tâm thoải mái, tâm tình thoáng bình phục.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nắm tay hắn, tầm mắt dừng ở nơi bụng hắn đã nhô lên một cách rõ ràng, khoe miệng không khỏi hiện lên một mặt mỉm cười.

Y thật sự không nghĩ tới Tô Viễn Hằng chính là người Ma Da theo như lời chị cả đã nói, quả thật là cầu còn không được.

Ngày ấy sau khi nghe xong tin tức cha mình, sắc mặt Tô Viễn Hằng lập tức trắng bệch, bộ dáng tùy thời đều muốn ngất xỉu đi. Bắc Đường Mẫn Khiêm cả kinh lập tức muốn đưa hắn đi bệnh viện, lại bị hắn ngăn lại.

“Chạy nhanh. . . . gọi điện thoại, tìm một vị Doctor Trương. . . . Bác sĩ Trương.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhíu nhíu mày, muốn hỏi bác sĩ này là ai, thế nhưng thấy bộ dáng hắn thật sự khó chịu, vẫn là chạy nhanh gọi điện thoại.

Vị bác sĩ Trương này là đàn anh của Thu Chí Nguyên, ở Mỹ Quốc định cư nhiều năm. Bởi vì Tô Viễn Hằng không chịu đi bệnh viện, Thu Chí Nguyên lần tìm số điện thoại trong nhà, cuối cùng tìm được vị đàn anh học cùng trường này ở Mỹ Quốc, hơn nữa phi thường gần, ngay tại trấn nhỏ bên cạnh nơi mà Tô Viễn Hằng ở, lái xe chỉ cần ba mươi phút có thể lại đây.

Thu Chí Nguyên đem tư liệu của hẩn truyền qua cho anh ta, nhờ chiếu cố hẩn. Cuối tuần trước, Tô Viễn Hằng mới vừa đi phòng khám của hẩn chẩn đoán, muốn xem thử tình trạng thân thể chính mình vào thời điểm nào mới có thể về nước, rồi lấy thêm chút thuốc.

Bác Đường Mẫn Khiêm gọi điện thoại qua, vừa lúc vị bác sĩ Trương này ở nhà, lập tức lái xe tới, vì Tô Viễn Hằng làm kiểm tra. Xác định là bởi vì kích động mà động thai khí, tiêm cho hẩn một mũi thuốc, rồi uống thuốc an thai, cũng không lo ngại.

Bác Đường Mẫn Khiêm lúc ấy mới biết Tô Viễn Hằng đã mang thai hơn bốn tháng, phi thường giật mình, vắn nhủu mày trờng mắt nhìn chăm chăm vào bụng hẩn, theo sau mà đến là thật lớn kinh hỉ làm cho y nửa ngày đều kích động đến nói không ra lời

27. Chương 27

Ta sắp làm cha! Ta sắp làm cha !

Khi ý thức được Tô Viễn Hằng mang thai, trong nháy mắt, Bác Đường Mẫn Khiêm bị loại tình cảm xa lạ lại kiêu ngạo này vây lấy.

Y không chút nghi ngờ cốt nhục trong bụng Tô Viễn Hằng là của y, chính là y chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày có thể có được đứa con cùng Tô Viễn Hằng. Không, hoặc là nói, y còn trẻ đến nỗi chưa kịp chuẩn bị tốt để làm một người cha, nhưng sau khi ý thức được chính mình lập tức sắp lên cấp, lại ngoài ý muốn vì thế cảm thấy tự đáy lòng tràn đầy hưng phấn cùng vui sướng.

Mà lúc này, tất cả phản ứng của y đều bị Tô Viễn Hằng thu vào đáy mắt.

Tô Viễn Hằng tuy rằng hư thoát một mỗi nằm ở trên giường, nhưng vẫn âm thầm lưu ý phản ứng của Bác Đường Mẫn Khiêm. Vốn lúc bác sĩ đến, hẩn muốn cho Bác Đường Mẫn Khiêm rời đi phòng ngủ, thế nhưng. Chuyện này thủy chung không thể gạt được, nếu y đã tìm đến đây, nên cho y biết, xem như là đánh cuộc vậy.

Cuối cùng, Tô Viễn Hằng không cho y rời đi. Hẩn thấy sau khi Bác Đường Mẫn Khiêm nghe xong bác sĩ Trương chẩn đoán bệnh, giật mình sững sốt suốt ba mươi phút. Sau đó sắc mặt y đột nhiên biến, vừa mừng vừa sợ trờng mắt nhìn bụng hẩn.

Trong lòng Tô Viễn Hằng không yên, hẩn không biết chính xác thái độ của Bác Đường Mẫn Khiêm. Bởi vì hai người kết giao dài đến sáu năm, nhưng hẩn luôn cảm giác Bác Đường Mẫn Khiêm như một con phi ưng, chỉ muốn một cuộc sống tự do tự tại, không muốn bị bất cứ việc gì trói buộc. Có khi hai người nói chuyện phiếm, đề cập đến vấn đề đứa nhỏ, Bác Đường Mẫn Khiêm luôn nói: “Đứa nhỏ chính là một loại gánh nặng, nuôi dưỡng rất phiền toái.”

Khi đó Bác Đường Mẫn Khiêm còn rất trẻ, Tô Viễn Hằng cũng không thấy ý tưởng của y kỳ quái. Sau đó y tham gia vào giới giải trí, tại nơi rắc rối phức tạp này, lòng dạ Bác Đường Mẫn Khiêm trở nên càng không kèm chế được, đối hết thấy sự có một loại bàng quan, thái độ trờu tức, Tô Viễn Hằng càng thêm cảm thấy y sẽ không lo lắng chuyện đứa nhỏ. Cho nên nhiều năm qua như thế, hẩn chưa bao giờ nhắc tới thể chất chính mình là người Ma Da.

Thế nhưng có đôi khi, cùng Bác Đường Mẫn Khiêm tản bộ du lịch, gặp được những người cha mang theo đứa con, Bác Đường Mẫn Khiêm lại luôn hưng trí bừng bừng cùng bọn nhỏ chơi đùa cười nói, làm cho hẩn cảm thấy y cũng không phải phản cảm với trẻ con, có lẽ bởi vì xuất thân cùng hoàn cảnh sinh trưởng của y, làm cho y không muốn có đứa con của chính mình mà thôi.

Tô Viễn Hằng ở một bên yên lặng quan sát phản ứng của Bắc Đường Mẫn Khiêm trong chốc lát, thấy y hai mắt tinh lượng, khoé miệng giờ lên, hiển nhiên lúc ban đầu là kinh hỉ. Nhưng mà không biết sau khi y trấn định lại, chính là thái độ ra sao.

Tiến bác sĩ Trương xong, Bắc Đường Mẫn Khiêm quả nhiên bắt đầu cẩn thận cân nhắc chuyện này. Y ở phòng khách đảo quanh hai vòng, chậm rãi phân tích tình hình.

Hiển nhiên Tô Viễn Hằng che giấu chính mình chuyện hấn là người Ma Da, cho dù ngày đó chị cả đã hỏi hấn cũng chưa nói. Hơn nữa. Nếu không phải hôm nay có chuyện ngoài ý muốn, gọi bác sĩ Trương tới, y có thể cam đoan Tô Viễn Hằng sẽ không thẳng thắn nói với y chuyện này.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú nhú mày, y tôn trọng ý của Tô Viễn Hằng, nhưng không thích thái độ giấu giếm này của hấn.

Y nghĩ nghĩ, đem chuyện này đặt ở đáy lòng, làm như không có việc gì trở lại trên lầu, hướng Tô Viễn Hằng cười cười, đi qua hôn hấn một chút.

“Bảo bối, người giấu giếm thật tốt.”

Tô Viễn Hằng nghe tim đập nhanh, nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm sau khi nói xong câu này, không còn đề cập đến đề tài này nữa, chỉ hưng phấn mà sờ sờ bụng hấn, vui vẻ ra mặt.

“Ha ha, ta sắp có con trai!”

“. Sao người biết nó là con trai?”

“Con gái cũng được. Người sinh ta đều thích.” Bắc Đường Mẫn Khiêm mỉm cười, chồm người tới lại ôn nhu hôn hấn một ngụm.

Tô Viễn Hằng bị loại thái độ này của y biến thành mê mang. Y còn chưa đề cập đến chuyện chính mình giấu giếm y về thể chất cùng mang thai, ngược lại làm cho Tô Viễn Hằng có chút bất an.

Nhưng mà hấn không có thời gian lo lắng ý tưởng của Bắc Đường Mẫn Khiêm nữa, hấn bức thiết muốn về nước.

Kỳ thật Tô Viễn Hằng huyết áp hơi cao, lấy trạng thái thân thể hấn lúc này, cũng không thích hợp ngồi máy bay, nhưng hấn lại khó khi nào cố chấp như vậy.

Người cha biến mất nhiều năm cuối cùng có được tin tức, làm cho hấn sao có thể an tâm ở lại Mĩ Quốc?

Bắc Đường Mẫn Khiêm tuy rằng ảo não khi chính mình nói cho hấn biết tin tức này, nhưng vẫn không quá quyết liệt phản đối với ý nguyện muốn về nước của hấn, cuối cùng vận dụng phi cơ tư nhân, mang hấn ngàn dặm xa xôi bay trở về.

Tô Viễn Hằng giật giật, tránh khai ôm ấp của Bắc Đường Mẫn Khiêm, cởi bỏ dây an toàn.

“Làm gì?”

“Đi toilet.” Tô Viễn Hằng nói xong muốn đứng dậy.

“Ta cùng người đi.”

Tô Viễn Hằng nghe xong, cười nhìn y một cái: “Người theo làm gì. Ta chính mình đi, người cứ ngồi đi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nghe xong, liền ngồi trở lại vị trí, lấy ra tạp chí không chút để ý nhìn.

Tô Viễn Hằng lập tức đã trở lại, Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn hấn mới vừa rửa sách tay, cúi đầu xắn lên cổ tay áo sơmi, chậm rãi đi về phía y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm mỉm cười, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thân máy bay một trận kịch liệt run rẩy.

Tô Viễn Hằng trở tay không kịp, phi cơ tư nhân không giống máy bay hành khách bình thường, hai dãy đều sắp xếp ghế ngồi, tuy tay có thể dựa vào. Trong cabin rộng lớn thoải mái, chỉ có mấy sô pha khoảng cách cực xa. Dưới chân Tô Viễn Hằng một cái lão đảo, lập tức đứng thẳng không xong, tùy theo xóc nảy

của phi cơ mà ngã về phía Bắc Đường Mẫn Khiêm.

28. Chương 28

Bắc Đường Mẫn Khiêm sợ tới mức duỗi tay ra, vội vàng đưa hấn tiếp được. Tiếp theo phi cơ lại kịch liệt rung động hai cái, rồi chậm rãi bình ổn lại.

“Viễn Hằng, người không sao chứ?” Bắc Đường Mẫn Khiêm khẩn trương hỏi.

Tô Viễn Hằng ngã ngồi ở trên đùi y, tư thế này có điểm xấu hổ, nhớ tới liền đứng bật dậy trở lại chỗ ngồi chính mình, lại bị y chặt chẽ ôm lấy.

“Ta không sao, chỉ là không đứng vững.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy hấn thần sắc bình thường, sờ sờ bụng hấn, nói: “May mắn đứa nhỏ không có việc gì.”

Tô Viễn Hằng nghe xong lời này, tâm bỗng nhiên cảm thấy chùng xuống, lại yên lặng không nói gì.

Phi cơ đã vững vàng trở lại, nhân viên phục vụ tiến vào nhìn nhìn, Tô Viễn Hằng đã ngồi lại vào chỗ của chính mình.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nói: “Có mệt hay không? Đi vào bên trong ngủ một lát đi.”

Tô Viễn Hằng quả thật có chút mệt mỏi, gật gật đầu, vào bên trong phòng ngủ. Nằm xuống trong chốc lát, Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng theo vào, ở phía sau hấn nằm xuống.

Tô Viễn Hằng hướng bên trong xê dịch, Bắc Đường Mẫn Khiêm vươn tay ôm lấy hấn.

Tô Viễn Hằng không biết tại sao, trong lòng có điểm mâu thuẫn, nhưng mà giường trên chuyên cơ là xa hoa định chế, không có rộng thùng thình, không chỗ để trốn, đành phải mặc cho y ôm.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đưa tay khoát lên trên lưng hấn, sau đó chậm rãi trượt xuống dưới, dừng lại nơi bụng đã nhô lên của hấn, ở mặt trên nhẹ nhàng vuốt ve.

“Viễn Hằng, người đang ngủ sao?”

Tô Viễn Hằng không nói chuyện.

“Phi Ly, người đang ngủ sao?”

Tô Viễn Hằng nghe tim nhảy dựng, nhin không được hỏi: “Tại sao lại gọi ta là Phi Ly?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cúi đầu cười: “Ta biết người chưa ngủ mà. Ai, ta thích gọi người là Phi Ly, ta cảm thấy tên này dễ nghe.”

“Có gì mà dễ nghe chứ?”

“Ta cũng không biết, giống như đã kêu tên người mấy ngàn mấy vạn lần vậy. Người không thích?”

“. Không phải, chỉ là có điểm không quen.” Kỳ thật hấn cũng nói không nên lời là vì sao, mỗi lần nghe y kêu như thế, con tim liền đập nhanh lợi hại, giống như. có loại cảm giác thân mật hơn so với trước dưới đáy lòng ở chỗ sâu nhất chậm rãi lan tràn.

Có lẽ do đây vốn là tên của hấn, có lẽ do đây là tên mà cha đã đặt cho hấn, có lẽ. là do hàm nghĩa của cái tên này. Tóm lại, Tô Viễn Hằng nghe y gọi mình như thế, không hiểu sao tâm động.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vùi đầu nơi cổ phía sau lưng hấn, hơi thở nóng hổi ngay tại bên tai hấn, thanh âm khàn khàn mềm nhẹ.

“Phi Ly. Phi Ly. Không rời đi. Tên này thật hay.”

Tô Viễn Hằng chậm rãi nhắm mắt lại, mơ hồ trở lại quá khứ xa xôi, cha cũng từng ôm hân như thế, thì thảo nhiệt nhu nói: “Tiểu Ly, Phi Ly. Tên này hàm nghĩa là vĩnh viễn không ly khai. Người phải nhớ kỹ nga.”

Nhớ kỹ.

Nhớ kỹ.

Cha, con nhớ kỹ, thế nhưng cha thì sao? Cha vẫn ly khai con.

Ngay cả người phía sau này, một ngày nào đó, cũng sẽ rời đi.

Tô Viễn Hằng mơ mơ màng màng tiến nhập giấc ngủ, Bắc Đường Mẫn Khiêm cái gì cũng không có làm, chỉ là nhẹ nhàng mà ôm hân như vậy, bất tri bất giác cũng ngủ.

Phi cơ thuận lợi đáp xuống, lúc Tô Viễn Hằng đi xuống, sắc mặt thật không tốt. Đáng kể phi hành, tuy rằng ngồi chính là chuyên cơ, điều kiện ưu việt, thế nhưng phi hành vẫn là phi hành, lấy thân thể hân lúc này quả thật miễn cưỡng, huống chi còn có vấn đề sai giờ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm sớm nhìn ra hân không khỏe, muốn mang hân đi bệnh viện, lại bị hân ngăn lại.

“Vẫn là về nhà trước đi, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú mào: “Viễn Hằng, sao người luôn miễn cưỡng chính mình như thế. Người hiện tại không phải một người, phải chú ý thân thể. Vẫn là đi bệnh viện kiểm tra một chút trước đã.”

Tô Viễn Hằng thấy thái độ kiên định của y, đành phải nói: “Chúng ta trước đem hành lý về nhà, rồi sau đó đến nơi này đi.” Nói xong đưa danh thiếp của Thu Chí Nguyên. Thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm nghi hoặc nhìn, hân giải thích: “Ta một mực đến nơi này kiểm tra, bác sĩ này rất hiểu biết tình huống của ta, đột nhiên đổi bệnh viện không tốt. Còn nữa, ta cũng không muốn cho người khác biết, hơn nữa khuôn mặt này của người, ở trong nước vẫn là thu liễm một chút đi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cảm thấy hân nói có lý, đẩy lên kính râm trên mặt, nói: “Được rồi.”

Hai người về nhà trọ trước. Bỏ không gần hai tháng, trong phòng bám không ít bụi. Bắc Đường Mẫn Khiêm chủ động tự mình động thủ quét tước, bất quá việc này với y mà nói thật mới lạ, Tô Viễn Hằng nhìn thấy quả thật phải lắc đầu.

Tô Viễn Hằng tinh thần thật mệt mỏi, thế nhưng vì sai giờ, nhất thời cũng không thể ngủ, liền đi phòng bếp làm cơm trưa. Hai người đơn giản ăn một chút, buổi chiều Tô Viễn Hằng nghỉ ngơi trong chốc lát, liền bị Bắc Đường Mẫn Khiêm bế lên xe, đi vào phòng khám của Thu Chí Nguyên.

Trước khi về nước Tô Viễn Hằng đã gọi điện cho gã, cho nên Thu Chí Nguyên thấy hân cũng không ngạc nhiên, bất quá Bắc Đường Mẫn Khiêm lại làm cho gã trông lớn mắt.

“Kỳ quái, sao ta lại cảm thấy người có điểm nhìn quen mắt?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm hoá trang một chút, thay đổi một bộ kính mắt bình thường, khí chất cả người đều cải biến. Y thản nhiên nói: “Bác sĩ, người là kiểm tra cho ta hay là cho hân?”

Thu Chí Nguyên có chút ngượng ngùng, vội vàng hì hì cười, lực chú ý chuyển hướng Tô Viễn Hằng.

29. Chương 29

Nhìn dáng vẻ thần bí mập mạp trên màn hình, Tô Viễn Hằng có chút giật mình. Thần bí, kỳ diệu, vui sướng, ngạc nhiên, đủ loại tình cảm đan xen cùng một chỗ, tất cả phức tạp, làm cho hân nói không rõ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm hiển nhiên so với hân còn kích động hơn, bởi vì y nắm lấy tay hân nhẹ nhàng run rẩy.

Chỉ là siêu âm mà thôi, lại làm cho y cảm nhận sinh mệnh thật thần kỳ. Bắc Đường Mẫn Khiêm cảm thấy trong lòng không ngôn từ nào có thể diễn tả, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào màn hình.

Tô Viễn Hằng nhìn về phía y, thấy đôi mắt luôn luôn lãnh ngạo tối đen của y thế nhưng loé ra tinh lượng sáng rọi, đó là một loại thần thái hần chưa bao giờ gặp qua.

“Đứa nhỏ thật khoẻ mạnh, từ vị trí này còn nhìn không ra là con trai hay là con gái, tiếp qua một hai tháng liền càng dễ dàng. Bất quá người có chút thiếu máu, huyết áp quá cao, tổ chất thân thể không phải tốt lắm, có thể là do gần đây bốn ba lữ hành vất vả. Hơn nữa người không phải phụ nữ, có chút tình huống ta cũng nói không tốt, nhất định phải hảo hảo nghỉ ngơi. Tốt nhất nằm trên giường một khoảng thời gian.” Thu Chí Nguyên nói.

Tô Viễn Hằng ừ một tiếng, không nói gì, Bắc Đường Mẫn Khiêm lại đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hỏi: “Tình huống hần hiện tại có thể xa nhà không?”

Thu Chí Nguyên sững sốt: “Cái gì? Còn muốn ra ngoài? Đừng nói giỡn.”

Tô Viễn Hằng nói: “Ta muốn biết, tình huống đứa nhỏ hiện tại ổn định hay không?”

Thu Chí Nguyên nhìn hần một cái, nói: “Đã ổn định, dù sao cũng hơn bốn tháng. Bất quá. . . .”

Tô Viễn Hằng cắt lời gã: “Vậy là tốt rồi. Yên tâm, ta cũng là bác sĩ, sẽ không xằng bậy.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm ở một bên nhú mày không nói. Thu Chí Nguyên cũng nhú mi.

Thu Chí Nguyên lấy thuốc cho Tô Viễn Hằng, cũng dặn dò một số việc cần chú ý. Bắc Đường Mẫn Khiêm ở một bên nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng hỏi chút vấn đề.

Tô Viễn Hằng quả thật mệt mỏi, có chút buồn ngủ. Lúc vừa lên xe, liền ngủ ngay.

Buổi tối, hai người trở về nhà, Tô Viễn Hằng rất sớm liền nghỉ ngơi, bất quá không quên nhắc nhở Bắc Đường Mẫn Khiêm ngày mai lập tức dẫn hần đi gặp cha.

Bắc Đường Mẫn Khiêm hiện tại thật là có khổ nói không nên lời. Lúc gần đi, Thu Chí Nguyên còn luôn mãi dặn dò, thời kì trước mắt này tốt nhất đừng cho hần ra ngoài nữa. Nhưng mà ai bảo chính mình đã nói cho hần biết tin tức của cha hần chứ. Người không cho hần đi, có thể sao?

Bắc Đường Mẫn Khiêm không có biện pháp, đành phải an bài hảo hành trình, sáng sớm hôm sau, hai người vẫn là đúng hạn khởi hành.

Trại an dưỡng mà Ngôn Dự Hành ở cách thành thị bọn họ cũng không xa. Bởi vì lo lắng thân thể Tô Viễn Hằng, bọn họ cũng không ngồi xe lửa, mà là lái xe đi. Chỉ dùng thời gian nửa ngày để đến nơi.

Tô Viễn Hằng có chút khản trương, có chút kích động. Hần không biết cha hần hiện tại là bộ dáng ra sao, chỉ biết là bị ung thư gan, là thời kỳ cuối, chỉ sợ không còn bao nhiêu thời gian.

Trong lòng Tô Viễn Hằng đau thương nói không nên lời, khi nhìn thấy thân ảnh gầy trơ cả xương trên giường bệnh kia, hần cơ hồ muốn ngất đi.

Ngôn Dự Hành ôm gối ngồi ở trên giường bệnh, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, miệng thì thảo luận nhảm.

Ai cũng không biết ông đang nói cái gì, cũng không có người đi quan tâm lời nói của một kẻ điên.

Tô Viễn Hằng đứng ở cửa, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bắc Đường Mẫn Khiêm yên lặng đứng ở phía sau hần, một lát sau, nhẹ nhàng nói: “Vào đi thôi, có ta cùng người.”

Tô Viễn Hằng không biết chính mình tiến vào phòng như thế nào. Giống như qua một thế kỷ vậy, hần cuối cùng đi vào bên giường cha.

Nhìn khuôn mặt xa lạ mà quen thuộc kia, nước mắt liền cứ như vậy chảy xuống.

“Cha.”

Một tiếng gọi, ngưng tụ nhiều năm tưởng niệm cùng oán hận.

Ngôn Dự Hành quay đầu, nhìn Tô Viễn Hằng, cười hắc hắc, lại lắc lắc đầu quay đi.

Ông tựa hồ nghe không hiểu, cũng nhận không ra người trước mắt là ai.

Tô Viễn Hằng chậm rãi tới gần ông, thử đưa tay đặt trên vai ông, nhẹ giọng gọi: “Cha. Cha còn nhận ra con không? Con là. Tiểu Ly a.”

Ngôn Dự Hành không phản ứng, vẫn là nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Tô Viễn Hằng cảm thấy ngực giống bị một tảng đá lớn đè ép, làm cho hần sắp thở không nổi.

Bác Đường Mẫn Khiêm vỗ vỗ hần, thấp giọng nói: “Đừng quá kích động, vô dụng thôi. Bác sĩ nói ông ta không nhận biết ai hết, như vậy cũng là điều tốt. Hơn nữa bệnh của ông ta không có tính công kích, chỉ là trầm tằm trong thế giới của chính mình.”

Tô Viễn Hằng cắn cắn môi, đem nghẹn ngào đè ép xuống, thấp giọng hỏi: “Cha ở trong này đã bao lâu? Ai đem cha đưa tới?”

“Đại khái có bảy tám năm. Ta không biết thân thể của người, cho nên cũng không cố ý điều tra qua. Gần đây mới biết được tin tức của ông ta. Đưa ông ta tới là một người bạn trong giới mỹ thuật, tiền thuốc men mấy năm nay cũng là người kia trả.”

Tô Viễn Hằng có chút ngẩn người, qua nửa ngày, mới chậm rãi hỏi: “Cha còn bao nhiêu thời gian?”

Bác Đường Mẫn Khiêm lặng yên một lát, nói: “Bác sĩ nói, trên dưới một tháng.”

Phía sau, Ngôn Dự Hành bỗng nhiên quay đầu lại, hướng bọn họ nở rộ một nụ cười trống rỗng.

30. Chương 30

“Cái gì?” Bác Đường Mẫn Khiêm hơi kinh hãi.

“Ta muốn dẫn cha về nhà, tự mình chiếu cố cha.”

Bác Đường Mẫn Khiêm nhíu mi: “Không được. Hiện tại, tình huống thân thể người đặc thù, sao có thể chiếu cố ông ta? Nói sao thiết bị ở bệnh viện cũng rất hoàn thiện, ở tại chỗ này.”

“Không! Ta muốn dẫn cha về nhà.” Tô Viễn Hằng thản nhiên cắt lời y.”Ta chính là bác sĩ, ta biết nên làm thế nào chăm sóc một người.mắc bệnh ung thư thời kỳ cuối.” Câu cuối cùng kia hần hạ giọng thật thấp.

“Hơn nữa thời gian của cha không nhiều lắm, người cũng nói qua, bệnh của cha không có tính nguy hiểm.” Tô Viễn Hằng ngẩng đầu, nhìn Bác Đường Mẫn Khiêm đứng ở bên cạnh hần, mang thản nhiên cầu xin.”Giúp ta. Cho ta dẫn cha trở về.”

Bác Đường Mẫn Khiêm không có cách nào khác cự tuyệt khi thấy Tô Viễn Hằng như vậy. Nhìn đôi con người ôn nhuận đen lay láy kia, toát ra bất lực cùng khẩn cầu như vậy, y còn có thể nói gì nữa?

Y cẩn thận lo lắng một phen, nhìn Ngôn Dự Hành trên giường bệnh gầy yếu chỉ còn da bọc xương, cuối cùng gật gật đầu, nói: “Hảo.”

Tô Viễn Hằng đối y mỉm cười, thân thủ cầm tay y.

Tiếp Ngôn Dự Hành xuất viện, thuận lợi ngoài ý muốn. Bởi vì người bệnh ngày một nhiều, Bác Đường Mẫn Khiêm lại là cổ đông lớn, cho nên chuyện này rất nhanh liền giải quyết xong.

Trên đường trở về, Ngôn Dự Hành rất hợp tác, cơ hồ không phản ứng gì. Cho ông đi thì đi, cho ngồi liền ngồi. Ngoại trừ khi đau đớn phát tác thật mãnh liệt, Bác Đường Mẫn Khiêm không thể không ấn ông lại làm cho Tô Viễn Hằng tiêm cho ông một mũi thuốc, còn lại hết thảy đều thuận lợi.

Bất quá Bắc Đường Mẫn Khiêm biết, lấy tình huống Tô Viễn Hằng hiện tại, cho dù chính hắn nói không thành vấn đề, nhưng y vẫn là lo lắng. Thế là khi bọn hắn trở về, Bắc Đường Mẫn Khiêm đã mượn một hộ sĩ chuyên khoa thần kinh chờ bọn họ.

Đây là một nam hộ sĩ, đối với việc chăm sóc bệnh nhân tâm thần rất có kinh nghiệm, hơn nữa đối với bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo thời kỳ cuối cũng không xa lạ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đãi ngộ rất hậu hĩnh, lấy thể lực của Bắc Đường gia, tìm một người như vậy là quá dễ dàng.

Bọn họ không trực tiếp quay về nhà bọn họ, Bắc Đường Mẫn Khiêm mang Tô Viễn Hằng cùng cha hắn đi vào một khu biệt thự ở vùng ngoại thành.

“Nơi này là. ?” Tô Viễn Hằng có chút kỳ quái.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cười cười: “Đây là ta dùng tiền làm người mẫu mấy năm qua mua, vốn mấy tháng trước khi trở về muốn cho người một kinh hỉ ngoài ý muốn, ai ngờ kéo dài tới hiện tại.”

Y ôm lấy Ngôn Dự Hành hôn mê, cùng Tô Viễn Hằng vào nhà. Bên trong trang trí thật sự thoải mái đơn giản, nhưng có chút trống rỗng, nhìn qua là thiếu hơi ấm con người.

“Rất nhiều đồ vật còn không có chuẩn bị đầy đủ, chúng ta chậm rãi mua thêm đi. Nơi này hoàn cảnh tốt, phòng cũng nhiều, chờ hộ sĩ Trần đến đây cũng có chỗ ở, thuận tiện cho người chăm sóc cha người.”

“Ân, rất tốt.”

Vốn Tô Viễn Hằng còn lo lắng, nơi bọn họ ở chỉ đơn giản có hai gian phòng, giờ có thêm Ngôn Dự Hành cùng một hộ sĩ chuyên nghiệp, sợ không có chỗ ở, không nghĩ tới Bắc Đường Mẫn Khiêm lại sớm chuẩn bị nơi này.

Đem Ngôn Dự Hành an bài ở phòng ngủ, Tô Viễn Hằng nhìn cha hãy còn mê man. Bắc Đường Mẫn Khiêm đi qua, từ phía sau ôm lấy hắn, nhẹ giọng nói: “Con người sống chết có số, không cần quá bi thương.”

“. Ân. Sinh thời còn có thể nhìn thấy cha, giúp ta làm tròn một chút hiếu đạo cuối cùng, đã là thật may mắn.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy hắn thần sắc ảm đạm, trạng thái không tốt, nói sang chuyện khác: “Phòng ở là ta cố ý vì hai chúng ta mua, ta mang người đi thăm.”

Trong lòng Tô Viễn Hằng rung động, nhìn nhìn y, không nói gì.

Bắc Đường Mẫn Khiêm mỉm cười: “Đi.”

Y ôm lấy Tô Viễn Hằng chậm rãi đi thăm biệt thự, vừa đi vừa nói chuyện: “Năm kia lúc chúng ta đi Pháp quốc du lịch, người nói rất thích phong cách biệt thự nơi trấn nhỏ nông thôn. Mùa hè năm trước ta tới nơi này chụp quảng cáo, vừa lúc thấy khu biệt thự nơi này bắt đầu phiên giao dịch mua bán, liền nhất thời tâm động, không cùng người thương lượng liền mua, muốn về sau đông hạ có thể tới nơi này nghỉ phép, người thấy như thế nào?”

Tô Viễn Hằng nhớ tới trước lúc bọn họ cãi nhau, khi đó hai người quả thật vào lúc nào đó đã nói qua, về sau ở vùng ngoại thành mua một khu biệt thự.

“Người xem, đây là phòng ngủ của chúng ta, bên cạnh còn có gian phòng trống. Ta vốn tính toán làm thư phòng, hiện tại vừa lúc có thể đổi thành phòng trẻ con. Ha ha, may mắn còn chưa trang hoàng.” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhắc tới đứa nhỏ, lập tức mặt mày hớn hớn, vẻ mặt mang theo chút đắc ý trẻ con.

Tô Viễn Hằng ngăn người.

Hắn căn bản không nghĩ đến lâu dài như vậy. Nghe Bắc Đường Mẫn Khiêm nói phòng ở này là y mua năm trước muốn cùng với mình sống chung, nếu trước đó bọn họ không có cãi nhau, hắn sẽ cảm thấy kinh hỉ, cảm thấy vui vẻ, nhưng mà lúc này lại chỉ có thần nhiên mờ mịt.

Cùng ta sinh hoạt tại nơi này? Vậy gia tộc người thì sao? Vị hôn thê. của người thì sao?

Tô Viễn Hằng hỏi không ra lời. Nhìn bộ dáng Bắc Đường Mẫn Khiêm hưng phấn mà kéo hẳn đông đi tây xem, hẳn không thể làm cho nghi vấn ở trong lòng quấy rầy hưng trí của y.

31. Chương 31

Khi chàng vạng, vị hộ sĩ Trần kia mang hành lý tới, ở tại lầu một bên cạnh “phòng bệnh” của Ngôn Dự Hành. Phòng ngủ của Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng Tô Viễn Hằng ở lầu hai, hộ sĩ Trần thấy bọn họ “ở chung”, hơi hơi có chút ngạc nhiên. Bất quá tính tình gã trầm ổn, thường ngày cũng rất có chức nghiệp, không hỏi vấn đề gì.

Tô Viễn Hằng cứ như vậy ở biệt thự này chăm sóc cha. Bắc Đường Mẫn Khiêm đem những thứ trong nhà cũ của bọn họ dọn về đây, bắt quá công việc chính mình lại lu bù lên.

Bởi vì đột nhiên rời Mĩ Quốc, bên kia còn rất nhiều việc chưa xử lý. Đối với việc Bắc Đường Nhã Chi không ngừng truy tung, Bắc Đường Mẫn Khiêm cảm thấy phi thường không kiên nhẫn.

Chuyện gia tộc y đã một lần nữa tiếp nhận trở về. Đây là chuyện không có biện pháp, vốn chỉ có ba năm, nhưng trên thực tế y lại ở bên ngoài “du dương” đến sáu năm. Bắc Đường Nhã Chi mất đi kiên nhẫn, nhưng lại nhẫn đến bây giờ.

Tô Viễn Hằng cũng phát hiện y bận rộn tới mảy mòi, bất quá toàn bộ tâm tư hẳn đều đặt ở trên người cha, cho nên không quá để ý.

Hôm nay Bắc Đường Mẫn Khiêm về nhà, ở trong phòng không thấy cha con hai người kia, hộ sĩ Trần nói với y, bọn họ ở trong sân.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đi vào hậu viện, thấy Ngôn Dự Hành ngồi ở trên xe lăn, trên người khoác chăn thật dày. Tô Viễn Hằng ngồi ở một bên, cẩn thận dùng thìa ghim lấy miếng táo, một chút một chút đút cho ông ta ăn.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đi qua, ở bên cạnh Tô Viễn Hằng ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Cha hôm nay sao rồi?”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng theo Tô Viễn Hằng gọi Ngôn Dự Hành là “cha”. Lúc đầu Tô Viễn Hằng có chút kỳ quái, bất quá không có hỏi y, bởi vì hẳn sợ Bắc Đường Mẫn Khiêm sẽ nói “Cha người cũng chính là cha ta”. Nếu nói như vậy, Tô Viễn Hằng sợ chính mình sẽ hiểu lầm, sinh ra ảo tưởng không nên có. Chẳng thà bảo trì yên lặng, làm cho loại “thân mật” này vẫn kéo dài như thế.

“Vẫn là bộ dáng một môi.”

“Đau đớn phát tác sao?”

Tô Viễn Hằng gật gật đầu, thấp giọng nói: “Hôm nay thêm thuốc.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm lặng yên không nói. Đối với loại bệnh ung thư thời kỳ cuối, morphine là dược vật duy nhất.

Tô Viễn Hằng buông miếng táo, rút ra khăn tay, cẩn thận giúp Ngôn Dự Hành lau nước miếng nơi khoe miệng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn khuôn mặt thản nhiên của hẳn, nhẹ giọng hỏi: “Người hôm nay ra sao? Đứa nhỏ có đá người không?”

“Hoàn hảo.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm đưa tay đặt ở trên bụng hẳn, thùy mật, tinh tế cảm nhận.

Cũng là xảo như thế, đứa nhỏ giống như cảm nhận được cha vuốt ve, đột nhiên giật mình, khí lực còn đỉnh đại, đem bụng Tô Viễn Hằng đỉnh nổi lên một khối.

“Nó động ! Khí lực thật lớn.” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhin không được kinh hỉ kêu lên. Y chưa từng cảm thụ qua thai nhi máy mãnh liệt như thế.

Tô Viễn Hằng cười khổ. Từ khi bước sang tháng thứ năm, động tác của đứa nhỏ dần dần rõ ràng lên, trước kia chỉ có thể tự thân cảm thụ, hiện tại đưa tay đặt ở trên bụng đều có thể cảm giác được.

“Ngày nào đó chúng ta lại đi kiểm tra đi, nhìn xem có thể biết là con trai hay con gái chưa.” Bắc Đường Mẫn Khiêm hưng phấn mà nói, ngồi xổm xuống tựa đầu vào bụng Tô Viễn Hằng.

“Người thích con trai hay là con gái?” Tô Viễn Hằng không chút để ý hỏi.

“Đều hảo. Bất quá vẫn là sinh con trai trước thì tốt hơn, tiếp theo sinh thêm một bé gái, như vậy về sau trưởng thành có thể bảo vệ em gái.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thuận miệng nói.

Tô Viễn Hằng hơi hơi sửng sốt.

Tiếp theo sinh thêm một bé gái?

Y. Còn muốn mình... sinh con cho y? Ý này. Có phải còn muốn cùng hắn một chỗ hay không?

Tô Viễn Hằng ngây ngẩn, chần chờ muốn nói gì đó, bỗng nhiên Ngôn Dữ Hành giật giật, chậm rãi quay đầu lại, nhìn hai người bọn họ.

“Cha, cha muốn gì?” Tô Viễn Hằng không giống Bắc Đường Mẫn Khiêm chuyên tâm chú ý tiểu sinh mệnh trong bụng chính mình như vậy, thấy động tác của cha, vội vàng hỏi.

Ngôn Dữ Hành ngơ ngác chăm chú nhìn bụng hắn, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Baby. Người có tiểu baby?”

Tô Viễn Hằng thần thái khinh động, nói: “Đúng vậy. Cha, con có tiểu baby.”

Ngôn Dữ Hành ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, lại cúi đầu nhìn nhìn bụng mình, vẻ mặt giống như đang suy tư, chậm rãi nói: “Ta cũng có một baby. baby của ta. Con ta. Tiểu Ly. Con ta tên là Tiểu Ly.”

Trong lòng Tô Viễn Hằng dâng lên gợn sóng thật lớn. Hắn cố gắng kiềm nén kích động, cực lực bình tĩnh nói: “Đúng vậy, cha, con chính là Tiểu Ly. Con chính là Tiểu Ly con của cha đây.”

Ngôn Dữ Hành lại nhìn nhìn hắn, làm như không rõ hắn đang nói cái gì. Ông cúi đầu nhìn nhìn bụng chính mình, sờ sờ, bằng phẳng. Sau đó nghiêng đầu suy tư, lại nhìn bụng hơi nhô lên của Tô Viễn Hằng.

32. Chương 32

“Cha.”

Tô Viễn Hằng kích động mà chờ đợi nhìn ông. Nhưng mà Ngôn Dữ Hành chỉ mờ mịt lắc đầu: “Tiểu Ly đi đâu rồi? Con ta đi đâu rồi?”

“Cha, con ngay tại nơi này mà!” Tô Viễn Hằng quỳ gối bên cạnh ông, cầm tay ông.

Tầm mắt Ngôn Dữ Hành lại xuyên qua hắn, dừng ở nơi xa xôi, nơi nào đó không biết tên, như là đột nhiên sự tỉnh, thông khổ bị thương nói: “Ta đem nó đánh mất. Ta đem con ta. bỏ lại.”

“Cha!” Trong lòng Tô Viễn Hằng đau đớn, cuối cùng nhin không được khóc thành tiếng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm ở bên yên lặng nhìn bọn họ, hộ sĩ Trần không biết khi nào đi đến phía sau y, nhẹ giọng nói: “Bệnh nhân tâm thần đôi khi bỗng nhiên thanh tỉnh, nhưng trí nhớ sẽ xuất hiện hỗn loạn. Với ông ta mà nói. chỉ sợ là hồi quang phản chiếu.”

Thanh âm gã rất nhỏ, hiển nhiên không muốn cho Tô Viễn Hằng nghe thấy.

Bắc Đường Mẫn Khiêm mang gã tránh ra một khoảng cách, hỏi: “Người xem trước khi cha mất, có thể hoàn toàn khôi phục thần trí không?”

Hộ sĩ Trần lắc lắc đầu: “Nói không rõ. Ta không phải bác sĩ chuyên nghiệp, không thể phán đoán chính xác. Hơn nữa loại tình huống này cũng thường xảy ra. Nhưng ta cảm thấy hy vọng vẫn rất lớn, dù sao Tô tiên sinh ngay tại bên cạnh ông ta.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn nhìn cha con hai người, thở dài, nói: “Nhĩ hảo chăm sóc ông ấy, liền giao cho người. Nếu có thể. Quên đi, như vậy cũng không phải chuyện không tốt.”

“Đúng vậy, nhớ tới cũng là một loại thống khổ.”

Buổi tối Bắc Đường Mẫn Khiêm tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra, thấy Tô Viễn Hằng nghiêng người nằm ở trên giường, tựa hồ đang ngủ. Y tắt đèn, xốc lên chăn lên giường, từ phía sau ôm lấy hắn.

Tô Viễn Hằng bỗng nhiên giật giật, xoay người lại, sâu kín nói: “Người nói xem, cha có nhận ra ta không?”

“Sẽ được thôi. Người là con của cha.”

Tô Viễn Hằng mờ mịt nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói: “Ta sợ không còn kịp rồi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm dùng sức ôm hắn.

Tô Viễn Hằng nghiêng đầu, trong bóng đêm nhìn y: “Ta còn chưa cùng người nói một tiếng, cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn. Ta còn cảm thấy thật có lỗi, không sớm một chút đem tin tức nói cho người biết.”

“Ta vẫn muốn hỏi, người. làm sao tìm được cha ta?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm lặng yên trong chốc lát, nói: “Chúng ta cùng một chỗ nhiều năm như thế, ta chưa từng hỏi đến đời tư của người, bởi vì ta tôn trọng người, người không nói, ta tuyệt không hỏi đến. Lần này. là chị cả ta phái người đi thăm dò.”

Tô Viễn Hằng nghe tim nhảy dựng, nghĩ đến lần đó ở biệt thự gặp mặt, Bắc Đường Nhã Chi trực tiếp hỏi hắn có biết Ngôn Dự Hành không. Nói vậy khi đó nàng đã điều tra rõ ràng rồi. Thế nhưng Bắc Đường Nhã Chi tâm tư quá mức thâm trầm, mục đích làm như vậy là.

“Chị cả người, đã sớm biết ta là người Ma Da đi. Ta hiện tại. nàng biết không?”

“Hừ. Nàng có gì mà không biết.” Thanh âm Bắc Đường Mẫn Khiêm có điểm lạnh, tiếp theo lại nắm thật chặt tay, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng, gia chủ Bắc Đường gia vẫn là ta, ta sẽ không cho nàng thương tổn người cùng lứa nhỏ.”

“Quý phu nhân không phải loại người như vậy.” Tô Viễn Hằng không lo lắng việc này, nhưng mà đứa con trong bụng này, không chỉ phải giấu giếm thân phận, còn là đứa con ngoài giá thú. Nếu tương lai Bắc Đường Mẫn Khiêm kết hôn. Hắn có thể đem đứa nhỏ mang đi hay không?

Tô Viễn Hằng chỉ cần nghĩ đến điều này, ngực liền kịch liệt đau.

“Xảy ra chuyện gì?” Bắc Đường Mẫn Khiêm miễn cưỡng cảm nhận thấy hắn không thích hợp.

Tô Viễn Hằng muốn cố gắng áp chế cảm xúc kia, nhưng mà không biết vì sao, tối nay lại nhịn không được, rơi lệ.

Có lẽ là cuối cùng cha đã nhớ tới chuyện năm đó đem hắn vứt bỏ, làm cho lòng hắn chua xót không thôi.

Có lẽ là do cha bệnh nguy kịch sống không được bao lâu, làm cho hắn đau lòng khó nhịn.

Có lẽ là do đứa con trong bụng càng lúc càng lớn, cốt nhục tương liên, càng phát ra triu mến.

Có lẽ là do ý niệm Bắc Đường Mẫn Khiêm có thể sẽ kết hôn thủy chung vẫn đặt ở đáy lòng.

Có lẽ. Chính là do tình tự trong lúc mang thai không ổn định. Tóm lại, khoé mắt Tô Viễn Hằng chảy ra một dòng nước mắt.

Hắn cảm thấy quá mệt mỏi. Mệt chết đi được.

Nước mắt màu bạc trong bóng đêm phản xạ ra quang mang trong suốt. Bắc Đường Mẫn Khiêm mẫn tuệ sâu sắc, không khỏi chấn động, ngồi bật dậy mở ra đèn ngủ nơi đầu giường, kinh ngạc nói: “Người khóc?”

Tô Viễn Hằng nâng lên cánh tay che lấy mặt mình, thì thào nói: “Mẫn Khiêm, đừng mang đứa nhỏ này đi. Ta cầu người.”

33. Chương 33

Bắc Đường Mẫn Khiêm cả người chấn động, bước lên phía trước kéo hắn: “Người nói cái gì vậy. Tại sao ta phải dẫn đứa nhỏ đi? Người đừng miên man suy nghĩ!”

Tô Viễn Hằng lắc lắc đầu.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nói: “Người có tâm sự gì liền nói cho ta biết, không cần cứ buồn ở trong lòng như vậy! Không biết ta sẽ lo lắng sao! Sao người lại nghĩ ta muốn mang đứa nhỏ đi? Chẳng lẽ ta sẽ cho người cùng đứa nhỏ tách ra?”

Tô Viễn Hằng chậm rãi bình tĩnh trở lại, nói: “Cho dù người không có, người khác.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm lớn tiếng cắt lời hắn: “Ai cũng sẽ không! Chỉ cần có ta ở đây, sẽ không cho phép phát sinh loại sự tình này!”

Tô Viễn Hằng hơi hơi chấn động, buông cánh tay, thẳng tắp nhìn y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm bởi vì tức giận, đôi mắt đẹp thường ngày ở trong đêm đen dị thường tinh lượng. Y gắt gao nhìn chăm chú Tô Viễn Hằng sau một lúc lâu, nhẹ nhàng thở dài, cúi thân xuống, một ngụm cắn ở môi hắn.

“Không cho phép người miên man suy nghĩ!”

Vào thời điểm này, nói nhiều cũng không hữu hiệu bằng hành động thực tế.

Tô Viễn Hằng khẽ run lên, bỗng nhiên xoay lại ôm lấy cổ y.

Hai người “vô mồm” tương giao, Bắc Đường Mẫn Khiêm vốn chỉ muốn ‘trừng phạt’ hắn một chút, không ngờ Tô Viễn Hằng lại chủ động dây dưa cùng y, thật có chút ngừng không được.

Y một tay ngăn chặn đầu của hắn, cùng chính mình hôn sâu, một tay chậm rãi trượt đến dưới thân Tô Viễn Hằng, qua lại vuốt ve.

Khi hai người tách ra, đều thập phần động tình, thở hồng hộc.

Tô Viễn Hằng ám ám nói: “Tắt đèn đi.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn hắn, đôi con ngươi trầm trầm nhiễm đầy ***, vươn tay tắt đèn, lại chậm rãi hôn lên môi hắn.

Trong đêm đen, hai người gát gao dây dưa cùng một chỗ, áo ngủ hỗn độn.

Tay Bắc Đường Mẫn Khiêm tìm được quần lót Tô Viễn Hằng, ách thanh hỏi: “Có thể chứ.”

Tô Viễn Hằng một tay đặt lên bộ vị kiên quyết nóng rực của y, không tiếng động mời gọi.

Mấy tháng qua hai người không có làm tình, lúc này không khỏi thập phần động tình. Nhất là Bắc Đường Mẫn Khiêm, hận không thể giống như trước kia lập tức xâm nhập cúc huyết, điên loạn đảo phượng. Nhưng mà nghĩ đến thân thể hiện tại của Tô Viễn Hằng, không thể không cố gắng áp lực, chậm rãi khai thác.

Tính khí Tô Viễn Hằng cũng sớm cương lên, Bắc Đường Mẫn Khiêm cảm lấy, tay Tô Viễn Hằng cũng đang đặt lên nơi đó của y.

Hai người đối thân thể lẫn nhau đều thập phần quen thuộc, chỉ là dùng tay liền vui sướng một hồi.

Bắc Đường Mẫn Khiêm ám ách nói: “Không bằng cứ như vậy đi.”

Tô Viễn Hằng đã có chút mê ái, thấp giọng nói: “Không sao. Người tới đi.” Nói xong chậm rãi cởi ra quần lót chính mình, ném tới một bên.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nghĩ hần hiện tại đã có thai hơn năm tháng, hần là không có vấn đề gì, liền vươn tay mở ra ngăn kéo nơi đầu giường, lấy ra thuốc mỡ cùng một cái “áo mưa”.

Tô Viễn Hằng có chút kinh dị: “Người muốn mang mũ?”

Bọn họ kết giao lâu như thế, Bắc Đường Mẫn Khiêm cơ hồ chưa từng dùng qua vật kia, thấy y không biết khi nào ở ngăn kéo chuẩn bị mấy thứ đó, trong lòng âm thầm kì quái.

Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút ngượng ngùng, cúi đầu cười, nói: “Ta hỏi qua bác sĩ Thu, hần nói tốt nhất dùng cái này.” Nói xong cúi đầu hôn hần một chút, mở bao bắt đầu hành động.

Y biết tâm tình Tô Viễn Hằng gần đây không tốt, tình ái thích hợp có thể giảm bớt áp lực cho hần, cho nên muốn lấy lòng hần, thế là chậm rãi mở ra thân thể hần, nghiêng người làm đủ trò tiền diễn, mới kiên nhẫn sáp đi vào.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tại phương diện này kinh nghiệm phong phú, y cùng Tô Viễn Hằng lại luôn luôn hợp pháp, bởi vậy tự nhiên vui sướng đầm đìa.

Tô Viễn Hằng hồi lâu không có hoan ái, lúc này cảm thấy cả người nóng lên, dục vọng tới nguyên thủy từ đáy lòng chậm rãi thức tỉnh, kìm lòng không đành nắm chặt sàng đan dưới thân, rên rỉ ra tiếng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thích nhất nghe thanh âm trên giường của hần, đáng tiếc Tô Viễn Hằng then thùng hướng nội, cho dù là thời điểm kịch liệt nhất ức chế không được mới ra tiếng. Bắc Đường Mẫn Khiêm phía sau nghe được thanh âm của hần, nhất thời đầu óc như say xe, động tác cũng càng ngày càng lớn.

Tầm nệm rộng thùng thình thoải mái bị bọn họ cao thấp xóc nảy, phát ra tiếng động khàn khàn “chì nha chì nha”. Tô Viễn Hằng cuối cùng nhịn không được hai tay đặt lên lan can nơi đầu giường, mới có thể phối hợp Bắc Đường Mẫn Khiêm “vận động”.

34. Chương 34

“Đủ, đủ rồi. Ta không được.”

Tô Viễn Hằng liên thanh thấp giọng kêu vài lần, Bắc Đường Mẫn Khiêm mới giật mình phát giác.

Chờ trận vận động này thật vất vả chấm dứt, Tô Viễn Hằng đã muốn hư nhược không còn một tia khí lực.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa vào đầu giường, mở ra đèn bàn, theo bản năng đi tìm thuốc lá trong ngăn kéo, đột nhiên nhớ tới thân thể hiện tại của Tô Viễn Hằng, lại nhịn xuống.

Tô Viễn Hằng trầm trầm ngủ, Bắc Đường Mẫn Khiêm cúi xuống thân, nhìn khuôn mặt say ngủ của hần, bỗng nhiên cúi đầu thở dài.

“Viễn Hằng à Viễn Hằng, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì.”

Thì thảo tự nói, phiêu tán ở ban đêm.

Trước khi đến tết âm lịch, Ngôn Dự Hành ở bệnh viện nhắm mắt xuôi tay. Trước khi đi hồi quang phản chiếu, cuối cùng nhận ra người trước mắt là ai. Nhưng mà khi đó, ông đã suy yếu đến không có khí lực.

“Cha.”

Tô Viễn Hằng đem bàn tay khô gầy của ông dán tại bên mặt, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngôn Dự Hành cố gắng nở một nụ cười, há miệng thở dốc.

Hộ sĩ Trần tiến lên, giúp ông đem ***g đường khí cầm xuống.

“Tiểu, Tiểu Ly. Thật xin lỗi. Hảo hảo. Ta muốn đi tìm hân”

“Cha.”

Ngón tay Ngôn Dự Hành dán tại hai bên má hân, nhẹ nhàng giật giật, giống như đang an ủi hân. Cuối cùng một câu kia trong lúc thanh tỉnh, là Ngôn Dự Hành đem hết toàn lực, lưu lại di ngôn cuối cùng.

Tô Viễn Hằng muốn khóc rống, nhưng làm sao cũng khóc không được.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt cha dần biến mất, làm cho hân nhớ tới thơ ấu xa xôi, hân ở công viên trên cỏ chạy trốn, quay đầu, cha chính là đối hân mỉm cười như vậy.

Không còn nữa

Trên thế giới này người toàn tâm toàn ý, không hề tạp chất yêu thương hân như vậy, không còn nữa.

Tô Viễn Hằng thật bình tĩnh.

Có lẽ bởi vì những ngày cuối cùng này, hân vẫn làm bạn bên cạnh cha, làm một chút hiếu đạo cuối cùng.

Có lẽ là cha cả đời này thống khổ, chết đi, mới là giải thoát lớn nhất cho người.

Từ mộ viên đi ra, Tô Viễn Hằng nhìn lên không trung, lẩm bẩm: “Không biết cha cùng người kia. Có thể ở thiên đường gặp gỡ hay không?”

Tuy rằng hân vẫn không biết thân thể chính mình, nhưng từ lời nói của cha trước lúc lâm chung, hân biết, một người khác ban cho hân sinh mệnh, nói vậy cũng đã đến thiên đường.

Bác Đường Mẫn Khiêm vỗ vỗ vai hân, hỏi: “Muốn biết chuyện của cha người không?”

Tô Viễn Hằng lặng yên một lát, lắc lắc đầu.

Bác Đường Mẫn Khiêm thấp giọng nói: “Bọn họ là yêu nhau, biết điểm này thì tốt rồi.”

“. Ân.”

Tô Viễn Hằng đối y mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Về nhà đi.”

Bọn họ dọn về nhà trọ trước kia. Nhưng từ sau ngày đó, Tô Viễn Hằng giống như tinh lực đã dùng hết, bắt đầu sốt nhẹ không ngừng, liên tiếp vài ngày cũng không thấy hảo.

Bác Đường Mẫn Khiêm muốn đưa hân đi bệnh viện, nhưng mà hân kiên trì không chịu. Cuối cùng đành phải gọi điện thoại cho Thu Chí Nguyên nửa đêm đến khám bệnh tại nhà.

Bởi vì tình huống Tô Viễn Hằng đặc thù, Thu Chí Nguyên cũng không dám cho hân tùy tiện uống thuốc, đành phải tiêm vài mũi vi-ta-min linh tinh, làm cho hân chú ý nghỉ ngơi, hảo hảo điều dưỡng.

Tô Viễn Hằng mờ mịt, đối cái gì đều vô tình, hữu khí vô lực, Bác Đường Mẫn Khiêm nhìn cũng chỉ có thể lo lắng. Hơn nữa y hiện tại đang tiếp nhận sự vụ trong nhà, gọi điện thoại cho Siva, chính thức rời khỏi giới giải trí.

Bác Đường Mẫn Khiêm muốn mời một người hầu tới chăm sóc Tô Viễn Hằng, thế nhưng Tô Viễn Hằng mặc kệ.

Hân hiện tại mang thai, nam không ra nam, nữ không ra nữ, người biết có thể hiểu cho, không biết còn không nhìn hân như quái vật sao?

Nói sao hân cũng không thích nhiều người. Hân thích một mình lẳng lặng ở trong nhà.

“Người đi làm chuyện của người đi. Ta không sao. Có vấn đề ta sẽ gọi điện thoại cho bác sĩ Thu.”

“Người bệnh còn chưa hết, ta không ở nhà còn đi đâu.” Bác Đường Mẫn Khiêm nhú mày.

Tô Viễn Hằng cười cười: “Đừng xem ta như đứa trẻ. Bác sĩ Thu ngay tại xã khu dưới lầu, gọi điện thoại liền lên đây. Người nên làm gì thì làm gì đi, đừng lè mề.”

“Người nói ta lè mề?” Bắc Đường Mẫn Khiêm trừng lớn hai mắt, tức giận đến nhăn mặt nhíu mày.

“Được rồi, nhanh đi làm đi. Người ở nhà ta cũng thấy phiền.”

“Người. Thật sự là đáng giận!” Bắc Đường Mẫn Khiêm không khỏi hờn giận mặc vào âu phục, đối Tô Viễn Hằng còn nằm ở trên giường tức giận nói: “Tốt lắm tốt lắm, ông chồng lè mề của người không ở nhà làm phiền người, ta ra ngoài bắt đầu làm việc đây!”

Tô Viễn Hằng ngồi dậy, hướng y vẫy vẫy tay.

“Gì chứ?”

Tô Viễn Hằng một phen bắt lấy cà- vạt của y, kéo y loan hạ thắt lưng dán tại trước mặt chính mình, nghiêm túc nói: “Thứ nhất, người không phải chồng ta! Thứ hai, cà- vạt của người bị lệch!”

“Ta không phải chồng người thì là ai a.” Bắc Đường Mẫn Khiêm trừng hấn.

Tô Viễn Hằng giúp y sửa sang lại cà- vạt, không để ý đến y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đột nhiên nhẹ nhàng cười, ở trên hai gò má hấn ‘ba’ hôn một cái, bốn cợt nói: “Hảo, ta không phải chồng người, là cha của đứa con người!”

Tô Viễn Hằng nghe lòng chấn động, trên mặt cũng bất động thanh sắc, vỗ vỗ y nói: “Được rồi, nhanh đi làm đi.”

Âu phục mặc ở trên người Bắc Đường Mẫn Khiêm, quả thực giống lễ phục y mặc lúc nhỏ. Bả vai rộng lớn cùng dáng người tiêu chuẩn, càng phụ trợ thêm cho khí chất vương giả của y.

Tô Viễn Hằng nhìn ngẩn người, đáng tiếc Bắc Đường Mẫn Khiêm lại không thường ăn mặc như thế này.

“Ta đi đây, điểm tâm ở phòng bếp, đừng quên uống thuốc. Có việc gọi điện thoại cho ta.” Bắc Đường Mẫn Khiêm lại dặn dò vài câu, chính mình cũng nhin không được cảm thấy giống như thật sự có chút ‘lè mề’.

Đóng cửa, nhà trọ giống như lập tức yên tĩnh xuống.

Tô Viễn Hằng ngồi trong chốc lát, lại chậm rãi nằm quay về chần, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

35. Chương 35

Từ sau khi cha qua đời, hấn thật giống như dùng hết tất cả khí lực, luôn cảm thấy trầm trầm, cả người vô lực, ngủ mãi cũng không đủ giấc.

Tuy rằng bác sĩ Thu chưa nói, nhưng hấn biết chính mình đại khái là có vấn đề mệt mỏi về tinh thần. Hấn không muốn làm cho Bắc Đường Mẫn Khiêm lo lắng, ở trước mặt y còn có tinh thần vài phần. Nhưng một khi Bắc Đường Mẫn Khiêm đi ra ngoài, hấn liền không chút che giấu.

Tô Viễn Hằng trầm trầm không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên bị tiếng chuông cửa không ngừng vang lên đánh thức.

Hấn sương mù mở mắt ra, nhìn nhìn đồng hồ đầu giường, đã là hơn buổi chiều một chút. Cố hết sức ngồi dậy, phủ thêm áo, đi ra cửa.

“Ai a?”

“Tô đại ca, là ta!”

Tô Viễn Hằng nghe thanh âm quen tai, xuyên thấu qua mắt cửa vừa thấy, không khỏi lấp bắp kinh hãi, mở cửa ra.

“Tiểu Túc?”

“Ô đại ca!”

Tần Túc đánh tới, ôm lấy Tô Viễn Hằng.

“Ô đại ca! Ta rất nhớ ngươi a! Cuối cùng thấy ngươi, ha ha.”

“Tiểu Túc, ngươi, ngươi sao lại đến đây?” Tô Viễn Hằng giật mình, cơ hồ nghĩ đến chính mình còn chưa ngủ tỉnh.

“Ta hiện tại được nghỉ đông, viện trưởng mục mục để cho ta vào trong thành mua cho cô nhi viện vài thứ đồ ăn, thuận tiện đến thăm ngươi. Ta gọi cho ngươi vài cuộc điện thoại, nhưng mà không ai tiếp. Muốn thử thời vận, cứ dựa theo địa chỉ ngươi cho tìm đến đây.”

Nguyên lai Trần viện trưởng biết nó muốn thi vào học viện y, vừa lúc lần này cô nhi viện mua một ít đồ vật phải vào thành, nó lại đang nghỉ đông, liền cho nó đến đây, thuận tiện khảo sát trường học một chút, đến thăm Tô Viễn Hằng. Nhưng mà mấy ngày hôm trước Tô Viễn Hằng cùng Bắc Đường Mặc Khiêm còn ở tại biệt thự, rồi bận rộn tang lễ cha, cho nên nhà trọ này không ai. Tần Túc hôm nay một mình đến, vốn định nếu không ai ở thì về ngay, ai ngờ Tô Viễn Hằng thế nhưng có ở nhà.

Tô Viễn Hằng theo bản năng kéo áo khoác che kín người, có chút xấu hổ khẩn trương nói: “Trước đó vài ngày, ta luôn ở bên ngoài, gần đây vừa mới trở về.”

Tần Túc cùng hắn vào phòng, vui vẻ nói: “Không sao, ta biết ngươi sự tình nhiều, viện trưởng mục mục cũng bảo ta không cần quấy rầy ngươi. Ta chỉ là nhớ ngươi, đến thăm ngươi.”

Tô Viễn Hằng nghe ngữ thái của nó chân thành, cảm thấy ấm áp.

Bọn nhỏ ở cô nhi viện, ở trong lòng hắn tựa như người nhà.

Hắn mỉm cười hỏi: “Ngươi tới lúc nào? Mọi chuyện trong viện có tốt không? Hiện tại đang ở nơi nào? Có gì cần ta hỗ trợ không?”

“Ta đến ba ngày trước, chuyện trong viện đều hảo, hiện tại ở tại khách sạn nhỏ bên cạnh nhà ga.” Tần Túc có chút tò mò nhìn xem bốn phía, thật cẩn thận nói: “Ô đại ca, ta có thể đi thăm nhà ngươi không?”

Tô Viễn Hằng mỉm cười nói: “Có thể a. Ta mới vừa rời giường, đi đổi thân quần áo, ngươi tùy tiện nhìn xem.”

Hắn nghĩ đến chính mình vừa mới rời giường, hình tượng chật vật, hơn nữa, hơn nữa quần áo cũng có chút bất tiện, vội vàng trở về phòng ngủ rửa mặt chải đầu, tìm quần áo rộng rãi một chút thay ra.

Khi hắn đi ra, thấy Tần Túc mang một loại kính ngưỡng, tân kỳ, hâm mộ, tán thưởng cùng thần thái thật cẩn thận phức tạp, nhìn cách bày trí trong phòng.

“Ô đại ca, nơi này của ngươi thật tốt, cùng cô nhi viện hoàn toàn không giống nhau.”

Tô Viễn Hằng nghe nó ca ngợi, trong lòng đau xót.

Đứa nhỏ này từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, đều là trải qua cuộc sống tập thể, chưa từng có phòng riêng của chính mình, chưa từng có cuộc sống của một gia đình. Hơn nữa đứa trẻ lớn như Tần Túc, đã không có hy vọng được gia đình khác nhận nuôi.

“Nếu ngươi thích, ở trong thành mấy ngày nay có thể đến ở nơi này của ta.” Tô Viễn Hằng cơ hồ không hề nghĩ ngợi nói.

Ở trong lòng hắn, Tần Túc giống như đứa em trai của hắn.

“Thật sự?” Nhân tình Tần Túc sáng lên, hưng phấn nói: “Thật sự có thể chứ? Ô đại ca, ngươi thật tốt quá! Như vậy có thể tiết kiệm tiền cho cô nhi viện.”

Tô Viễn Hằng cười nói: “Về sau ngươi tới đều có thể ở nơi này của ta.”

Tần Túc mạnh mẽ gạt đầu: “Cám ơn Tô đại ca! Ta đây sẽ không khách khí ! Người biết không, ta tìm khách sạn nhỏ là tối tiện nghi, còn phải trả một đêm năm mươi đồng, làm ta đau lòng chết đi được. Có thể cho Tiểu Bằng bọn họ mua nhiều ít kem a.”

Tô Viễn Hằng thấy nó đến, tâm tình cũng tốt lên, hỏi: “Cơm trưa ăn chưa? Như thế này, ta mang người trở về lấy hành lý, hôm nay liền dọn lại đây đi.”

“Hảo! Hảo!”

Tần Túc lại mạnh mẽ gạt đầu.

36. Chương 36

Sau khi Bắc Đường Mẫn Khiêm về nhà, quả thật buồn bực tới cực điểm.

Tuy rằng thằng nhóc tên Tần Túc này đến làm cho Tô Viễn Hằng lấy lại tinh thần, nhưng mà đối với người luôn luôn không thích cùng người khác giao tiếp như Bắc Đường Mẫn Khiêm mà nói, thế giới hai người trong nhà bỗng nhiên nhiều ra một phần tử xa lạ, cảm giác rất khó thích ứng.

Tần Túc thấy y đầu tiên liền choáng váng, đại ra sau một lúc lâu mới nói lắp: “Người, người không phải người mẫu kia. Cái người mẫu Werner rất có danh sao?!”

Trong cô nhi viện có nhiều bé gái rất thích y nha. Mọi người còn trộm đem tiền tiêu vặt ít đến đáng thương gộp lại mua tạp chí viết về y. Tần Túc cũng rất thích. đáng người của y. Từng một đoạn thời gian rất dài muốn có cơ bụng giống như y.

“Người nhận sai người. Bảo ta Bắc Đường.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thật bình tĩnh phủ nhận.

Trên người y có loại uy thế, luôn rất dễ dàng có thể làm cho người ta tin phục, huống chi Tần Túc lại là một thiếu niên đơn thuần như vậy.

“A, a. Thật xin lỗi. Ta đây, ta gọi người là Bắc Đường, Bắc Đường tiên sinh.” Tần Túc quá mức khẩn trương, một mực nói lắp.

Thật sự rất giống a.

Tô Viễn Hằng xoa xoa đầu của nó, mỉm cười nói: “Đừng nhút nhát như vậy. Gọi Bắc Đường ca ca là được rồi.”

Tần Túc lại há hốc mồm.

Nhút nhát?

Má của ta ời, người như vậy, khí thế như vậy, ta có thể không nhút nhát sao?

Bắc Đường Mẫn Khiêm là loại người vừa thấy liền biết cùng đại chúng bình thường bất đồng. Trên người y trời sinh có loại khí chất xa cách, làm cho người ta không tự giác kính sợ, cho nên không dám mạo phạm.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thật không sao cả. Trong nhà y là nhỏ nhất, chưa từng có người nào gọi y là ca ca. Huống chi y thoáng nhìn Tô Viễn Hằng đưa cho y ánh mắt tựa hồ mang theo ý cảnh cáo, liền bứt lên nụ cười ‘ chuyên nghiệp ’, nói: “Người đã gọi Viễn Hằng là đại ca, vậy cũng kêu ta là ca ca thì tốt rồi.”

Trời ạ! Rất hoa lệ !

Tần Túc trước mắt một trận vụng huyên.

Loại nụ cười của người mẫu cấp cao thế giới phát ra mị lực, không phải loại thiếu niên ở nông thôn như nó có thể thừa nhận.

Tô Viễn Hằng thấy Tần Túc đã bị mê hoặc đến không biết thiên nam địa bắc , không khỏi lắc lắc đầu, nói: “Ta đi làm cơm chiều.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm vội vàng nói: “Người đừng làm, để ta!”

Tô Viễn Hằng thần sắc cứng đờ, miễn cưỡng cười nói: “Không cần, vẫn là để ta làm đi.”

“Người đi nghỉ ngơi đi. Để ta!” Bắc Đường Mẫn Khiêm không khỏi phân trần, xằng ống tay áo hướng phòng bếp đi đến.

Tô Viễn Hằng cực kỳ sầu lo, bởi vì tay nghề Bắc Đường Mẫn Khiêm thật sự không dám khen tặng, nhưng mà ngăn đón cũng ngăn không được.

Nhưng thật ra Tần Túc bỗng nhiên phản ứng lại, thấy người giống như thiên tiên trước mắt cứ nhiên xằng ống tay áo muốn đích thân xuống bếp?

Trời ạ, điều này sao có thể! Rất khinh nhờn !

Nó một đầu vọt qua, giành trước chui vào phòng bếp, hô: “Ta đến ta đến! Các người đều đi nghỉ ngơi đi, ta đến làm tốt!”

Tô Viễn Hằng nói: “Điều này sao có thể.”

“Được mà được mà! Tô đại ca, ta ở lại nơi này của người đã thật làm phiền, làm một ít việc nhà là hiển nhiên thôi. Tô đại ca, tin tưởng tay nghề của ta đi, lập tức một lúc là xong ngay, người nhanh đi ra bên ngoài cùng Bắc, Bắc. nghỉ ngơi đi thôi.”

‘ Ca ca ’ hai chữ này nó vẫn là gọi không ra miệng a.

Tần Túc trong lòng than thầm.

Thật sự không phải người trong cùng một thế giới a. Không dám khinh nhờn! Không dám mạo phạm a!

Tô đại ca rất rất giỏi, cứ nhiên cùng người như thế ở chung. Thoạt nhìn quan hệ còn tốt lắm.

Không hổ là Tô đại ca a! Tắm gương! Tắm gương của ta!

Tần Túc một bên miên man suy nghĩ, một bên đã bắt đầu làm cơm. Ở cô nhi viện nhiều năm như thế, nói đến nấu cơm nó cũng coi như là ‘ đầu bếp ’ cấp cao.

Tô Viễn Hằng còn cảm thấy không thích hợp, nhưng mà Bắc Đường Mẫn Khiêm đã đem hân kéo đi ra ngoài, nói: “Cho cậu nhóc làm đi. Bằng không nó sẽ cảm giác bất an.”

“Bất an?”

” Đứa trẻ vào tuổi này rất mẫn cảm, huống chi lại từ cô nhi viện đi ra. Không cho nó làm chút gì đó, nó ở cũng không an tâm.”

Tô Viễn Hằng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới y sẽ nói ra loại lời này. Không khỏi mỉm cười, nhìn Bắc Đường Mẫn Khiêm ngồi vào sofa nơi phòng khách mở ra TV, nhin không được vô cùng thân thiết sờ sờ đầu của y.

“Uy, đừng đem ta trở thành đứa trẻ chứ.” Bắc Đường Mẫn Khiêm không khỏi hờn giận đẩy ra tay hân, ôm lấy thắt lưng hân, đầu cọ cọ vào trên bụng tròn tròn của hân.

Tô Viễn Hằng cười nói: “Không nghĩ tới người lại vì người khác suy nghĩ như thế, cảm giác hảo thành thực.”

“Vô nghĩa! Ta vốn chính là người trưởng thành!” Bắc Đường Mẫn Khiêm ngẩng đầu trừng mắt nhìn hân liếc một cái, nói: “Nguyên lai vẫn coi khinh ta. Ta sắp làm cha rồi còn gì?”

“Ai dám coi khinh người a. Đường đường đại tổng tài.” Tô Viễn Hằng vuốt vuốt tóc của y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi: “Nó có hỏi hay không?”

“Hỏi cái gì?”

“Này.” Bắc Đường Mẫn Khiêm điểm điểm bụng của hắn.

37. Chương 37

Tô Viễn Hằng lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Nó giống như không chú ý tới.”

Buổi chiều, Tô Viễn Hằng còn lái xe mang Tần Túc đi khách sạn lấy hành lý, lại đi mua vài thứ, tuy rằng bởi vì trang phục mùa đông còn che giấu được, nhưng nếu lưu ý động tác của hắn vẫn có thể nhận thấy vài phần. Bất quá Tần Túc đại khái là vì thấy hắn thập phần hưng phấn, lại rất ít đến thành thị, chỉ lo nhìn ngắm cảnh vật chung quanh, không có chú ý thân hình hắn biến hóa.

Bắc Đường Mẫn Khiêm mặt nhăn mày nhíu: “Nó phải ở đây vài ngày? Nếu nó chú ý tới, người liền nói cho nó biết, cũng không có gì phải lo. Nhưng mà nó ở nơi này người còn phải chiếu cố nó, quá mệt mỏi.”

Tô Viễn Hằng nói: “Nó hiểu lắm sự, không cần ta chiếu cố. Mặt khác người đừng quản.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm không nói gì nữa.

Tần Túc bị kích động làm tốt cơm chiều. Nó cố ý triển lãm tay nghề, vài món thức ăn đều biến thành không tới. Ba người đều ăn cao hứng. Sau khi ăn xong nó lại giành phần đi rửa chén bát, làm cho Tô Viễn Hằng có chút bất khoan.

Tô Viễn Hằng gần nhất hay ngủ, buổi chiều lại không có nghỉ ngơi, cơm nước xong có chút buồn ngủ, Bắc Đường Mẫn Khiêm liền cho hắn trở về phòng đi ngủ.

Tần Túc trát trát mắt, hỏi: “Cái kia. Bắc Đường. ca ca, người cũng ở nơi này sao?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm liếc nó một cái, coi như cảm thấy nó sao lại hỏi vô nghĩa?

Tần Túc có chút ngượng ngùng nói: “Có phải ta đến chiếm dụng phòng của người hay không?”

“Không có.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thản nhiên nói: “Gian phòng kia vốn là bỏ trống.”

Nhà trọ này có hai phòng ngủ và một phòng khách. Nguyên lai gian kia là thư phòng của y, khi Tần Túc đến đây, buổi chiều, Tô Viễn Hằng đã thu thập hảo cho nó ở.

“À?” Ánh mắt Tần Túc mờ mịt, không quá hiểu ý của y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Ta cũng quay về phòng đây, người muốn xem TV liền xem, thanh âm nhỏ một chút. Phòng tắm cùng phòng khách một gian. Có việc gõ cửa.”

“Nga.” Tần Túc trơ mắt nhìn y đi vào phòng Tô đại ca, rồi đóng cửa phòng.

Đây là ra sao? Tại sao hai người bọn họ phải ngủ chung một gian phòng chứ? Cũng không phải không có phòng trống?

Tần Túc một đầu nghi vấn.

Bắc Đường Mẫn Khiêm trở lại phòng ngủ, mới hơn tám giờ tối, nhưng Tô Viễn Hằng đã ngủ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tắm rửa xong thay đổi áo ngủ, ngồi vào trước bàn, đem đèn bàn điều chỉnh tới một chút, mở ra máy tính xách tay xem văn kiện. Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy trên giường phía sau truyền đến tiếng rên rỉ áp lực.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vội vàng đi đến đầu giường, thấy Tô Viễn Hằng nhíu chặt mi, gian nan trở thân.

“Viễn Hằng, người xảy ra chuyện gì?”

Tô Viễn Hằng mở mắt ra, trên trán đầy mồ hôi, thấp giọng nói: “Chân rút gân.”

“Chân nào?”

“Giống như. . . . hai chân đều rút.” Tô Viễn Hằng khó chịu cực kỳ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vội xốc lên chân, giúp hần mát xa. Vừa xoa vừa nói: “Sao cả hai đều rút?”

Tô Viễn Hằng chống thân mình bán ngồi xuống, nói: “Có thể là do buổi chiều đi đường hơi nhiều. A.
. Đẫm nhẹ!”

Tay Bắc Đường Mẫn Khiêm mềm dẻo, động tác thuần thục, chỉ chốc lát sau khiến cho hần thoải mái lại.

Tô Viễn Hằng ra một thân mồ hôi lạnh, thở hồng hộc tựa vào đầu giường, nói: ” Sao người còn chưa ngủ?”

“Mới vừa mười hai giờ, còn chưa buồn ngủ.”

“Công ty bề bộn nhiều việc lắm sao?”

“Hoàn hảo. Thời gian lâu lắm, rất nhiều sự phải một lần nữa tiếp nhận. Bên kia Mĩ Quốc nhúng tay sự vụ nhiều lắm, qua một đoạn thời gian có thể chỉnh đốn quản lý hạ tầng.”

Tô Viễn Hằng thoáng rung mình, hỏi: “Người phải về Mĩ Quốc sao?”

Vấn đề này Bắc Đường Mẫn Khiêm đang lo lắng. Tập đoàn Lâm thị cùng tập đoàn Bắc Đường hợp tác hạng mục nhiều lắm, công ty cổ phần chậm rãi thẩm thấu, tuy rằng bây giờ còn nhìn không ra vấn đề gì, nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm ẩn ẩn có chút lo lắng.

Trong sáu năm y rời đi, Tập đoàn Bắc Đường vẫn do vài vị đường thúc trong gia tộc cùng anh rể, chồng của chị hai, chưởng quản. Mặc dù có Bắc Đường Nhã Chi áp trận, nhưng nàng rốt cuộc chỉ là quý phu nhân đã có chồng, rất nhiều sự chiếu cố không đến. Chị hai y, Bắc Đường Tình Chi, là một nghệ sĩ dương cầm, tính cách yếu đuối, có chút tố chất nghệ thuật gia, đối với việc doanh thương dốt đặc cán mai. Bắc Đường Huệ Chi căn bản không quan tâm đến việc trong nhà.

Chồng của chị hai cũng họ Lâm, tên Lâm Thiếu Thông, là con cháu xa của tập đoàn Lâm thị, cho nên khi y quay về Mĩ Quốc, muốn dùng sức mượn lực của y cùng Lâm thị quan hệ. Nhưng mà Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không thích cùng Lâm thị quá mức thân cận.

Nếu nói gia tộc Bắc Đường là đại thụ đã sớm cắm rễ thâm cố trường thiên, vậy thì Lâm thị chỉ là cây nhỏ vừa mới mọc dưới gốc đại thụ. Tuy rằng mấy năm qua phát triển nhanh chóng, nhưng trong mắt Bắc Đường gia cũng chỉ là đứa trẻ mới lớn mà thôi.

38. Chương 38

Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không để ý năm đó Lâm Thiếu Thông dùng mục đích gì để đeo đuổi chị hai của y. Làm con cháu của dòng họ bị trục hệ xa lánh, Lâm Thiếu Thông ở Lâm thị rất khó ngóc đầu. Mà ở Bắc Đường gia sẽ không giống nhau, tuy rằng khó tránh khỏi lời ra tiếng vào là dựa vào cạp vấy, nhưng Bắc Đường gia là nơi chỉ dựa vào thực lực nói chuyện. Chỉ cần gã có bản lĩnh, đối chị hai hảo, chị hai cũng cao hứng, Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không làm khó dễ.

Nhưng mà ông anh rể này gần đây có chút mưu mô ..., chủ ý đánh tới trên người y, sẽ rất không khoái trá.

Cuộc đời này, Bắc Đường Mẫn Khiêm ghét nhất chính là bị người khác nhúng tay vào chuyện của y. Bắc Đường Nhã Chi là chị cả y, so với y lớn hơn mười mấy tuổi, bị nàng áp chế còn có thể nhẫn, nhưng người khác thì không có tư cách này.

Mượn sức tập đoàn Lâm thị mới có lợi, nhưng ưu đãi còn không lớn đến nỗi làm cho y nguyện ý nhận.

“Xem tình huống, bên kia Mĩ Quốc có một số việc cần xử lý một chút.”

Tô Viễn Hằng nhớ tới vị hôn thê kia của y. Chuyện này hần vẫn chưa hỏi qua Bắc Đường Mẫn Khiêm. Từ năm trước gây nhau một trận, việc này liền trở thành bức tường vô hình giữa bọn họ, thành một khúc mắc. Đề nghị chia tay tuy rằng không hề nhắc tới, nhưng trong lòng Tô Viễn Hằng không có khả năng buông.

Sau khi từ Mĩ Quốc trở về vẫn bận rộn chuyện của cha, làm cho hắn không có thời gian đi lo lắng chuyện này. Nhưng hiện tại đã trầm ổn, có một số việc sớm muộn gì cũng phải chạm đến.

Nhưng mà hắn vẫn chưa nói gì, chỉ nói: “Ân. Đi ngủ sớm một chút đi.” Nói xong trở thân tiếp tục nằm xuống.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nói: “Nếu không người cùng ta trở về đi.”

Tô Viễn Hằng cả kinh: “Vì cái gì?”

“Ta lần này trở về có thể đến một hai tháng, không bằng người đi cùng với ta, ta cũng yên tâm. Nếu không nửa đêm rút gân giống như vậy, ai tới mát xa cho người.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thần thái tự nhiên, nói đến câu sau còn khẽ cười.

Tô Viễn Hằng nghẹn lời, có chút tức giận.

Chẳng lẽ người trở về gặp vị hôn thê còn muốn ta theo cùng? Mang theo một nam nhân mang thai như ta là có ý gì?

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy hắn trừng mắt nhìn mình, lại hiểu lầm ý của hắn, hai tay đặt tại hai bên gối đầu hắn, đè thấp thân mình cười nói: “Có phải cảm thấy được ta rất chu đáo hay không? Có người chồng như ta cũng không tồi đi.”

Bộ dáng dương dương tự đắc của y đột nhiên làm cho Tô Viễn Hằng không tức giận được.

Cũng không biết người này là nghĩ như thế nào, rõ ràng chỉ số thông minh rất cao, nhưng có đôi khi lại thấp đến dọa người.

“Thế nào? Biểu tình này là có ý gì?” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn bộ dáng kỳ quái của hắn hỏi.

“Ngu ngốc!” Tô Viễn Hằng cuối cùng nhịn không được thấp giọng mắng một câu, quay đầu bịt kín chăn không để ý tới y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm giật mình, vẻ mặt bất khả tư nghị: “What? Người thế nhưng mắng ta ngốc? Đứng lên, người đứng lên cho ta! Nói rõ ràng ta ngốc chỗ nào. Uy! Uy.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhảy lên giường giật chăn của hắn, Tô Viễn Hằng gắt gao túm góc chăn không buông tay, hai người ở trên giường giống hai đứa trẻ náo loạn lên, giường bị bọn họ ép tới cạch cạch vang lên.

Đang gây sức ép thật vui vẻ, bỗng nhiên nghe được ! Tiếng đập cửa, bên ngoài truyền đến thanh âm Tần Túc: “Tô đại ca, Bắc Đường. ca ca, các người đang làm cái gì?”

Hai người đều đã quên trong nhà còn có một vị khách nhỏ, nhất thời đều sợ tới mức ngẩng người, trầm tịch xuống.

Vẫn là Bắc Đường Mẫn Khiêm phản ứng trước, nói: “Không có gì. Chúng ta chỉ nói chuyện phiếm thôi. Tại sao người còn chưa đi ngủ?”

Tần Túc ở bên ngoài hoang mang nói: “Ta đi WC nghe được thanh âm các người. Các người không cãi nhau đó chứ?”

Tô Viễn Hằng nói: “Chúng ta không cãi nhau.”

Tần Túc còn đứng ở cạnh cửa không đi. Bắc Đường Mẫn Khiêm đến mở cửa, âm trầm che ở trước cửa, nói: “Còn có việc gì?”

Tần Túc hoảng sợ, nói lắp: “Ta, ta, ta là sợ hai người ngủ chung, ngủ không quen, ta có thể ngủ sô pha. Người, người. phòng khách.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm không kiên nhẫn nói: “Hai chúng ta vốn liền ngủ cùng nhau. Ở chung! Ở chung người hiểu không? Chạy nhanh đi ngủ đi!” Nói xong đem nó đẩy đến phòng khách ! Phanh một tiếng đóng cửa lại.

Tần Túc ở bên ngoài choáng váng.

Gì? Ở chung? Đó là có ý gì?

Trở lại phòng ngủ, Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng Tô Viễn Hằng nhìn nhau liếc mắt một cái, đều nhin không được vèo một cái cười ra tiếng.

May mà bọn họ không có làm gì, chỉ ở trên giường vui đùa thôi, vạn nhất thật sự là đang làm tình.
Kia mới xấu hổ.

“Trong nhà nhiều người, thật sự là phiền toái.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm khi lên giường cào nhào.

Tô Viễn Hằng nhìn y liếc mắt một cái, sờ sờ bụng, nói: “VẬY NHIỀU THÊM NÓ THÌ SAO?”

“Ngoài nó ra thì đừng luận.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thật thản nhiên nói, ôm hấn đến bên người, kéo chân lại, “Ngủ.”

Tần Túc đã qua ngày đầu tiên ở nơi này như thế. Qua vài ngày sau, Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng chậm rãi thích ứng với ‘vị khách không mời mà đến’ trong nhà này.

Tần Túc đã sắp mười bảy tuổi, đối với chuyện hai nam nhân ở chung, ý là gì vẫn hiểu được. Nó thật sự tưởng tượng không ra, Tô đại ca tao nhã, hoà ái dễ gần lại là đồng tính luyến ái. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nó đối với hấn tôn kính. Nhưng mà thiên tính tò mò của con người làm cho vài lần nó cũng muốn hỏi một chút, đều ghen trở về. Nó cũng không dám nói cho Trần viện trưởng, cũng ở trước mặt Tô Viễn Hằng toát ra bộ dáng “Ta sẽ giữ bí mật cho người”, làm cho Tô Viễn Hằng dở khóc dở cười.

39. Chương 39

Tô Viễn Hằng vốn tưởng rằng Tần Túc ở trong này nhiều ngày như thế, khẳng định sẽ phát hiện thân thể hấn dị thường, cho nên sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt chờ nó hỏi.

Ai ngờ đứa nhỏ này thật đúng là ‘đơn thuần’ không phải bình thường, nửa điểm cũng không hoài nghi, thậm chí cho đến khi kỳ nghỉ đông của nó sắp chấm dứt, thu thập tốt mọi thứ quay về cô nhi viện, đều một chút cũng không chú ý tới bụng của hấn

Ngay cả Bắc Đường Mẫn Khiêm đều nhin không được nói một câu: “Đứa nhỏ này quá vô tư.”

Quả thật là rất vô tư! Sức quan sát kém như thế, không biết tương lai nó làm sao thành bác sĩ, bệnh nhân biến mất nó cũng chưa phát giác đi.

Tô Viễn Hằng bắt đầu vì tương lai của nó mà lo lắng.

Bất quá đồng chí thiếu niên Tần Túc của chúng ta nửa điểm cũng không vì tương lai mà lo lắng, đối chính mình tràn ngập tin tưởng, chí khí ngút trời đi trở về. Tuyên bố lần sau lại đến để báo tin vui thi đậu vào trường cao đẳng.

Thế nhưng lúc Tần Túc trở về được cái ngoại hiệu, cải danh thành ‘tình cảm’. Này còn có đoạn nhạc đệm nhỏ, là Siva đặt cho nó.

Nói đến Siva lần này trở về còn ‘thê thảm’ hơn. Nghe nói ở Âu Châu bị tên người mẫu mới xuất đạo quay cho một phờ người, đánh rắm không hiểu sẽ khoa tay múa chân, một chút không đem người đại diện như gã để vào mắt, sai bảo cứ như đầy tớ. Y giận dữ gọi điện thoại cho công ty yêu cầu thay đổi người, ai ngờ tiểu tử kia cùng lão bản công ty người mẫu không chỉ có một chút quan hệ thân thích, mà còn là tối thân thiết, mặt trên chết sống không đồng ý, nói Siva là người đại diện tốt nhất của công ty, nhiệm vụ này không phải gã là không được, nhất định làm cho gã tiếp tục ở lại bên cạnh tiểu tử kia.

Tính tình Siva cũng không phải dễ chọc, vốn nể mặt công ty mà ở lại, kết quả không quá vài ngày lại cùng tiểu tử kia gây một chập, một mực từ chức, chính mình cuốn gói chạy trở về.

Gã vừa về liền chạy thẳng đến chỗ của Bắc Đường Mẫn Khiêm, mở cửa chính là Tần Túc.

Tần Túc mở cửa nhìn gã một cái, liền phanh một tiếng mà đem cửa đóng lại.

Chuyện này là sao? Vào thời điểm nào nhà trọ này đổi chủ? Sao ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng liền đóng cửa rồi?

Siva ở ngoài cửa kinh ngạc không thôi, gọi di động cho Tô Viễn Hằng.

Bên trong cửa Tần Túc hướng Tô Viễn Hằng gọi: “Tô đại ca, ngoài cửa có một tên kỳ quái, chúng ta có nên báo nguy hay không?”

Tô Viễn Hằng ở phòng ngủ mở máy tính đang sửa sang lại tư liệu, nghe vậy sửng sốt, còn không kịp nói chuyện đã nghe di động đổ chuông. Vừa bắt máy đã nghe Siva ở bên kia kêu: “Bác sĩ Tô, các người không phải chuyển nhà đó chứ? Sao không ai nói cho ta biết một tiếng?”

“Không có a. Chúng ta vẫn hảo hảo ở trong này.” Tô Viễn Hằng kỳ quái.

“A? Chẳng lẽ ta đi nhầm tầng trệt? Từ từ ta xem xem. Đúng rồi mà, T2 phòng 1802, là nhà các người a. Vừa rồi là ai mở cửa?”

Lúc này Tần Túc đã chạy vào phòng ngủ đối Tô Viễn Hằng nói: “Tô đại ca, tên quái nhân kia còn ở ngoài cửa, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Từ từ ta đi nhìn xem.” Tô Viễn Hằng cầm di động chạy đến cửa, mở cửa nhìn thấy Siva đang nhìn biến số nhà bọn họ nghiên cứu.

“Siva, mời vào.”

“A! Bác sĩ Tô! Ta đã nói ta không lầm mà.” Siva treo di động nói nhỏ rồi đi vào phòng, thấy Tần Túc đứng ở một bên, gõ đầu nó một cái.”Ai, tiểu tử, người vừa rồi nói ai là quái nhân?!”

“A? Ta, ta, ta chưa nói.”

Sao hắn lại biết? Tần Túc kinh ngạc, xấu hổ nói lắp.

“Hừ! Ta từ trong di động đều nghe thấy, giọng còn rất lớn.”

Tần Túc ngượng ngùng mặt đỏ, nhìn gã một cái, nhúc nhích nói: “Ta, ta không nghĩ tới người là bạn của Tô đại ca.”

Siva hất hất kiểu tóc mới nhất của chính mình, lại hừ một tiếng, nhìn qua là biết không muốn cùng thiếu niên này so đo.

“Siva, đã lâu không gặp, mời ngồi.”

“Đã lâu không gặp. Bác sĩ Tô, người sao lại béo nhiều như thế? Uống bia nhiều nên mập ra?”

Sức quan sát của Siva so với Tần Túc sâu sắc hơn nhiều, hơn nữa làm người đại diện, tùy thời chú ý thể trọng biến hoá của người mẫu là rất trọng yếu. Cho nên đầu tiên thấy Tô Viễn Hằng là gã đã kinh ngạc.

Tô Viễn Hằng có chút xấu hổ. Trong phòng có hệ thống sưởi hơi, cho nên hắn ăn mặc cũng không phải đặc biệt nhiều, nhưng quần áo phi thường rộng thùng thình, nếu không phải người quen vẫn là có thể che giấu. Tỷ như Tần Túc liền chưa từng chú ý qua. (Điểm này quả thật rất thần kỳ =)

Bất quá Siva không giống như vậy, hơn nữa thân sơ quan hệ cũng không đồng. Tô Viễn Hằng tuy rằng quen biết gã rất nhiều năm, nhưng mà liên giới hạn trong quan hệ gã là người đại diện của Bắc Đường Mẫn Khiêm. Mà quan hệ giữa Siva cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm thân mật hơn, trong công việc hai người có thể nói là như hình với bóng, bất luận công hay tư, Siva đối với chuyện của Bắc Đường Mẫn Khiêm, ngoại trừ việc y che dấu thân phận gia tộc ra, mặt khác có thể nói rõ như lòng bàn tay.

“Cái gì mà mập ra. Tô đại ca gầy như thế, béo một chút mới thích hợp chứ.”

Tô Viễn Hằng không biết nên trả lời ra sao, Tần Túc cũng không cao hứng nhảy tới kêu lên, vừa lúc giúp hắn giải vây.

“Bác sĩ Tô, nó là ai vậy a?” Siva lúc này mới liếc mắt nhìn thiếu niên này.

“Nó là em trai, kêu Tần Túc.” Tô Viễn Hằng thật tự nhiên giới thiệu như thế.

Trong lòng Tần Túc lập tức nóng lên.

Em trai!

Không phải em họ, không phải em nuôi, cũng không phải bà con xa thân thích gì hết, chỉ là một câu ‘em trai’, bọn họ là anh em trong cô nhi viện.

Hốc mắt Tần Túc thiếu chút nữa đỏ lên. Lần đầu tiên nó cảm nhận rõ ràng tình cảm mà Tô Viễn Hằng đối với nó, đối với cô nhi viện, đối với Trần viện trưởng. Nhưng nó còn không kịp cảm động, lại bị một câu tiếp theo của Siva làm cho tức giận thiếu chút nữa hôn mê.

“A? Tình cảm? Ta còn tưởng là gì! Tên này sao lại quái như thế!”

“Cái lỗ tai ngươi bị gì a! Là Tần Túc! Tần có nghĩa là nhiều, còn túc trong nghiêm túc!” Tần Túc giơ chân!

Tiếng Trung của Siva không phải tốt lắm, thấy nó bạo rống, cảm giác có chút buồn cười. Thật đúng là nghiêm túc nghĩ nghĩ, mới bưng tỉnh đại ngộ: “A, nguyên lai là hai chữ này a. Ha ha ha, thật có lỗi, ta chỉ đùa một chút thôi, ngươi đừng kích động như thế chứ.” Nói xong vươn tay xoa đầu của nó một chút, nói: “Nhóc con, đừng nổi nóng lên như vậy!”

“Ngươi ——” Tần Túc tức giận đến mặt đều đỏ.

Nó cũng không biết tại sao lại tức giận như thế, kỳ thật tên của nó kêu lên là dễ dàng nghe thành nghĩa khác, bất quá Siva tà khí ngả ngớn lại có chút không đứng đắn làm cho nó phát điên.

Siva cũng không nhìn nó nữa, đối Tô Viễn Hằng nói: “Werner về nước rồi đúng không. Hiện tại y ra sao?”

Tô Viễn Hằng nói: “Y đi công ty, chắc là sắp trở lại, ngươi chờ một lát đi.”

“Công ty?”

40. Chương 40

Siva có chút giật mình. Gã vẫn liên lạc không được Bắc Đường Mẫn Khiêm, lần này từ chức trở về tìm Tô Viễn Hằng, tự nhiên là vì hỏi thăm tin tức của y. Nói thật, trước lúc đến đây y còn có chút không yên, không biết hai người này là chia tay hay là hoà hảo. Bất quá ra đời còn sống chung với nhau, như vậy rất tốt.

Siva rất thích Tô Viễn Hằng. Từ ngày gã làm người đại diện cho Bắc Đường Mẫn Khiêm thì hai người này đã sống chung với nhau, cho nên gã cũng không lập trường gì mà nói chuyện.

Nghệ nhân đồng tính luyến ái ở trong giới giải trí rất thông thường, chỉ cần không ảnh hưởng công việc, bình thường, bọn họ không can thiệp. Huống chi nghệ nhân giống như Werner, có tư bản lại đủ ngạo khí, ai cũng quản y không được. Siva vì bọn họ che lấp không ít.

Tô Viễn Hằng bồi Siva ở phòng khách nói chuyện phiếm. Tần Túc không thích Siva, thở phì phì về phòng của mình.

Bắc Đường Mẫn Khiêm trở về rất đúng giờ, thấy Siva ngồi trên sofa chào hỏi cũng không quá ngạc nhiên.

“Chà chà! Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi mặc tây trang nha, thật suất chúng!” Siva không đứng đắn khen ngợi.

“Gần đây mang người đi quay ở đâu?” Bắc Đường Mẫn Khiêm cởi tây trang, xả cà- vạt xuống, tùng cổ áo sơmi, cảm giác lập tức không giống lúc nãy. Đây là mị lực của người mẫu tầm cao. (Mỹ nhân a

)

“Hừ! Ngươi còn có mặt mũi nói thế! Ngươi là tên không có lương tâm, một câu không nói liền bỏ rơi ta, không biết ta bị ngươi hại thê thảm như thế nào đâu!” Siva vẻ mặt u oán.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cười cười: “Nghe nói người từ chức?”

“Đúng vậy.”

“Về sau tính làm cái gì?”

“Không biết.”

Phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ, Siva thần nhiên châm thuốc hút, tựa vào sô pha duỗi hai chân, mị mắt nói: “Có lẽ đi làm giáo viên dạy tiếng Anh thôi. Lão ba ta vẫn muốn ta làm nghề này.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm vào phòng bếp cầm ra hai chai bia, đưa cho gã một chai, nhìn gã liếc mắt một cái: “Định làm người tốt việc tốt? Người?”

Siva vuốt vuốt tóc, dựng thẳng áo, hướng y phao mị nhãn: “Người ta chỉnh trang lại cũng là người đứng đắn nha.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bị gã làm cho một trận ghê tởm, lấy qua điều thuốc trên tay gã, dụi vào gạt tàn thuốc, thần nhiên nói: “Về sau không được ở nhà của ta hút thuốc. Tới làm thư ký cho ta đi.”

“Phốc ——” Siva phun ra ngụm bia, vội vàng sát sát miệng, trừng mắt: “Người không nói giỡn đi.”

“Nhà của ta hiện tại cấm thuốc.”

“Ta là nói câu sau kia!”

“Nga.” Bắc Đường Mẫn Khiêm thần nhiên nở nụ cười: “Sao vậy? Không muốn làm công cho ta?”

Siva nhăn mặt: “Ta là người tùy ý. Công việc văn phòng không thích hợp ta.”

“Lo lắng một chút đi, ta rất hy vọng người tới giúp ta.”

Đây là lời nói thật. Cùng nhau hợp tác năm sáu năm, Bắc Đường Mẫn Khiêm đối với năng lực của Siva phi thường rõ ràng. Tên này biết sáu thứ tiếng, có đầu óc kinh doanh, có mắt nhìn người, làm việc cũng có thủ đoạn. Hiện tại y trở về tiếp nhận sự vụ Bắc Đường gia, vài năm không qua tay tập đoàn loạn đến lợi hại. Mặc dù có thân tín nhưng dù sao cũng ở xa, bên cạnh cũng cần một người có thể tin được.

Siva không có trả lời y ngay, đáp ứng hảo hảo suy nghĩ, cùng y tán gẫu suốt một ngày, dùng xong cơm chiều mới đi trở về. Trước khi đi còn hi hi ha ha vỗ vỗ đầu Tần Túc, khen nó: “Nhóc, tay nghề không tồi.”

Tần Túc tức giận trừng gã: “Lão già, ăn uống không tồi!”

Siva chán nản lắc đầu, nhìn nó liếc mắt một cái, cười hi hi rồi đi.

Tần Túc bị cái liếc mắt đưa tình trước khi đi của gã làm cho ngẩn người đến nửa ngày chưa phục hồi tinh thần lại.

41. Chương 41

Buổi tối đóng cửa phòng, đôi vợ chồng kia bắt đầu trò chuyện. (Mọi người biết là đôi nào rồi đó ^^)

“Người muốn Siva đi công ty giúp người.”

“Ân.” Bắc Đường Mẫn Khiêm tựa vào đầu giường xem báo cáo.

Tô Viễn Hằng mới từ phòng tắm đi ra, phủ áo ngủ, trên người có vẻ mập mạp. Hắn đối thân thể chính mình hiện tại thập phần khó chịu, có khi toát ra ý tưởng chính mình là quái vật. Tuy rằng người Ma Da thể chất là như vậy, nhưng dù sao nam nhân người Ma Da nguyện ý sinh con cho nam nhân mà mình thích là phi thường thưa thớt.

Tô Viễn Hằng kỳ thật một mực cố gắng không cho chính mình chán ghét bản thân, thấp giọng nói: “Siva nói ta béo, hôm nay vẫn nhìn chằm chằm bụng của ta.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bật cười: “Người tưởng ai cũng giống như tên nhóc Tần Túc kia.”

“Nếu hần. . . . nhìn ra thì làm sao đây?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm bỗng nhiên thở dài, buông báo cáo trong tay, nhìn Tô Viễn Hằng, nghiêm nghị nói: “Người không thể giấu mọi người mãi được. Đây là con của người, cũng là của ta. Sớm muộn gì người nên biết cũng phải biết đến!”

Tô Viễn Hằng nhú mày: “Người có ý gì?”

“Không có gì. Chỉ là hy vọng người phóng khoáng tâm, không cần có nhiều gánh nặng lắm. Việc này cũng không đáng xấu hổ, nói sao Siva cũng không phải người như vậy.”

“Ta biết.”

Tô Viễn Hằng ở trên giường nằm xuống, nhìn trần nhà. Hần cảm thấy đứa nhỏ trong bụng giật giật, tay đặt ở trên bụng, cuối cùng quyết tâm cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm nói chuyện.

“Người sắp quay về Mĩ Quốc?”

Nhìn y hôm nay muốn Siva đến giúp y, cũng biết là y tính toán muốn về bên đó.

“Ân. Người muốn cùng ta đi hay không? Mĩ Quốc điều kiện rất tốt.”

“Sao đi được. Đã hơn bảy tháng, đi máy bay đối đứa nhỏ không tốt.” Tô Viễn Hằng thản nhiên nói.

“Này không là vấn đề đi. Người rốt cuộc đang do dự cái gì? Nói cho ta biết không tốt sao?” Bắc Đường Mẫn Khiêm mặt nhăn mày nhú, có chút mất hứng.

Người này chính là như vậy, có việc gì đều ghen ở trong lòng, cũng không chịu cùng y nói. Chẳng lẽ y là con giun trong bụng hần, có thể đoán được sao?

“Mẫn Khiêm. . . . Cái kia tập đoàn Lâm thị. . . . vị hôn thê của người. . . .” Tô Viễn Hằng chần chờ nói.

“Vị hôn thê? A, người là nói Lâm Yên.” Bắc Đường Mẫn Khiêm mỉm cười, thoải mái mà nói: “Người không phải xem Mĩ Quốc đưa tin này đó chứ? Không thể nào, chỉ là tin truyền thông thôi. Nếu ta thật sự đính hôn, sao có thể không hề động tĩnh.”

Tô Viễn Hằng kỳ thật cũng nghĩ đến điểm này. Dù sao ngoại trừ mấy tháng trước trên truyền thông đưa một ít tin ra, cũng không có tin tức công bố chính thức. Nếu người thừa kế tập đoàn Bắc Đường thật sự đính hôn, nhất định sẽ rất long trọng, tuyệt không chỉ xuất hiện trên trang giải trí như vậy.

Nhưng mà nghĩ đến một màn mà hần đã chính mắt nhìn thấy kia, hần liền không thể nào quên.

Cảnh tượng hai người trẻ tuổi mặc lễ trang, vui vẻ cười nói làm cho hần vẫn để tâm. Nhưng mà tự tôn nam nhân cùng tâm tình lo sợ không yên làm cho hần không thể thẳng thắn hỏi ra chuyện này.

“Vậy người đối nàng. . . . có ý tưởng gì?”

“Ý tưởng?” Bắc Đường Mẫn Khiêm không rõ.

“Thích nàng không?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm nở nụ cười: “Kỳ thật dựa theo quan hệ thân thích mà nói thì nàng vẫn là em họ của ta. Ta không chán ghét nàng, một cô bé đáng yêu.”

“Nga.” Tô Viễn Hằng không biết nói gì, xoay mặt đi.

Bắc Đường Mẫn Khiêm mỉm cười tới gần hần, hơi thở ngay tại bên tai hần, thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói: “Thế nhưng nàng cùng người không giống với nhau a. Nàng là em gái của ta, mà người là vợ của ta.”

Vợ?

Cả người Tô Viễn Hằng chấn động, có chút không dám tin ngẩng đầu nhìn y.

Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút buồn bực: “Gì chứ, sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Không phải. Ta.” Tô Viễn Hằng có chút lúng ta lúng túng. Hắn cứ nghĩ quan hệ giữa bọn họ chỉ có thể tính là người yêu hoặc tình nhân, từ “vợ” này.

“Chúng ta sống chung cũng có sáu bảy năm, thật mau! Đề sắp làm cha mẹ cả rồi.” Bắc Đường Mẫn Khiêm ha hả cười, bàn tay tiến vào trong chăn sờ sờ bụng hắn, thật tự nhiên nói: “Chúng ta cũng nên kết hôn đi?”

“Cái gì?”

Lần này Tô Viễn Hằng thật sự là hoảng sợ, cơ hồ từ trên giường nhảy dựng lên.

“Người nói kết hôn?”

“Đương nhiên! Chẳng lẽ muốn cho con của chúng ta trở thành con ngoài giá thú sao?” Bắc Đường Mẫn Khiêm vẻ mặt không phải thật hiểu nhìn hắn, tựa hồ cảm thấy phản ứng của hắn rất kỳ quái .

“Nhưng mà, nhưng mà.” Tô Viễn Hằng nói lắp, hỏi: “Người không phải thích Lâm Yên sao? Còn nói qua sẽ dưỡng nàng cả đời.”

“Àn?” Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú mi, nói: “Ta nói qua vào lúc nào? Người làm sao nghe được?”

42. Chương 42

Tô Viễn Hằng do dự một chút, đơn giản mà đem chuyện chính mình trộm đi tìm y nói ra.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nghe xong cả giận: “Người đã đến đó cũng không gặp ta? Tránh ở sau gốc cây làm cái gì?” Y ôm gối đầu hung hăng trừng Tô Viễn Hằng.

Tô Viễn Hằng không biết sao có điểm chột dạ, không nói gì.

Bắc Đường Mẫn Khiêm trừng mắt nhìn trong chốc lát, quyết định không cùng nam nhân mang thai so đo, nói: “Quên đi, ta đại nhân đại lượng, không cùng người so đo.” Tiếp theo không biết lại nghĩ đến gì đó, đột nhiên ha ha ha nở nụ cười.

Cái này làm Tô Viễn Hằng mất hứng, trầm giọng nói: “Ta hỏi người chuyện Lâm Yên, người không muốn nói thì thôi, có gì buồn cười đâu.”

Bắc Đường Mẫn Khiêm càng nghĩ càng buồn cười, “Người không phải đang ghen đó chứ? Người cho nữ nhân kia là Lâm Yên?”

Tô Viễn Hằng túm qua gối đầu trong tay y, hung hăng đập vào trên mặt y, cả giận nói: “Người rốt cuộc nói hay không! Quân ta có ăn giấm chua hay không!”

“Ha ha ha.” Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không để ý, mừng rỡ loan hạ thất lung. Bỗng nhiên ở trên mặt hắn dùng sức hôn một cái.”Ngu ngốc! Người kia làm sao là Lâm Yên a! Người ngay cả bệnh nhân của chính mình cũng không nhận ra sao?”

Tô Viễn Hằng sửng sốt một chút, thất thanh nói: “Người nói đó là Huệ Chi?”

“Bằng không còn có thể là ai?”

“Nhưng mà, nhưng mà bộ dáng không quá giống nhau a.” Tô Viễn Hằng không thể tin được. Mấy năm trước xem bệnh cho Bắc Đường Huệ Chi, bọn họ ngẫu nhiên ở trên mạng liên lạc với nhau, khuôn mặt kia không khác mấy so với Bắc Đường Mẫn Khiêm, bất quá so với y nhu hoà sáng sủa hơn.

Nói đến điều này, Bắc Đường Mẫn Khiêm bỗng nhiên không cười, có chút buồn bực, nghiêm túc hỏi: “Viễn Hằng, người cảm thấy mặt của ta xấu không?”

Đầu óc Tô Viễn Hằng theo không kịp, không rõ sao đột nhiên y lại hỏi cái này, nói: “Người nói đùa sao. Thế nhưng nói chính mình xấu?”

Nếu người xấu, vậy trên đời này, những người khác chẳng phải là sẽ không còn mặt mũi sống rồi sao?

Hắn trầm nghĩ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm sờ sờ mặt mình, nói: “Ta cũng không cảm thấy chính mình xấu. Nhưng người có thể tin không? Vậy mà người kia lại nói không muốn cùng ta bộ dạng giống nhau như đúc, đi giải phẫu dung nhan!”

Tô Viễn Hằng giật mình mở lớn miệng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm oán hận nói: “Nữ nhân này không biết suy nghĩ cái gì! Quả nhiên là từ ngoài hành tinh tới!”

Đối với người chị song sinh này, thái độ Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng không giống như người thường. Tựa như một nửa thân thể khác, bất luận là phê bình hay là ca ngợi, đều cực kỳ thân cận thẳng thắn.

“Thật là Huệ Chi?” Tô Viễn Hằng vẫn là không thể tin được.

“Nàng nói ta làm đại minh tinh, liên lụy nàng ra ngoài cũng không phương tiện, ảnh hưởng cuộc sống tự do của nàng, cho nên nhất định phải vứt bỏ khuôn mặt chung của chúng ta.” Về mặt Bắc Đường Mẫn Khiêm thập phần khó chịu, mắng: “Đúng là nữ nhân ngu ngốc. Làm mỹ nhân có gì không tốt chứ, vậy mà đi chính dung làm cái gì! Ta xem nàng về sau lấy chồng được hay không cho biết!”

Y là tối không thích người khác tán dương dung mạo của y, hơn nữa thật kỳ dị là đối dung mạo chính mình còn có chút chán ghét. Thế nhưng đối Bắc Đường Huệ Chi có cùng khuôn mặt với chính mình, y lại không ngớt lời ca ngợi, mâu thuẫn thật sự.

Tô Viễn Hằng đã làm rõ ràng sự thật, ngực lập tức thoải mái. Giống như mây đen tan hết, không có gì làm cho hắn ảm đạm nữa.

Chuyện như vậy mà làm cho hắn bị tra tấn mấy tháng nay, thật cảm thấy chính mình giống như tên ngốc.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đã hiểu rõ ràng tâm sự của hắn, kỳ thật cũng hiểu được là do hắn tự tìm phiền não. Bất quá khi đó tình cảm bọn họ còn rất mơ hồ, cho nên không lạ khi hắn hiểu lầm.

Nghĩ như thế, Bắc Đường Mẫn Khiêm quay lại nói: “Đề nghị vừa rồi của ta như thế nào?”

Ánh mắt Tô Viễn Hằng vòng vo chuyển, hỏi: “Đề nghị gì?”

“Kết hôn a! Chúng ta kết hôn đi.” Bắc Đường Mẫn Khiêm ngồi xếp bằng ở trên giường, thật nghiêm túc nhìn hắn.

Tô Viễn Hằng không nói gì. Yên lặng nhìn y trong chốc lát, chậm rãi nói: “Người là đang cầu hôn sao?”

“Người nghe không hiểu?” Bắc Đường Mẫn Khiêm trừng mắt.

Tô Viễn Hằng nhu nhu thái dương.

Buổi tối hơn mười giờ rưỡi, ở dưới ngọn đèn mờ ảo nơi đầu giường, không có âm nhạc, không có nhẵn, không có không khí, kinh hỉ thật ra là có, bất quá cũng quá ‘kinh’ đi, thật sự rất không lãng mạn.

“Ta nói. Vấn đề này chúng ta có thể hôm nào nói tiếp được không. Ta mệt nhọc, trước ngủ đi.”

“Từ từ! Tại sao phải hôm nào mới nói?” Bắc Đường Mẫn Khiêm không khỏi hờn giận giữ chặt tay hắn đang túm ổ chăn, mạnh mẽ nói: “Hôm nay phải trả lời! Hôm nay!”

Tô Viễn Hằng thật bất đắc dĩ nhìn y. Bắc Đường Mẫn Khiêm chính là như vậy, có đôi khi toát ra ý tưởng gì liền nhất định phải chạy nhanh thực hành, tuy hứng giống như một đứa trẻ.

“Mẫn Khiêm, kết hôn không phải chuyện hai người, chuyện này người cùng người trong nhà thương lượng qua chưa?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm tà mi nhìn hắn: “Cùng các nàng thương lượng cái gì?!”

Quả nhiên.

Tô Viễn Hằng đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Lần đầu tiên trong đời Bắc Đường Mẫn Khiêm cầu hôn, thế mà lại không được coi trọng như vậy.

Tô Viễn Hằng đỡ lấy bụng tiến vào trong chăn, đưa lưng về phía Bắc Đường Mẫn Khiêm, còn chưa đến hai phút liền vù vù ngủ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm ở một bên giường mắt nhìn, tức giận đến không lời nào để nói.

Ngày hôm sau Tần Túc trở về cô nhi viện, trong nhà lại khôi phục cuộc sống của hai người ngày xưa.

Siva trải qua thận trọng lo lắng, cuối cùng quyết định đến công ty của Bắc Đường Mẫn Khiêm làm. Ở trong thế giới giải trí lâu như thế, gã cũng có chút chán. Cuộc sống nơi đó tuy rằng muôn màu muôn vẻ, nhưng thị phi nhiều, người ở lâu sẽ biến chất.

Không phải gã không còn con đường nào khác để đi, nhưng cần gì phải mệt nhọc khi bị mọi người vây quanh ở trên đường chứ? Hơn nữa giống Werner có tiềm chất nghệ nhân như vậy, đời này gặp gỡ một người là đủ rồi.

Siva là người quốc tịch Hoa, ở Tuyết Lê tốt nghiệp lấy là học vị thạc sĩ quản lý, lại tinh thông ngôn ngữ sáu nước, quả thật từ nhỏ chính là làm công cho Bắc Đường Mẫn Khiêm, bất luận là lúc trước ở trong làng giải trí hay là hiện tại....

Có Siva giúp, Bắc Đường Mẫn Khiêm thiết lập công việc ở công ty càng thêm thuận tay.

Hiện tại y không muốn quay về Mỹ quốc, bởi vì Tô Viễn Hằng không muốn đi cùng y.

Tô Viễn Hằng có thai đã gần chín tháng, bụng to cứ như treo một quả dưa hấu lớn trước người, đi đường đều lao lực, gần đây trạng thái lại không tốt, nếu để hắn cùng đi máy bay về Mỹ quốc, nói thật y cũng không yên tâm. Hơn nữa một khi y quay về Mỹ quốc, sự tình ở bốn gia cho dù có hai ba tháng vắng mặt cũng làm không xong. Y không muốn bỏ lại Tô Viễn Hằng đang sắp đến thời kỳ sinh sản, đành phải đem chuyện tình về nước giải quyết.

43. Chương 43

Bắc Đường Mẫn Khiêm ở trong điện thoại đường dài đối Bắc Đường Huệ Chi oán giận, thuận tiện đem chuyện Tô Viễn Hằng hiểu lầm kể lại, chị em hai người còn vui đùa trong chốc lát.

Bắc Đường Huệ Chi thấy y buồn rầu như thế, đột nhiên ngoài ý muốn nói: Chuyện bốn gia bên này người không cần lo lắng, ta giúp người xử lý.

Bắc Đường Mẫn Khiêm sửng sốt: Người không phải không thích nhúng tay vào sự vụ gia tộc sao?

Không thích là không thích. Nhưng ai bảo người là em trai của ta, bác sĩ Tô lại là ân nhân cứu mạng của ta chứ. Bắc Đường Huệ Chi cười cười hì hì nói: Nói sao ta cũng sắp được làm cô, sao có thể nhẫn tâm nhìn người phiền não như thế. Bốn gia bên này ta giúp người lo liệu, người liền ở lại bên kia đi. Chờ đứa cháu ra đời, ta sẽ qua uống rượu mừng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm hoài nghi nói: Nói thì đơn giản, người làm được không a?

Bắc Đường Huệ Chi giận dữ: Người dám coi khinh ta? Không biết trên người ta cũng có gien của ba mẹ sao?

Bắc Đường Mẫn Khiêm sờ sờ cằm, trầm tư nói: Ân, người là người ngoài hành tinh. Ta tin tưởng người.

Muốn ăn đòn.

Đáng tiếc, đánh không tới.

A, có bản lĩnh người tiếp tục chọc giận ta, cẩn thận ta đổi ý mặc kệ người. Bắc Đường Huệ Chi giận dữ phản đòn. Nàng tối biết làm cách nào cho người em trai này đau đầu.

Bắc Đường Mẫn Khiêm lập tức biến sắc, trịnh trọng nói: Huệ Chi, kỳ thật có câu ta vẫn muốn nói với người.

Người nói đi. Bắc Đường Huệ Chi đắc ý nghênh lên chiếc cằm khéo léo, chờ nghe em trai nói ra lời chịu thua như thế nào.

Huệ Chi..... Bắc Đường Mẫn Khiêm ra vẻ thập phần phân vân, thập phần gian nan, thập phần..... không đành lòng, chậm rãi nói: Mỗi lần người tỏ ra đắc ý dào dạt, nếp nhăn trên trán liền càng rõ ràng .

A Bắc Đường Mẫn Khiêm người đi chết đi! Người đi chết đi! Người đi.....

Bắc Đường Mẫn Khiêm ấn tắt điện thoại, hai tay đặt sau đầu, thích ý dựa vào trong sofa bọc da.

Có Huệ Chi ở bên kia lo liệu, tạm thời không cần lo lắng chuyện tình tổng bộ. Y có thể an tâm ở lại trong nước, cho đến ngày Tô Viễn Hằng sinh sản xong.

Bất quá nhớ tới buổi tối ngày đó cùng Tô Viễn Hằng đối thoại, y mới phát hiện nguyên lai trong lòng Tô Viễn Hằng, đúng là không tín nhiệm mình như vậy.

Y nghĩ lại một chút, cảm thấy chính mình trước kia đối đoạn cảm tình này quả thật quá thờ ơ, không chút để ý. Hơn nữa đang ở trong làng giải trí, lại dính vào không ít chuyện xấu. Tô Viễn Hằng là một người hướng nội bảo thủ, trong lòng tự nhiên có ý tưởng. Hơn nữa hẳn còn là người bị cha vứt bỏ từ thơ ấu, trong lòng có bóng ma, so với người bình thường càng thiếu cảm giác an toàn.

Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút đau lòng.

Nói thật, hai người hôm nay đi đến bước này, y cũng không nghĩ đến. Ngày đó Tô Viễn Hằng lần đầu tiên chủ động rời nhà trốn đi, y mới phát giác người bị bỏ lại cảm giác cô quạnh như thế. Một mình ở nhà ba ngày tuy rằng y không muốn biểu lộ ra, nhưng trong lòng kỳ thật phi thường khổ sở, cũng thật áy náy, mỗi đêm nằm ở trên giường của hai người, đều là nhớ nhung hơi thở Tô Viễn Hằng.

Cuối cùng khi y hạ quyết tâm đi tìm Tô Viễn Hằng, lại bị người mà chị cả phái tới bắt trở về Mỹ quốc.

Trong đoạn thời gian ở Mỹ quốc, y suy nghĩ rất nhiều, một lần nữa sau khi về đến gia tộc, bất luận là bận rộn hay là nhàn hạ, y đều nhớ tới Tô Viễn Hằng. Bọn họ cùng một chỗ nhiều năm như thế, sao lại có khả năng không nảy sinh tình cảm? Nếu chính mình không thích hẳn, lúc trước sao lại chủ động trêu chọc hẳn, tiến tới biến thành tình nhân chứ?

Cho dù là lúc ở trong làng giải trí, bên cạnh đều là tình nam mỹ nữ, chính mình cũng cùng một ít người phát sinh qua mây mưa hoan ái, nhưng phải thừa nhận, y chỉ là vui đùa mà thôi, chưa từng có cảm giác lưu luyến giống như đối với Tô Viễn Hằng, cuối cùng y vẫn là trở lại bên cạnh Tô Viễn Hằng.

Kỳ thật Bắc Đường Mẫn Khiêm là người sống lý trí, hơn nữa khá lạnh lùng. Y sẽ không dễ dàng động tâm, nhưng một khi động tâm sẽ không dễ dàng thay đổi.

Sau khi nhận rõ tình cảm của chính mình, ý niệm đầu tiên trong đầu y chính là đi tìm Tô Viễn Hằng. Vừa vặn lúc ấy theo chị cả đến nơi đó rồi biết chuyện của Ngôn Dự Hành, thế là không hề do dự liền triển khai hành động. Ai ngờ lúc tìm được Tô Viễn Hằng, mới phát hiện hẳn thế nhưng đã có thai hơn bốn tháng.

Thật sự là dệt hoa trên gấm a. Cái này chị cả không thể chê đi.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhớ tới bị Tô Viễn Hằng cự tuyệt cầu hôn, đột nhiên toát ra một chủ ý.

44. Chương 44

Buổi tối về nhà, Tô Viễn Hằng đã làm xong cơm chiều.

Hắn hiện tại hành động nặng nề, tư duy chậm chạp, đồ ăn cũng không nấu ngon như trước, hơn nữa khẩu vị còn kỳ quái.

Bất quá Bắc Đường Mẫn Khiêm cái gì cũng chưa nói, toàn bộ ăn sạch sẽ, rồi mới đi phòng bếp rửa chén, Tô Viễn Hằng ở trong đại sảnh xem tivi.

Hôm nay thân thể ra sao? Đứa nhỏ có đạp người không?

Hoàn hảo.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nghe thanh âm Tô Viễn Hằng lười biếng, lo lắng nói: Vẫn là không muốn động sao? Hôm nay không có đi ra ngoài tản bộ?

Ách..... Không muốn ra ngoài.

Này không phải lý do. Bắc Đường Mẫn Khiêm lau khô tay trở lại đại sảnh, nhìn Tô Viễn Hằng nói: Ngày mai ta mang người đến chỗ bác sĩ Thu xem thử. Người như vậy đối đứa nhỏ cũng không tốt.

Tô Viễn Hằng cũng biết từ sau khi cha qua đời, tinh thần trạng thái hẳn liền thập phần không tốt, nhưng hẳn thật sự không muốn vì điều này mà đến bác sĩ khám.

Người vào lúc nào thì về Mỹ quốc? Tô Viễn Hằng cầm lấy quả táo Bắc Đường Mẫn Khiêm đã rửa sạch, vừa ăn vừa nói.

Đừng nói sang chuyện khác. Còn khoảng hai tuần nữa sẽ đến ngày sinh của người theo dự tính, ta sao có thể đi Mỹ chứ.

Tô Viễn Hằng sờ sờ bụng chính mình, thản nhiên nói: Kia cũng không sao. Ta có thể chính mình sinh, không cần người bồi.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhú mày: Ta muốn bồi người.

Tô Viễn Hằng yên lặng ăn táo, không thêm nhắc lại.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy thái độ không hợp của hẳn trong tình huống này quả thật không có biện pháp, nói: Ta chuẩn bị cho người một lễ vật, cũng là một kinh hỉ. Nếu người chịu đi bệnh viện làm kiểm tra, ta liền nói cho người biết.

Tô Viễn Hằng nhin không được lờm y một cái: Người cho ta là đứa nhỏ này a. Ta đã muốn già rồi, không cần quan tâm nhiều như vậy.

Sao có thể nói như thế, người hiện tại mới đúng là tráng niên a. Bắc Đường Mẫn Khiêm trừng hẳn nói: Coi như là vì ta, đi bệnh viện đi. Người nếu không đi, chọc ta nổi đóa, ta liền đánh người ngất rồi ôm người đi. Người không phải càng muốn như vậy a?

Tô Viễn Hằng không có biện pháp, nghĩ đến chính mình sắp tới ngày sinh, cũng nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cao hứng : Ngày mai buổi chiều ta bận họp đi không được, sáng sớm ngày mốt chúng ta đi tìm bác sĩ Thu.

Được rồi.

Lúc này hai người ai cũng không nghĩ đến đời còn có câu ‘thể sự vô thường’. Một cái nhỏ nhỏ ngoài ý muốn, thiếu chút nữa làm cho kinh hỉ mà Bắc Đường Mẫn Khiêm chuẩn bị trở nên vô dụng, cũng suýt nữa làm cho hai người thiên nhân vĩnh cách.

45. Chương 45

Ngày hôm sau Bắc Đường Mẫn Khiêm bận họp, trở về trễ, cho nên Tô Viễn Hằng cũng không chuẩn bị cơm chiều.

Hắn mơ màng trầm trầm ngủ cho đến chạng vạng sáu giờ, khi thức dậy cả người vô lực, bụng cũng trầm nặng. Đại khái là vì điều hoà nhiệt độ trong phòng mở cao, còn ra một thân mồ hôi.

Người mang thai không nên tắm nhiều, Bắc Đường Mẫn Khiêm lo lắng hẳn, kiên trì mỗi lần đều tự mình giúp hẳn tắm. Nhưng Tô Viễn Hằng thích sạch sẽ, không mỗi ngày tắm rửa liền cảm thấy khó chịu, có khi thừa dịp Bắc Đường Mẫn Khiêm không ở nhà, liền lên tắm một mình.

Hiện tại hẳn vừa tỉnh ngủ, lại ra một thân mồ hôi, liền chống đỡ thân mình cố sức đứng dậy, lắc lắc đi vào phòng tắm.

Bởi vì hiện tại bụng lớn, thân thể nặng nề, cho nên Tô Viễn Hằng khi tắm đều thập phần cẩn thận. Nhưng mà gần đây bụng hẳn lớn đặc biệt nhanh, giống như được bơm hơi vậy. Tháng trước khi Tần Túc còn ở, hẳn mặc quần áo còn có thể che giấu, thậm chí từ hình dáng còn nhìn không ra được gì, nhưng hiện tại nếu Tần Túc ở đây, nhất định sẽ giật mình nhảy dựng lên khi nhìn thấy bụng hẳn.

Hắn tắm xong, dựa vào vách tường thật cẩn thận bước ra bồn tắm, lấy khăn mặt lau người. Xuyên thấu qua tấm gương mờ ảo, hẳn có thể thấy phía dưới bụng mình những vết nứt khi mang thai, loang lổ tầng tầng, thật sự là khó coi.

Tô Viễn Hằng tâm tình phức tạp, nghĩ đến Bắc Đường Mẫn Khiêm còn có thể hôn lên bụng hẳn, lại có loại cảm giác xấu hổ chán ghét.

Hắn cố hết sức loan hạ thất lưng, định lau đi bọt nước trên đùi. Nhưng vì đang thất thần, sự việc sau đó hẳn làm sao cũng không nhớ ra, tại sao chính mình lại có thể không cẩn thận trượt trên gạch men sứ ngã sấp xuống như vậy.

Khi hẳn phục hồi tinh thần lại, đã ngã xuống trên bề mặt lạnh như băng.

Một cú ngã rất nặng, bụng nặng nề mà đánh xuống, đau đến hẳn kêu thảm thiết một tiếng.

Tô Viễn Hằng cơ hồ là theo bản năng bảo vệ bụng. Hẳn hơi hơi cuộn mình lại, mồm to hô hấp, trong lòng cầu nguyện đứa nhỏ không có việc gì, nhưng không đến một phút liền truyền đến đau nhức đánh mất đi hy vọng có sự may mắn nào đó.

A

Kịch liệt đau đớn làm cho hẳn lại thét lên.

Tô Viễn Hằng cả người run run, ngón tay sờ soạng đặt lên bồn rửa tay, muốn đứng lên, nhưng vừa khởi động thân mình, bụng lại là một trận kịch liệt đau đớn.

Loại đau đớn mãnh liệt này cùng cái đau thúc trước khi sinh không giống nhau, khoảng cách thật ngắn, dày đặc hơn nữa vô cùng kịch liệt.

Tô Viễn Hằng biết chính mình té ngã nhất thời khiến cho sinh non.

Loại tình huống này rất nguy hiểm, hơn nữa thai nhi trong bụng xao động lợi hại. Hẳn vừa đau vừa vội, giãy giụa tìm cách đứng lên, nhưng mà cả người vô lực, hai chân như nhũn ra, bụng từng trận đau đớn làm cho hẳn suy yếu không sao đứng lên được.

Hạ thể có một cổ chất lỏng ẩm áp dinh dính chảy ra. Tô Viễn Hằng run run sờ qua, trên tay là một mảnh máu đỏ tươi.

Hắn cắn chặt răng, lại thử giật giật, nhưng vẫn không sao đứng dậy nổi. Hơn nữa vừa rồi chân trái đánh vào trên bồn tắm, mắt cá chân bị thương, không còn chút khí lực. Hẳn đành phải hai tay dùng sức, từng chút từng chút kéo lê thân mình ra ngoài phòng tắm.

Àn..... A, a

Hắn một tay ôm bụng, một tay cuối cùng chạm được vào khung cửa. Bình thường chỉ là khoảng cách hai bước chân ngắn ngủn, lại làm cho hẳn hao phí hơn mười phút.

Trên trán thấm ra mồ hôi lạnh. Tô Viễn Hằng tựa vào cửa phòng tắm, nhìn cái tủ nơi đầu giường trong phòng ngủ, di động của hẳn trong ngăn kéo.

Tô Viễn Hằng một bên nhẫn chịu đau nhức, một bên mồ hôi ướt đầm, lê lét đến bên giường, phía sau để lại một vệt máu dài.

Di động..... Di động..... A

Tô Viễn Hằng tựa vào bên giường, thở hồng hộc, cả người đầy mồ hôi, phía trong hai chân đều là vết máu.

Ách

Bụng cứng rắn lên, lại là một trận đau đớn không cách nào hình dung.

Tô Viễn Hằng xoay đầu, há miệng cắn chặt tấm drap bên giường, một tay bấu lấy mép giường, một tay dùng sức niết lấy thắm dưới thân.

Vượt qua được cơn đau bụng sinh, hắn thở dốc vươn cánh tay run run, rầm một chút mở ra ngăn kéo tủ nơi đầu giường. Lúc này hắn cảm thấy may mắn vì di động đặt ở ngăn tủ phòng tắm bên này. Nếu ở bên kia..... Hắn quả thật không thể tưởng tượng.

Tiếng ngăn kéo bị lực lợi vang lên, bên trong các thứ va chạm lẫn nhau, theo thanh âm có thể nghe ra tâm tình chủ nhân có nhiều lo lắng.

Àn, a.....

Tô Viễn Hằng lại một lần hướng phía sau dùng sức tựa vào mép giường, bởi vì đau đớn làm cho hắn nhận không được hơi rướn người lên, cái bụng to tròn hướng về phía trước đỉnh khởi, run rẩy mấp máy.

Tô Viễn Hằng đau đến lại ra một thân mồ hôi, cắn răng tiếp tục lực lợi ngăn kéo.

Lần này cuối cùng đã tìm được di động. Tô Viễn Hằng khấn trương mở ra, ấn nút khởi động.

Nhưng qua một lát sau, hắn tuyệt vọng ném di động xuống.

Bởi vì lo lắng phóng xạ, Bắc Đường Mẫn Khiêm đã sớm không cho hắn sử dụng máy tính cùng di động, tất máy lâu lắm, pin đã không còn xài được.

Tô Viễn Hằng nhắm mắt, run run kéo xuống tấm drap trên giường, lung tung khoá lại thân thể trần trụi, trong đầu liễu mạng suy nghĩ nên làm như thế nào.

46. Chương 46

Khi Bắc Đường Mẫn Khiêm mới họp đến một nửa, bỗng nhiên cảm thấy bồn chồn, đứng ngồi không yên.

Quản lý tài vụ báo cáo dài dòng làm cho y rất muốn đánh người. Người như thế làm sao vào được công ty? Thế nhưng còn làm đến chức vụ trưởng ban, ban giám đốc mất bị mù sao?

Bắc Đường Mẫn Khiêm vài lần thất thần, ánh mắt liếc nhìn quản lý tài vụ không chút cảm tình. Chờ gã báo cáo xong, y liền lập tức bắt lấy vài vấn đề trọng điểm rồi một trận chất vấn mãnh liệt, đem người dựa vào quan hệ cạp vấy tiền công ty, đến bốn mươi tuổi mới ngồi lên chức vị quản lý bộ mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Bắc Đường Mẫn Khiêm biểu tình lạnh như băng, tầm mắt lợi hại, chậm rãi nhìn khắp một lượt mọi người trong phiên họp, gõ bàn: Bắc Đường gia còn có người, chính mình làm việc đều kiểm điểm một chút.

Ta mặc kệ các người trước kia dựa vào quan hệ gì mà được vào công ty, nếu không có năng lực thì không cần chiếm vị trí, trên đời này cái gì đều thiếu nhưng không thiếu nhân tài. Trở về tự mình suy xét lại đi, sau đó đến nơi này báo cáo lại với ta. Nói xong đứng dậy, lạnh lùng phun ra hai chữ: Tan họp.

Khi mọi người thấy thân ảnh cao ngất tuấn mỹ lại phát ra áp lực khổng lồ của y biến mất ở sau phòng họp, mới nhẹ nhàng thở ra.

Vị tổng tài tân nhiệm này không hổ là người thừa kế của Bắc Đường gia, khí thế cũng quá dọa người.

Bắc Đường Mẫn Khiêm trở lại văn phòng chính mình, trong lòng vẫn lo lắng không yên, cầm lấy điện thoại điện về nhà.

Điện thoại vang chừng năm phút, nhưng không ai nghe máy.

Trong lòng y trầm một chút, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã hơn tám giờ tối. Tô Viễn Hằng vô luận như thế nào sẽ không ra ngoài vào giờ này, cho dù đang ngủ, điện thoại vang như thế nửa ngày cũng nên tỉnh a.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đắn đo một chút liền đứng lên, nắm lấy áo khoác vắt trên giá ra khỏi văn phòng.

Siva đang ôm văn kiện đi lại, ở phía sau y kêu lên: Số liệu hợp còn chưa sửa sang lại, tất cả văn kiện này đêm nay phải tăng ca xử lý a.

Ngày mai nói sau.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đi vào thang máy, đem Siva nhốt lại bên ngoài, trực tiếp xuống lầu, lấy xe liền hướng nhà trọ ngoài thành chạy như bay.

Lộ trình ba mươi phút mà chỉ trong mười lăm phút y đã chạy về tới nhà.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vội vàng vào thang máy, một bên chờ đợi thang máy chạy lên một bên gọi điện thoại, cũng không người nào tiếp. Điều này làm cho trong lòng y càng thêm bất an. Nghĩ đến Tô Viễn Hằng sắp sinh lại ở nhà một người, không khỏi âm thầm trách cứ chính mình không tìm một người đến chiếu cố hẳn.

Thang máy mở ra, y vội tới lấy chìa khoá ra, đẩy mạnh cửa phòng, lại bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Tô Viễn Hằng ghé vào trên sàn trong phòng khách, tấm drag trên người hỗn độn, một tay ôm bụng, một tay hướng về phía điện thoại đặt trên bàn trà, vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, hạ thân một mảnh hỗn độn, vết máu đỏ tươi cùng nước ối đục ngầu từ phòng khách uốn lượn kéo dài đến phòng ngủ.

Viễn Hằng

Bắc Đường Mẫn Khiêm cơ hồ hồn phi phách tán, xông đến, nhưng sau khi tới gần lại làm y có chút hoảng sợ, bởi vì bộ dáng Tô Viễn Hằng rất dọa người.

Viễn Hằng, xảy ra chuyện gì? Tay Bắc Đường Mẫn Khiêm run run, thật cẩn thận đưa hân ôm lấy.

Ân..... Tô Viễn Hằng phát ra một tiếng rên rỉ, mở ra đôi mắt sưng mù, mông manh gọi: Khiêm..... Ta ở phòng tắm trượt chân, ngã một cái..... Đứa nhỏ..... Khiêm.....

Ta ở đây. Ta ở đây. Viễn Hằng, người không cần làm ta sợ, ta lập tức đưa người đi bệnh viện. Thanh âm Bắc Đường Mẫn Khiêm run run.

Tô Viễn Hằng vô lực nhắm mắt lại, dựa vào trong lòng y.

Từ lúc ngã sấp xuống đến bây giờ, đã qua hơn một giờ, thể lực xói mòn, mất máu quá nhiều, áp lực tâm lý hơn nữa bị cơn đau bụng sinh tra tấn, làm cho hân cơ hồ hư thoát. Hân cũng không biết chính mình làm sao có thể từ trong phòng ngủ đi đến nơi đây. Điện thoại luôn luôn kêu vang, hân gọi tên Mẫn Khiêm để cho chính mình thêm sức mạnh, nhưng mới đi đến gần sofa, cuối cùng duy trì không được, ngất đi.

Viễn Hằng, Viễn Hằng, người phải kiên cường lên! Nhất định phải kiên cường!

Bắc Đường Mẫn Khiêm vội vàng lấy ra cái áo khoác lớn bao hân lại, rồi hai tay mới dùng sức, đưa hân bế lên.

Tô Viễn Hằng vóc dáng không thấp, 1m 82cm, cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm cao 1m 87cm không sai biệt lắm. Nguyên bản thân thể gầy bởi vì mang thai, tăng hơn mười kg sức nặng, ngoại trừ bụng cực đại ra, thân thể cũng mập ra rất nhiều. Nhưng Bắc Đường Mẫn Khiêm ôm hân không có vẻ cố hết sức, này phải cảm tạ Bắc Đường Mẫn Khiêm đã rèn luyện từ nhỏ.

Ngay cả cửa phòng cũng chưa kịp khoá, Bắc Đường Mẫn Khiêm ôm Tô Viễn Hằng đứng ở trước cửa thang máy, nhìn nhìn hai thang máy đều dừng lại ở tầng trệt xa nhất, thông thả chớp đèn.

Ân..... Khiêm.....

Tô Viễn Hằng ở trong lòng y rên rỉ, ngón tay bởi vì đau đớn nắm chặt áo y, nhưng khí lực lại thập phần mỏng manh.

Trong lòng Bắc Đường Mẫn Khiêm căng thẳng, rốt cuộc chờ không kịp thang máy, đá tung cửa thang lầu, ôm Tô Viễn Hằng chạy xuống.

Tiềm lực con người quả thật là vô tận. Vào thời khắc nguy hiểm này, Bắc Đường Mẫn Khiêm thể nhưng lại ôm Tô Viễn Hằng sắp sinh, từ lầu mười tám một hơi chạy xuống bãi đỗ xe lầu một.

Nhưng do xuống thang lầu xóc nảy, Tô Viễn Hằng cảm thấy bụng lại đau đớn khó nhin, đứa nhỏ tựa hồ cũng đi xuống, nhưng bởi vì hiện tại được Mẫn Khiêm ôm vào trong ngực, thân thể cuộn mình, chặn đứa nhỏ đường ra.

Hắn cắn chặt răng, đem rên rỉ nuốt vào bụng, nắm chặt bả vai Bắc Đường Mẫn Khiêm, không rên một tiếng.

Mở cửa xe, đem Tô Viễn Hằng thật cẩn thận bỏ vào ghế bên cạnh người điều khiển. Vốn Bắc Đường Mẫn Khiêm muốn đem người yêu đặt ở ghế ngồi phía sau xe, nhưng nghĩ với tình trạng như thế này, sợ nằm ở phía sau không có dây an toàn, vẫn là ngồi ở bên cạnh chính mình càng yên tâm.

Bởi vì vị trí ghế ngồi hiện tại đối Tô Viễn Hằng mà nói rất khó khăn, hắn cuối cùng nhin không được rên rỉ một tiếng, ôm bụng giật giật.

Ta giúp người điều chỉnh ghế ngồi một chút.

Bắc Đường Mẫn Khiêm đem ghế ngồi điều chỉnh về phía sau đến hạn độ lớn nhất, lại giúp hắn thắt dây an toàn.

Tô Viễn Hằng bán nằm ở bên cạnh tay lái, bụng được dây an toàn vắt ngang, có vẻ càng thêm to ra.

Khi Bắc Đường Mẫn Khiêm giúp hắn thắt dây an toàn, Tô Viễn Hằng ghé vào tai y kêu khê: Khiêm..... Đau quá..... Đứa nhỏ.....

Bắc Đường Mẫn Khiêm cầm tay hắn, hôn hôn môi hắn, kiên định nói: Người sẽ không có việc gì ! Đứa nhỏ cũng sẽ không sao! Có ta ở đây, người phải kiên cường lên!

Thần trí Tô Viễn Hằng vẫn thập phần thanh tỉnh. Có Bắc Đường Mẫn Khiêm bên cạnh, trong lòng liền sinh ra vô hạn dũng khí.

Hắn sờ bụng chính mình, nghĩ đến đứa con trong bụng, vô luận như thế nào cũng phải kiên trì.

Chất lỏng nơi hạ thể vẫn chậm rãi chảy ra. Tô Viễn Hằng biết chính mình vẫn còn chảy máu. Nhưng điều này không trọng yếu, chỉ cần đứa nhỏ bình an là tốt rồi.

Bắc Đường Mẫn Khiêm một bên lái xe một bên gọi điện thoại cho Thu Chí Nguyên, làm cho gã chuẩn bị tốt phòng giải phẫu cùng băng ca cấp cứu.

Hắn hiện tại là tình huống gì, đại khái miêu tả cho ta biết một chút. Thu Chí Nguyên không nghĩ tới lại đột nhiên như thế, trong lòng cả kinh.

Viễn Hằng ở trong phòng tắm té ngã, chảy rất nhiều máu, khi ta trở về mới phát hiện. Hiện tại không thời gian cùng người nhiều lời, chúng ta đại khái hai mươi phút sau sẽ đến.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cắt đứt điện thoại, nhìn đường cái chật chội phía trước, nhin không được mắng một câu: Đáng chết!

Ai cũng thật không ngờ con đường đến bệnh viện bởi vì phía trước phát sinh tai nạn xe cộ, thế nhưng ngoài ý muốn tắc xe. Nguyên bản lộ trình ba mươi phút có thể đến nơi hiện tại lại bị kéo dài vô hạn.

Ách

Trong bụng đau đớn làm cho Tô Viễn Hằng quỵen đầu. Không thể khắc chế động thân dùng sức, dưới sự kiềm chế của dây an toàn, cái bụng tròn tròn mang thai càng phát ra kinh người.

A

Vì Bác Đường Mẫn Khiêm một cái khẩn cấp phanh lại, Tô Viễn Hằng chịu quán lực động thân về phía trước, đau đớn kêu lên. Hắn cảm giác đầu đứa nhỏ trong bụng đã đến huyết khẩu, đang dùng sức hướng ra bên ngoài. Điều này làm cho hắn không tự chủ được tách ra hai chân, dùng sức xuống phía dưới. Dùng đạo một cổ xé rách đau đớn, bụng giống như sắp nổ mạnh.

Mẫn Khiêm, nó sắp đi ra ! A Tô Viễn Hằng một tay nắm chặt tay vịn phía trên cửa, một tay ôm bụng, kinh hoàng kêu đau.

Bác Đường Mẫn Khiêm ra một thân mồ hôi lạnh. Y một bên lái xe, một bên tay phải xốc lên áo khoát của Tô Viễn Hằng, hướng dưới thân hắn nhìn lại, chỉ thấy hỗn hợp nước ối cùng máu tươi từ ghế ngồi chảy xuống, phân thân Tô Viễn Hằng bởi vì đau thai nhi tiến vào dùng đạo gây kích thích, ngẩng đầu lên. Xuống chút nữa lại thấy không rõ.

Mẫn Khiêm..... A, a Mẫn Khiêm.....

Tô Viễn Hằng gần từng tiếng một. Mãnh liệt đau bụng làm cho hắn không thể nói ra nhiều lời, bụng thật lớn căng rắn lên giống như biến thành thiết khối, hạ thể bị xé rách, làm cho hắn cảm thấy chính mình sắp bị xả thành hai nửa.

Bác Đường Mẫn Khiêm dừng xe lại, đưa tay vào dò xét. Chỉ cảm thấy hậu huyết Tô Viễn Hằng giống như bị xả thành một cái động lớn, chất lỏng ướt đầm thỉnh thoảng lại trào ra.

Tô Viễn Hằng thừa dịp cơn đau bụng thoáng dừng một chút, hồng hộc thở, đứt quãng hỏi: Đứa nhỏ ra, đi ra sao?

Ta không biết. Bác Đường Mẫn Khiêm vẻ mặt mờ mịt, căn bản không hiểu cho lắm.

Ta cảm giác nó, nó sắp đi ra A, lại tới nữa, ủa a

Tô Viễn Hằng vặn vẹo trên thân, đầu dùng sức ngưỡng về phía sau, thân mình cũng không tự chủ nâng lên hướng phía dưới dùng sức, hai chân run rẩy tách rộng ra.

Bác Đường Mẫn Khiêm đầu đầy mồ hôi, bên trong xe không gian nhỏ hẹp, lại bị bụng thật lớn của Tô Viễn Hằng chắn tầm mắt, cái gì cũng thấy không rõ. Y quỳnh lên, nhưng lại đưa tay vào dò xét, tiếp theo thất kinh nói: Ta, ta giống như đụng đến đầu của nó

Y sắc mặt trắng bệch, giống như bị dọa đến.

Thai nhi đã xuống đến huyết khẩu, liền mạng hướng ra bên ngoài. Tô Viễn Hằng thống khổ nói khẽ, đã sắp không còn khí lực dùng sức.

Khiêm..... Nếu ta chết Người hảo hảo chăm sóc đứa nhỏ.....

Bác Đường Mẫn Khiêm cả kinh: Đừng nói vậy! rồi giận dữ hét: Sau này không được nói loại lời này, người sẽ không có việc gì ! Chúng ta lập tức đi bệnh viện.

47. Chương 47

Bác Đường Mẫn Khiêm bị lời nói của hắn kích thích, ngược lại bắt đầu trấn định lại, nhìn dòng xe cô bé tắc phía trước, mạnh thay đổi tay lái, từ trong dòng xe cô chặt chội chen đi ra ngoài, quẹo phải vào một ngõ nhỏ.

Thanh âm bén nhọn của động cơ cùng tiếng lốp xe ma sát xuống đường truyền vào trong tai.

Bác Đường Mẫn Khiêm bình tĩnh nói: Viễn Hằng, có thể xóc nảy một chút, người nhịn xuống.

Tô Viễn Hằng chưa kịp nói chuyện, liền cảm thấy xe một cái xóc nảy kịch liệt, thai nhi ở trong bụng tựa hồ nảy lên một cái, lập tức lại càng xuống thêm chút nữa.

Tô Viễn Hằng kêu rên một tiếng, nắm chặt tay vịn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Bác Đường Mẫn Khiêm kìm cứng tay lái, đem kỹ năng xiếc xe đạp phát huy đến mức tận cùng, ở trong con ngõ nhỏ hẹp xuyên qua.

Ba mươi phút lộ trình, thế nhưng vào lúc tắc xe buổi tối mà y lại đứng lúc chạy tới bệnh viện. Sau đó y mới biết được, nếu tới trễ mười phút nữa thôi, mạng Tô Viễn Hằng sẽ khó giữ vì mất máu quá nhiều.

Thu Chí Nguyên đã sớm mang nhân viên hộ lý chờ ở bên ngoài, thấy xe Bác Đường Mẫn Khiêm dừng tốc độ cực nhanh vọt lại, rồi với một cú xoay một trăm tám mươi độ liền dừng ở trước mặt.

Bác Đường Mẫn Khiêm nhảy xuống xe, ôm Tô Viễn Hằng sinh sản đã tiến hành đến một nửa cẩn thận ôm ra, đặt ở trên giường bệnh di động, nắm lấy tay hắn, theo hắn vào phòng giải phẫu.

Viễn Hằng, Viễn Hằng, người sẽ không có việc gì ! Không cần rời ta đi.....

Bác Đường Mẫn Khiêm chưa từng có qua sự sợ hãi nào như thế. Tô Viễn Hằng rên rỉ, không ngừng trào ra máu tươi, còn có vừa rồi đựng đến đỉnh đầu đứa nhỏ..... Tất cả những điều này làm cho y thập phần sợ hãi.

Y sợ hãi mất đi hắn. Mất đi người yêu cùng mình làm bạn sáu năm, mất đi một trong những người cha của đứa nhỏ, mất đi một nửa còn lại trong cuộc đời mình.

Ý thức Tô Viễn Hằng đã muốn mơ hồ, hỗn loạn đau đớn cùng mệt mỏi làm cho hắn tưởng lâm vào giấc ngủ thật sâu. Nhưng Mẫn Khiêm luôn luôn tại bên tai hắn nói chuyện, làm cho hắn không thể liễu lĩnh lâm vào cảnh trong mơ.

Phòng giải phẫu hết thầy đã được chuẩn bị sắp xếp. Bởi vì Bác Đường Mẫn Khiêm kiên trì, Thu Chí Nguyên đành phải cho y thay quần áo tiêu độc bởi ở bên cạnh Tô Viễn Hằng.

Gã kiểm tra tình huống Tô Viễn Hằng xong, lập tức giúp hắn truyền máu, tiêm thuốc trợ sản cùng dinh dưỡng, trình trọng đối Bác Đường Mẫn Khiêm nói: Thai nhi đã đẻ được một nửa, hiện tại tiến hành phẫu không còn kịp rồi, người phải cố vũ hắn, làm cho chính hắn sinh đứa nhỏ thôi.

Bác Đường Mẫn Khiêm hết hồn nhìn thoáng qua hạ thể Tô Viễn Hằng, nơi hậu huyệt còn đỏ tươi vết máu quả nhiên có một cự vật đen như mực, hắn là đầu đứa nhỏ.

Y run như cây sậy nói: Không thể phẫu sao? Hắn, hắn hiện tại đã không còn khí lực.

Hắn mất máu quá nhiều, trước mắt thân thể thừa nhận không được. Thu Chí Nguyên trầm ổn nói: Đầu đứa nhỏ đã muốn đi ra, hiện tại nước ối đã chảy gần hết rồi, phải làm cho hắn mau chóng đem đứa nhỏ sinh ra, bằng không đứa nhỏ sẽ bị nghẹn chết. Gã thấy Bác Đường Mẫn Khiêm giống như bị dọa ngây người, nhanh chóng an ủi: Người yên tâm, đứa nhỏ không đủ tháng, có vẻ rất nhỏ. Người phải cố vũ Tô Viễn Hằng a.

Bác Đường Mẫn Khiêm lấy lại tinh thần, đối Tô Viễn Hằng nói: Viễn Hằng, người nghe được không? Dùng sức a, dùng sức đem đứa nhỏ sinh ra đi.

Thuốc trợ sản phát huy được hiệu, cơn đau bụng sinh vốn đã hoà hoãn một chút lại phát tác, so với lúc trước càng mãnh liệt.

Tô Viễn Hằng bị đau nhức tra tấn chết đi sống lại. Hắn nghe thấy lời nói của bác sĩ Thu, trong lòng không khỏi giật mình, khí lực không biết từ đâu, thế nhưng lại lần nữa tỉnh táo hẳn lên.

Chính hắn cũng là bác sĩ, biết được tình trạng hiện tại của chính mình, không khỏi cầm tay Bác Đường Mẫn Khiêm, dưới sự thúc giục của cơn đau bụng sinh cùng mệnh lệnh của Thu Chí Nguyên dùng sức.

Ách..... A, a hô.....

Lần này cơn đau bụng sinh quả thật so với trước quá đối mãnh liệt, hơn nữa bởi vì nước ối đã chảy hết, thai nhi dùng ở huyệt khẩu, đẻ càng thêm khó khăn.

Tô Viễn Hằng đem hết toàn lực, cố gắng trấn tĩnh một lần lại một lần dùng sức, tiếng la đau đớn cũng dần dần lớn lên. Tê tâm liệt phế đau đớn làm cho hắn gần như không hấp thu tới dưỡng khí giảm đau mà Thu Chí Nguyên vì hắn cung cấp, cơ hồ nghĩ đến chính mình sắp chết.

Sau khi dùng hết toàn lực hơn hai mươi phút, tiểu sinh mệnh kia cuối cùng đã chịu thoát ly thân thể hắn.

Oa oa oa.....

Tiếng trẻ con khóc nỉ non thập phần to rõ, đáng tiếc Tô Viễn Hằng còn chưa kịp nhìn liếc mắt một cái, liền lâm vào hôn mê.

Mất máu quá nhiều lại sinh non tạo thành thương tổn rất lớn cho thân thể hắn, ước chừng hôn mê hai ngày hai đêm mới chậm rãi tỉnh dậy.

Người tỉnh. Thu Chí Nguyên cười cười tiến vào, một bên kiểm tra thân thể cho hắn, một bên nói: Người sinh con trai, chúc mừng người nga. Thằng nhóc nặng hơn 2,7 kg, thập phần khỏe mạnh. Chờ đấy, ta cho hộ sĩ ôm vào cho người xem.

Tô Viễn Hằng nhẹ nhàng thở ra, suy yếu nói: Cảm ơn người.

Không cần cảm ơn. Người không biết đêm đó có bao nhiêu nguy hiểm đâu. Nếu Bắc Đường tiên sinh đưa người tới trễ mười phút nữa thôi liền hết thấy đều chậm, may mắn hiện tại lớn nhỏ đều bình an. Ha ha a, Bắc Đường tiên sinh đối với người cũng thật tốt, canh giữ bên cạnh người suốt hai ngày. Buổi sáng hôm nay vừa rời đi.

Tô Viễn Hằng nghĩ đến đêm đó cơ hồ sinh ly tử biệt, giờ nhớ lại còn thấy sợ không thôi. Nhưng nhớ đến Bắc Đường Mẫn Khiêm ngay lúc đó lo lắng cùng lo lắng, liền cảm thấy trong lòng ấm áp, ngọt ngào.

Hộ sĩ đem đứa nhỏ ôm vào. Tô Viễn Hằng khẩn cấp tiếp nhận.

Khuôn mặt trẻ sơ sinh nho nhỏ tròn tròn, hai mắt còn nhắm chặt, lông mi đen đen cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm giống nhau như đúc, vừa dài vừa dày.

Nữ hộ sĩ kia nhìn không được nói: Đứa nhỏ này bộ dạng thật tốt. Rất ít có đứa trẻ nào mới sinh ra liền xinh đẹp như thế, có phải giống ba nó hay không a?

Ân. Tô Viễn Hằng vừa vui vẻ lại vừa kiêu ngạo, ôm đứa con mà chính mình cơ hồ dùng tánh mạng đổi lấy, hai mắt cứ dán chặt không rời.

Lúc Bắc Đường Mẫn Khiêm vào, liền thấy Tô Viễn Hằng thật cẩn thận ôm đứa nhỏ, vẻ mặt thoả mãn.

Y cười cười, đi qua ở trên trán hắn hôn một chút, nhẹ giọng nói: Thằng bé rất được có phải hay không?

Ân, giống người.

Phải không? Ha ha, ta lại cảm thấy giống người đó chứ, Bắc Đường Mẫn Khiêm vươn cánh tay, đưa hắn cùng đứa nhỏ đều vòng vào trong ngực, thoả mãn thở dài nhẹ nhõm: May mắn các người bình an vô sự. Ngày đó làm ta sợ muốn chết.

Tô Viễn Hằng bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt còn thập phần tái nhợt. Hắn lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: Đều đã qua.

Đúng vậy, đều đã qua.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thoả mãn nhìn hắn cùng con, nhớ tới một chuyện, từ trong ngực lấy ra cái hộp nhỏ, nhẹ nhàng cười: Đoán xem đây là cái gì?

Tô Viễn Hằng hơi hơi sững sốt, không lẽ nó là.....

Bắc Đường Mẫn Khiêm đắc ý nói: Ngày đó không phải đã nói rồi sao, người theo ta đến bệnh viện kiểm tra, ta liền cho người một kinh hỉ? Kết quả kinh hỉ không có, thế nhưng kinh hách không ít. Hiện tại ta cũng không dám tặng người cái kinh nào nữa đâu, chúng ta liền hỉ hỉ vui vẻ đi thôi.

Nói xong nhẹ nhàng mở hộp ra, một đôi nhẫn kim cương bạch kim tinh mỹ lấp lánh nằm ở trong đó.

Tô Viễn Hằng nhìn Bắc Đường Mẫn Khiêm, nhất thời không thốt nên lời.

Bắc Đường Mẫn Khiêm quì một gối, hai tay nâng hộp nhẫn lên, vẻ mặt trịnh trọng nói: Cùng ta kết hôn đi, Viễn Hằng.

Y không nói cái gì linh tinh như xin người gả cho ta, bởi vì Tô Viễn Hằng không phải nữ nhân, hơn nữa y cũng chưa bao giờ cảm thấy Tô Viễn Hằng giống như nữ nhân.

Người..... Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Người là vì đứa nhỏ, hay là..... Tô Viễn Hằng nhìn ánh mắt chờ đợi của y, trong lòng thập phần bối rối.

Hắn yêu Bắc Đường Mẫn Khiêm, điểm này không hề nghi ngờ. Nhưng tình cảm luôn bị động trong thời gian dài, cộng thêm bản tính tự ti cùng không tự tin, làm cho hắn không thể dễ dàng tin tưởng người khác.

Người cùng người gặp nhau, là duyên phận. Mà thứ duyên phận này, là không thể cưỡng cầu a.

Tuy rằng thời gian gần đây Bắc Đường Mẫn Khiêm thay đổi hẳn đều xem ở trong mắt, ngọt ở trong lòng đầu, nhưng mà..... Hắn luôn cảm thấy đó là bởi vì đứa nhỏ. Dù sao trước khi đứa nhỏ xuất hiện, bọn họ thiếu chút nữa đã chia tay.

Bắc Đường Mẫn Khiêm biết hắn chần chờ, nghiêm túc nói: Viễn Hằng, ta chưa từng nói qua ta yêu người.

Tô Viễn Hằng hơi hơi chấn động, sắc mặt tái nhợt.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tiếp tục nói: Nhưng điều này không có nghĩa là ta không yêu người. Ta biết trong lòng người có nghi ngờ, chưa bao giờ dám tin tưởng ta. Đây là do trước kia ta làm không tốt. Kỳ thật người biết không? Nếu lần đó không phải đột nhiên bị chị cả bắt buộc trở về Mĩ quốc, ta là muốn đi cô nhi viện tìm người thổ lộ.

Tô Viễn Hằng lại là chấn động: Thổ lộ?

Àn. Bắc Đường Mẫn Khiêm gật gật đầu, chậm rãi nói: Viễn Hằng, chúng ta cùng một chỗ sáu năm. Kỳ thật năm trước ta đã nghĩ rất nhiều. Ta phát hiện cùng người một chỗ..... Ta cuối cùng là kim lòng không đậu. Ta là người thích không chế tình cảm, khi ta phát hiện chính mình không chế không được, liền lựa chọn bình tĩnh.

Lúc ấy ta xuất ngoại chụp quảng cáo, liền đi đến nửa năm, đó là bởi vì phát hiện tâm tư đối với người so với trong tưởng tượng của ta sâu đậm hơn rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Tô Viễn Hằng nghe y nói như thế, không khỏi toát ra vẻ mặt chú ý.

Ở nước ngoài nửa năm, ta phát hiện ta rất nhớ người. Nhưng khi trở về còn chưa kịp cùng người nói rõ ràng, chị cả liền xuất hiện. Hừ, năng nhất định là phát hiện tâm tư của ta, cố ý đến gây sự.

Điểm ấy thật ra y cũng không nói sai. Tâm tư y đối với Tô Viễn Hằng, Bắc Đường Nhã Chi so với y đã sớm phát hiện ra, cho nên đem thân thể Tô Viễn Hằng điều tra một lần, sau khi y về nước liền tìm tới cửa.

Viễn Hằng, ta thừa nhận đứa nhỏ là một cơ hội. Nhưng ta muốn người biết, không có đứa nhỏ, ta vẫn lựa chọn cùng người một chỗ. Xin người tin tưởng ta, được không?

Thần sắc Tô Viễn Hằng biến ảo. Hắn không thể hạ quyết tâm, nhưng hắn lại phi thường muốn tin tưởng lời nói của Bắc Đường Mẫn Khiêm.

Những lời này bất khả tư nghị như thế, phảng phất như là lời khẩn cầu từ thật lâu của hắn cuối cùng đã được thực hiện.

Duyên phận, cũng có thể cầu sao?

Viễn Hằng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn thần sắc hắn, kiên nhẫn chờ đợi. Y tin tưởng Tô Viễn Hằng sẽ đồng ý. Cho dù không đồng ý, hắn cũng là tình thế bất buộc.

Đứa trẻ trong lòng nỉ non khóc lên. Tô Viễn Hằng lấy lại tinh thần, nhìn nhìn đứa nhỏ, lại nhìn Bắc Đường Mẫn Khiêm còn đang quỳ, nói: Người mau đứng lên.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thản nhiên nói: Người không đồng ý, ta sẽ không đứng lên.

Tô Viễn Hằng có chút chân tay luống cuống.

Bắc Đường Mẫn Khiêm ôn nhu nói: Đáp ứng ta đi, Viễn Hằng. Người xem đứa nhỏ lên tiếng kháng nghị rồi kìa. Chẳng lẽ ta không đáng cho người tin như thế sao?

Tô Viễn Hằng nhìn y trong chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: Ta đáp ứng người.

Bắc Đường Mẫn Khiêm mừng rỡ, lập tức đem nhẫn đeo vào ngón áp út tay trái hắn, cao hứng nói: Cái này người sẽ không thể đổi ý.

Tô Viễn Hằng bất đắc dĩ nói: Hiện tại người có thể đi tìm hộ sĩ trước hay không? Ta nghĩ đứa nhỏ đói bụng rồi.

Hảo, vợ yêu. Bắc Đường Mẫn Khiêm đắc ý tràn đầy ở trên mặt hắn hôn chụt một cái, mỉm cười đi ra ngoài.

48. Chương 48

Ôi, thời tiết New York sao lại nóng đến như thế a, đáng lý ra nên mặc mát mẻ một chút. Siva xả ra chiếc nơ trên lễ phục, không kiên nhẫn nói.

Người, thành thật một chút cho ta. Đã thất tốt lắm, không được nhúc nhích. Hôn lễ lập tức sẽ bắt đầu, đừng đem nơ làm méo. Bắc Đường Huệ Chi giống như nữ vương chỉ vào Siva, khí thế kinh người.

Nàng mặc dù đi chỉnh dung, nhưng cặp mắt kia vẫn cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm giống nhau như đúc. Bị nàng trừng, Siva liền cảm thấy như lão bản đang ở trước mặt, lập tức không dám lên tiếng.

Nữ nhân thật sự là khó đối phó. Vẫn là tiểu tử Tần Túc ngốc là có vẻ đáng yêu thôi.

Trong lòng Siva nói thầm, thành thành thật thật đứng yên.

Hôm nay gã là phụ rể, Bắc Đường Huệ Chi là phụ..... dâu?

Siva vẫn cảm thấy là lạ. Gã làm phụ rể cho Tô Viễn Hằng, vậy thì Bắc Đường Huệ Chi là làm cái gì cho Bắc Đường Mẫn Khiêm?

Trong phòng thay quần áo phía sau giáo đường, Tô Viễn Hằng một thân lễ phục tuyết trắng, ôm một đứa bé oa oa khóc lớn, kêu lên: Khiêm, nhanh lên nhanh lên, tã tã.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng phủ một thân lễ phục màu trắng cùng hắn tuần khí vô song, hiện tại lại luống cuống tay chân tìm kiếm trong chiếc túi nơi tay.

Tìm được rồi, đây này.

Nhìn tiểu kê kê của đứa con bắn ra nước tiểu, Bắc Đường Mẫn Khiêm oán giận nói: Thắng nhóc này, sớm không đi trễ không đi, cố tình trước hôn lễ lại tè. Hôn lễ lập tức bắt đầu rồi.

Tô Viễn Hằng lưu loát đổi hảo tã cho con: Điều này sao có thể trách Ly nhi, nó còn nhỏ mà.

Vì để tưởng niệm tên mà cha ruột Tô Viễn Hằng đã đặt cho hắn, đứa con liền lấy nhũ danh là Ly nhi.

Được rồi, chúng ta có thể đi rồi chứ? Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn đứa con ba tháng tuổi phủ một thân âu phục trẻ con, phía dưới vẫn là quần yếm, thật sự là muốn đáng yêu bao nhiêu có đáng yêu bấy nhiêu, nhìn không được ôm lấy hôn hít.

Tô Viễn Hằng mỉm cười, nói: Đi thôi.

Lần này bọn họ ở một giáo đường của New York cử hành hôn lễ, xem như đã được Bắc Đường gia thừa nhận.

Bắc Đường Nhã Chi quả nhiên là một nữ nhân lợi hại, nàng sớm biết Tô Viễn Hằng là người Ma Da, trước kia một loạt sự tình, thậm chí làm cho Bắc Đường Mẫn Khiêm trong lúc vô ý biết chuyện Ngôn Dự Hành, cha ruột Tô Viễn Hằng, đều là một tay năng an bài.

Cho dù Bắc Đường Mẫn Khiêm không thừa nhận cũng không được, chị cả y thật sự không phải nữ nhân bình thường. Nếu nói Huệ Chi là người ngoài hành tinh, vậy thì chị cả y chính là thái dương thần nữ. Chẳng lẽ Bắc Đường gia bọn họ chỉ có chị hai Tình Chi là bình thường thôi ư?

Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng Tô Viễn Hằng ôm con, tay nắm tay đi vào giáo đường.

Hôn lễ lần này rất đơn giản. Tham dự chỉ có chú rể tân nương, phù dâu phụ rể cộng thêm Cha sứ.

Tuy rằng hiện tại hôn nhân đồng tính là hợp pháp, nhưng Tô Viễn Hằng cũng không muốn rình rang. Hơn nữa hẳn cảm thấy thân phận người Ma Da của mình có vẻ miễn cảm, cũng không muốn đứa con bị chú ý, cho nên kiên trì cử hành hôn lễ thật đơn giản.

Mọi người trong gia tộc Bắc Đường đưa lên hạ lễ. Đám người Bắc Đường Nhã chi, Bắc Đường Tình Chi không cần phải nói, Bắc Đường Huệ Chi cũng là kiên trì phải tham gia hôn lễ của bọn họ.

Cha sứ là giáo chủ rất danh vọng của địa phương, chuyên môn được mời đến chủ trì hôn lễ bọn họ.

Ta nguyện ý.

Ta nguyện ý.

Hai người trịnh trọng ở trước mặt chúa tuyên thệ, cũng dưới sự chủ trì của Cha sứ trao đổi nhẫn, hôn nhau.

Bắc Đường Huệ Chi ôm Ly nhi đứng ở bên cạnh, kích động đỏ hốc mắt, nức nở nói: Mẫn Khiêm, người cuối cùng đã đi rồi.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhịn không được liếc mắt nhìn nàng một cái.

Siva khấn cấp bắt đầu tung hoa.

Người đang làm cái gì a? Bắc Đường Mẫn Khiêm nhìn gã.

Siva chớp chớp mắt, mộng ảo nói: Ta trước đây vẫn khát vọng làm hoa đồng một lần a.

Bắc Đường Mẫn Khiêm vô lực, nhịn không được đối Tô Viễn Hằng oán giận: Sao tên này tên kia đều như vậy a.

Tô Viễn Hằng lại chỉ mỉm cười, phi thường vui vẻ.

Mấy người đi ra giáo đường, bên ngoài đậu một chiếc xe hơi sang trọng màu xanh đầy phong cách.

Mi mắt Bắc Đường Mẫn Khiêm thoáng run rẩy: Sao nàng cũng đến đây?

Bắc Đường Nhã Chi vẫn đang là một thân tao nhã kết hợp sườn xám màu lam, mỉm cười nhìn bọn họ.

Bắc Đường Huệ Chi ôm Ly nhi chạy tới: Chị cả, người xem tiểu cháu của chúng ta đáng yêu biết bao nhiêu a.

Bắc Đường Nhã Chi thành thạo tiếp nhận đứa nhỏ, hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Ly nhi khanh khách nở nụ cười.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nói thầm: Đứa nhỏ này sao lại không sợ người lạ?

Bắc Đường Nhã Chi trừng mắt nhìn y liếc một cái: Ta là cô ruột của nó, đương nhiên không phải sợ. Đúng không tiểu Ly nhi.

Quý phu nhân..... Tô Viễn Hằng có chút rụt rè chào hỏi.

Bắc Đường Nhã Chi cười nói: Đừng gọi ta quý phu nhân. Nên đổi lại gọi ta là chị cả.

Tô Viễn Hằng nhìn Bắc Đường Mẫn Khiêm liếc mắt một cái, cung kính sửa miệng: Chị cả.

Bắc Đường Nhã Chi mỉm cười hài lòng, đối hai người bọn họ nói: Các người tân hôn, đừng nói người chị này keo kiệt, đây là lễ vật cho tân hôn của các người. Nói xong đưa qua một phong thư lớn.

Không phải đã đưa rồi sao? Bắc Đường Mẫn Khiêm kỳ quái tiếp nhận, mở ra liền thấy, bên trong là 10% cổ phần công ty của tập đoàn Bắc Đường.

Lễ vật lần trước là cho hai người các người. Lần này đây là cho em dâu ta.

Trên giấy chứng nhận cổ quyền viết là tên của Tô Viễn Hằng.

Tô Viễn Hằng bị hai chữ em dâu làm cho nhất thời nói không nên lời, hai má đỏ bừng.

Ha ha, chị cả lần này ghê gớm thật. Bắc Đường Mẫn Khiêm lập tức biến thành một khuôn mặt tươi cười, đem phong thư thu hảo, một đôi mắt đẹp loạn thành cung nguyệt.

Viễn Hằng, chuyện trước kia đều là hiểu lầm, người không cần để trong lòng. Sau này đều là người một nhà, hy vọng người có thể sớm ngày dung nhập vào Bắc Đường gia chúng ta.

Bắc Đường Nhã Chi hào phóng tự nhiên nhìn Tô Viễn Hằng, thập phần hoà ái thân thiết.

Tô Viễn Hằng đối người chị cả này phi thường kính nể, hơn nữa hai chị em Mẫn Khiêm – Huệ Chi cơ hồ là do một tay nường nuôi lớn, cho nên đối với nường cũng có một loại tôn kính trưởng bối.

Bắc Đường Nhã Chi lần này chủ yếu là đến tặng lễ, thấy bọn họ nhận lấy, liền cười tươi nói: Được rồi, chúng ta không quấy rầy các người nữa, chạy nhanh đi hưởng tuần trăng mật đi. Ly nhi có ta cùng Huệ Chi chiếu cố, các người cứ yên tâm đi.

Ly nhi được Bắc Đường Nhã Chi cùng Bắc Đường Huệ Chi nhận về Bắc Đường gia chăm sóc. Siva cũng trực tiếp đến tổng bộ của tập đoàn Bắc Đường ở New York học tập.

Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng Tô Viễn Hằng ngồi phi cơ hướng tiểu đảo tư nhân của gia tộc bay đi.

Ở trên phi cơ tư nhân, Bắc Đường Mẫn Khiêm nắm tay Tô Viễn Hằng, nhẹ nhàng cười nói: Viễn Hằng, chúng ta đã lâu không có thể giới của hai người. Lần này trên đảo chỉ có hai người chúng ta, ha ha a.....

Tô Viễn Hằng cảm thấy tiếng cười của y có chút..... *** đang, không cần phải nói cũng biết ý nghĩa phía sau câu nói đó là gì, cố ý làm bộ như nghe không hiểu, chậm rì rì nói: Trên đảo còn có quản gia, đầu bếp, đám người giúp việc. Không phải chỉ có hai người chúng ta.

Bắc Đường Mẫn Khiêm tỏ vẻ lơ đãng đối với lời nói không hợp cảnh của hắn, kéo tay hắn hôn một cái: Người hiểu ý của ta mà.

Tô Viễn Hằng nhìn người trước mắt mi phi sắc vũ, tuần mỹ vô song, trong lòng không khỏi có chút cảm giác không thật.

Nam nhân vĩ đại xuất sắc như thế, thật sự chỉ thuộc về mình sao?

Lại đang loạn nghĩ. Bắc Đường Mẫn Khiêm nâng cằm hắn lên, làm cho hắn nhìn chính mình: Sau này không được miên man suy nghĩ nữa. Không có gì quan trọng hơn so với việc chúng ta cùng một chỗ, biết không?

Tô Viễn Hằng nhìn thần sắc nghiêm túc của y, trong lòng trào ra vô hạn tình yêu.

Hắn gật gật đầu, khoé miệng tràn ra loạn loạn ý cười, ở trên đôi môi hồng nhuận duyên dáng của Bắc Đường Mẫn Khiêm hôn một cái.

Biết.

Bắc Đường Mẫn Khiêm bởi vì sự chủ động khó được của hắn mà hơi chút sững sốt, lập tức phản ứng lại, đè lại đầu hắn, khuyên thân qua, cùng hắn gần bó dây dưa.

Hương vị ngọt ngào chậm rãi lan toả khi hai lưỡi giao triền.

Bắc Đường Mẫn Khiêm nhin không được ở bên môi hắn thì thầm: Người nói, sao ta có thể gặp gỡ người chứ?

Tô Viễn Hằng ôn nhu đáp lại nụ hôn của y, rồi nhẹ giọng nói: Bởi vì chúng ta hữu duyên.

Bởi vì chúng ta hữu duyên, cho nên mới gặp nhau.

Bởi vì chúng ta hữu duyên, cho nên mới hiểu nhau.

Bởi vì chúng ta hữu duyên, cho nên mới yêu nhau.

Ta yêu người.

Ta yêu người.

Hai thanh âm trầm thấp đồng thời vang lên.

Phòng ngủ trong Cabin, chỉ còn lại tiếng hô hấp ân ái triền miên.

*****CHÍNH VĂN HOÀN*****

**Lần này là hết thiết rùi đó nha, khỏi ai théc méc là tại seo lại hết zô diên nữa nhá.

Còn phiên ngoại nữa là xong...nhưng trước đó thì tiếp tục...chờ...chờ a ^.^

49. Chương 49: Pn1

Lễ vật

Trước ngày quốc tế thiếu nhi một ngày, cũng là ngày con nhà mình mừng bốn tuổi sinh nhật, vì việc này mà Tô Viễn Hằng cố ý cùng đồng sự đổi ca, việc trước tiên mà trong buổi chiều này phải làm là đi vườn trẻ đón con tan học, cho nên cũng không thể chậm! Bằng không nhóc kia sẽ phê bình !

Mới đưa xe chạy đến trước cửa vườn trẻ, liền thấy tiểu bảo bối đang cùng cô giáo đứng ở ven đường chờ đợi!

“Ba ba!”

Ly nhi nhìn thấy ba ba quả nhiên đúng giờ tới đón mình, trong lòng tự nhiên vô cùng cao hứng. Chạy chậm vài bước liền bổ nhào vào trong lòng Tô Viễn Hằng, hôn môi thật mạnh vài cái lên hai má ba ba, hảo nhớ ba ba a!

“Bảo bối có thể đi được chưa?”

Ly nhi gật gù đầu, túi sách sớm đã đeo ở trên lưng! Quay đầu hướng cô giáo ở phía sau đang cúi đầu thẹn thùng, dùng tay nhỏ bé vẫy vẫy, ý bảo cô hãy yên tâm, ba ba đã tới đón rồi.

Tô Viễn Hằng ôm con đi qua cùng vị giáo viên kia hàn huyên vài câu, lại hỏi một ít chuyện về đứa nhỏ, tỷ như có ngoan hay không a, có nghe lời hay không a. Tuy rằng cô giáo này trả lời làm cho chính mình rất vừa lòng, nhưng mà, vì sao mặt cô lại hồng như vậy?!

“Cô đang ngượng ngùng , bởi vì ba ba rất tuần tú!”

Ly nhi ngồi trên ghế chuẩn bị riêng cho nó, kiên nhẫn giải thích cho ba ba nó biết là vì sao vừa rồi trên mặt cô giáo lại đỏ ửng. Kỳ thật nếu là cha đến đây đón mình, phỏng chừng mặt cô càng hồng hơn nữa đó!

“Ba ba, lễ vật của con đâu?!”

Giải thích xong, nhóc kia liền hưng phấn ở trong xe mọi nơi tìm kiếm. Hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của mình a, ba ba sẽ không quên chuẩn bị lễ vật đi!

“Lễ vật ở nhà, trở về chính mình tìm, ta và cha con đem giấu nó ở một nơi rất đặc biệt, nếu con có thể tìm được liền chúc con sinh nhật khoái hoạt !”

Thừa dịp đèn đỏ, Tô Viễn Hằng một bên trấn an đứa con không thành thật, một bên nói về chuyện lễ vật.

“Nhưng mà, phần lễ vật kia là ba ba đưa hay là cha đưa a?”

Ly nhi ngồi ngay ngắn, sửa sang lại áo khoác đã sớm bị chính mình làm cho rối loạn, nói ra một vấn đề. Lễ vật phải là ba ba đưa một phần, cha cho một phần nữa nha!

Tô Viễn Hằng bị con hỏi có chút ngây người, chẳng lẽ nhóc này thật sự trưởng thành rồi sao? Ngay cả lễ vật đều muốn có hai phần?!

“Lễ vật là ba ba chọn, cha thì gói lại, cho nên cho dù là ba ba hay cha thì xem như là cùng nhau đưa vậy!”

Vì phần lễ vật này mà bọn họ mất không ít tâm tư, vốn định mua món đồ chơi có thể cho đứa nhỏ khai phá trí lực, nhưng con nhà mình thật sự rất thông minh, trước kia mua những thứ đó trên cơ bản đều một hai ngày là có thể đùa nghịch thành thạo. Mà mấy món đồ chơi bình thường ấy, không riêng người lớn bọn họ cảm thấy không có gì tất yếu, chính là thằng nhóc này cũng không thích như thế nào đâu!

“Cha gói a, thì phải là lễ vật của cha, ba ba cho con một phần nữa đi!”

Ly nhi nghiêng đầu phân tích cho ba ba nghe, kỳ thật không phải nó muốn được nhiều phần lễ vật, mà là phần lễ vật kia tuyệt đối chỉ có ba ba mới có thể tặng, cho nên nhất định phải muốn xem!

“A, là như vậy a..... Thế Ly nhi muốn cái gì nào?”

Tô Viễn Hằng hỏi ý tiểu bảo bối, kỳ thật cũng biết đứa nhỏ này cho tới bây giờ rất ít mở miệng lung tung, như vậy lần này có thể chủ động yêu cầu, liền khẳng định là cái gì đó rất đặc biệt hiếm lạ.

“Ba ba có thể sinh một em trai cho con không? Đương nhiên em gái cũng được!”

Này chính là quà sinh nhật mà mình rất muốn năm nay, thật sự hy vọng ba ba có thể đáp ứng a!

Em trai? Em gái? Tô Viễn Hằng thở ra một hơi, hoàn toàn không nghĩ tới đứa con lại đòi loại lễ vật này a! Hơn nữa, tại sao nhóc này lại nhớ tới vấn đề này a, là vì con một rất buồn sao? Sẽ không a, không phải đã đưa nó vào nhà trẻ rồi sao, hẳn là có thật nhiều bạn mới đúng!

“Kia không giống như vậy, em trai là của con! Bọn họ không phải!”

Nghe xong Tô Viễn Hằng nghi vấn, Ly nhi liền nhanh chóng giúp ba ba nó cởi ra nghi vấn. Kỳ thật ở vườn trẻ, rất nhiều bạn nhỏ đều có em trai em gái, chỉ có mỗi nó là một mình a. Như là Tiểu Vũ ngồi cùng bàn với mình, mỗi lần bình xét đều được thưởng một khối đường tiểu bạch thỏ, để dành đến cuối tuần mang về nhà cùng em trai ăn, chính mình cũng có thiệt nhiều, nhưng lại không có em trai! Hơn nữa em trai phải có nhanh a, bằng không đường liền hư mất!

Buổi tối chín giờ, sau khi đem nhóc vẫn cực kỳ hưng phấn hồng ngủ trên giường, Tô Viễn Hằng về tới phòng ngủ chính mình liền bắt đầu cân nhắc suy nghĩ..... Buổi chiều đứa con nhắc tới phần lễ vật kia a, vẫn là chưa đủ thoả mãn?!

“Người có tâm sự a?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm một bên lau tóc còn chưa khô, một bên hỏi người trên giường, lúc về nhà liền thấy người này buồn buồn, hôm nay không phải sinh nhật con sao, tại sao luôn cảm thấy không yên lòng vậy chứ!

“Người có biết Ly nhi muốn quà sinh nhật gì không?”

Tô Viễn Hằng lấy qua khăn mặt trong tay Bắc Đường Mẫn Khiêm giúp y lau, người đã lớn như vậy tại sao lại giống Ly nhi lau loạn cả lên, làm cho nơi nơi đều là nước!

“Em trai a, đương nhiên em gái cũng được!”

Kỳ thật về nguyện vọng sinh nhật của đứa con, Bắc Đường Mẫn Khiêm đã sớm biết, chẳng qua chuyện này thật không thể do y làm chủ. Cho nên đành phải cùng con đề nghị làm cho chính nó đi cùng ba ba trao đổi!

“Người đã sớm biết?!”

Không ngờ chính mình lại là người biết tin tức cuối cùng trong nhà! Tô Viễn Hằng có chút bất mãn gặm nhẹ.

“Ta cảm thấy ý tưởng trong lòng của con cũng là chuyện tốt a, hơn nữa cũng có thể làm cho chính nó thực hiện nguyện vọng làm anh, nó tuổi không nhỏ !”

Bắc Đường Mẫn Khiêm vừa nói, vừa cố ý né tránh tầm mắt nghi ngờ của Tô Viễn Hằng. Kỳ thật chính y cũng hy vọng nguyện vọng của đứa con có thể trở thành sự thật a! Nhiều con không tốt sao? Để làm chi mỗi lần đều phải uống cái loại thuốc tránh thai kia chứ!

Tô Viễn Hằng nghe xong lời này liền chui vào chăn, nói thật ra chính mình cũng không phải không muốn sinh thêm. Mà là, Ly nhi hiện tại đã bốn tuổi, nó biết rất nhiều sự tình, trước mặt đứa nhỏ mà mang bụng bầu, không biết xấu hổ sao?!

“Kỳ thật vài năm gần đây người đều ở bệnh viện bận rộn, kia hiện tại thừa dịp này hảo hảo nghỉ ngơi không tốt sao, huống chi người cũng biết Ly nhi một mình rất buồn, nếu có thể thêm một em trai hoặc là em gái cùng chơi, khẳng định nhóc kia sẽ càng thêm hoạt bát sáng sủa! Người không phải luôn lo lắng nó không biết như thế nào cùng người khác ở chung sao?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm lên giường nằm úp sấp trên đầu vai Tô Viễn Hằng, bắt đầu thương lượng. Tuy rằng con ở vườn trẻ luôn luôn hoà đồng, bất quá khẳng định Tô Viễn Hằng vẫn là đông nhớ tây thương, như vậy lúc này đem con ra nói chuyện khẳng định là hảo chiêu!

“Kia.....”

Tô Viễn Hằng do dự một chút, kỳ thật là hần lo lắng cho con a! Đứa nhỏ này đầu óc thật sự rất thông minh, hơn nữa mặc kệ là chỉ số IQ hay là năng lực học tập đều cao hơn so với bọn trẻ cùng tuổi. Cho nên nếu không bởi vì hần sợ con còn quá nhỏ mà bị nhồi nhét nhiều kiến thức, không được vui chơi, chỉ sợ hiện tại nó đã đi học tiểu học, nhận sự giáo dục vượt xa người thường, làm sao có thể đi theo mấy đứa nhỏ vườn trẻ cùng nhau mỗi ngày vui chơi ca hát chứ. Bất quá chính là như vậy, cũng vẫn lo lắng cho đứa con mình không biết làm như thế nào cùng các bạn khác ở chung, dù sao đứa nhỏ này thường xuyên cúi đầu buồn buồn, trưởng thành sớm làm cho người ta lo lắng!

“Đừng cái kia cái này nữa, hôm nay có thể làm không?”

Tuy rằng Bắc Đường Mẫn Khiêm hoàn toàn không cần biết đứa nhỏ kế tiếp khi nào thì có thể ra đời, dù sao loại chuyện này là phải tùy duyên. Nhưng trước mắt y cũng thập phần chờ mong, tuy rằng hôm nay là sinh nhật con, bất quá vẫn rất muốn hưởng một ít phúc lợi từ đứa con a!

“Người!”

Tô Viễn Hằng bởi vì chuyện vừa rồi vẫn là có chút buồn bực, cho nên lúc này thật sự kinh ngạc tại sao người trên lưng có thể đem cảm xúc chuyển hoá với tốc độ nhanh như vậy?!

Bên ngoài có chút gió lớn, làm cho chuông gió phía trên bức màn bị thổi trúng phát ra tiếng đinh đang. Bất quá điều này lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến Bắc Đường Mẫn Khiêm, sau khi nhận được sự cho phép lập tức từ ngăn kéo nơi tủ đầu giường lấy dầu bôi trơn ra, hí ha hí hửng bắt đầu công tác chuẩn bị. Bất quá lại hoàn toàn quên vào mỗi lần thời tiết mưa gió, người bạn nhỏ cách vách hôm nay mới qua bốn tuổi sinh nhật, khẳng định sẽ tìm cơ hội lại đây cùng ngủ a!

Ghé vào trên lưng Tô Viễn Hằng, Bắc Đường Mẫn Khiêm một bên dùng hai chân gắt gao cố định hai chân Tô Viễn Hằng, một bên dùng tay đùa bỡn hai điểm hồng anh, quả nhiên làm cho người kia run rẩy một chút.

“Nhanh lên.....”

Tô Viễn Hằng có chút không kiên nhẫn thúc giục, không làm cũng nên đến lúc chấm dứt đi, bằng không cái vật lúc này còn chôn ở trong cơ thể chính mình nếu lại có động tĩnh gì, khẳng định là phải tự trách mình khiêu khích !

“Ân..... Lập tức là tốt rồi!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng có chút sợ hãi Tô Viễn Hằng lại một lần nữa cố ý vô tình lộn xộn ép buộc, mặc kệ nói như thế nào đây cũng đã là hiệp thứ hai, nếu làm tiếp phỏng chừng ngày mai đi không nổi, không phải còn có ca giải phẫu sao.....

Bất quá dục vọng ở trong cơ thể người ta trưởng lớn vẫn là có chút không tốt chấp hành nhiệm vụ!

“Ba ba! A.....”

Ly nhi cầm quả sinh nhật đã tìm được lúc này—một con robot tiểu Chu hiệp, đứng ở cửa phòng hai người cha nhẹ giọng kêu một tiếng, bất quá còn chưa đợi được đáp lại, liền lại thét tiếp một tiếng chói tai. Ba ba thất lúng đau sao?

Kỳ thật Bắc Đường Mẫn Khiêm cùng Tô Viễn Hằng tình sự là tuyệt đối kiêng dè đứa con. Chẳng qua nhóc kia thường xuyên nhìn thấy tình cảnh cha mất xa cho ba ba, cho nên lúc này liền trực giác cho là như vậy.

“Muốn em trai liền ngủ một mình!”

Đột nhiên bị quấy rầy không khỏi làm Bắc Đường Mẫn Khiêm có chút lửa giận, sau vài giây ngơ ngác, quay đầu liền đối thẳng nhóc kia rống lên câu này, đã lớn thêm một tuổi, còn sợ sét đánh sao?!

Ly nhi nghiêng đầu cân nhắc một chút lời cha nói, vội vàng mang theo tiểu Chu hiệp chạy trở về phòng chính mình. Đúng thôi, nếu có em trai, kia chính mình sẽ là anh, nào có anh trai còn sợ sét đánh!

Nghe con trong chốc lát liền không có động tĩnh, Tô Viễn Hằng không khỏi có chút tức giận, sao có thể giáo dục đứa nhỏ như vậy chứ?! Đứa con kia tuy rằng nhỏ tuổi nhưng lại biết rất nhiều việc, nếu đứa nhỏ quay lại hỏi thì trả lời như thế nào a! Không biết xấu hổ sao?!

“Người quản ta trước đi!”

Biết Tô Viễn Hằng nghiêng răng nghiêng lợi, bất quá lúc này Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng chỉ có thể thấp giọng cắn cắn lỗ tai, vừa rồi Tô Viễn Hằng bị đứa con làm cho giật mình, thế nhưng lại một lần nữa đụng phải điểm mẫn cảm của chính mình, dục vọng lại có chút ngắc đầu, lần thứ ba đi!

Ly nhi nằm ở trên giường của chính mình, trong lòng không khỏi cân nhắc, nếu chính mình ngủ là có thể có em trai sao, như vậy về sau nếu mỗi ngày đều là chính mình ngủ, có thể nào xin được thêm một em gái không?! Quay đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm vào mũi tiểu Chu hiệp, người phải giúp ta làm chứng nha, cha nói chính mình ngủ là có thể có em trai – em gái! Không thể nói dối, bằng không cái mũi sẽ biến dài.....

Sau đó sự tình phát triển như thế nào.....

Chỉ có thể nói là hết thấy đều thuận lợi! Tám tháng sau, Ly nhi mang theo tiểu Chu hiệp như ý nguyện đến chỗ em trai em gái, là song bào thai nha! Nó được làm anh trai rồi!

Bất quá nhóc kia cũng lập tức cảm nhận được trọng trách trên vai, bởi vì nhất định phải ở vườn trẻ biểu hiện rất tốt mới được, bằng không một ngày chỉ có một khối đường tiểu bạch thổ, như thế nào đủ phân chứ!

Thú thật là cái hạ văn này từ ngữ khó hiểu quá, ta edit theo cái hiểu “ba mớ” của mình mà thui, còn đặc điểm hay tư thế gì gì đó của người mang thai quả thật là Ròm ko rành cho lắm, ai thấy chỗ nào “lạ lạ” hay ko hợp lý thì cứ nói, Ròm sẽ chỉnh sửa ngay...

Hạ văn nì chỉ khoảng 10 trang word nhưng cũng đành chia mấy phần zậy, cứ từ từ để Ròm ngâm kiu thêm đã ^.^

50. Chương 50: Pn2

Ngôn Phi Ly đỉnh thẳng lưng, lấy tay xoa xoa, có chút đau mỏi. Vài ngày trước đó rõ ràng đã đỡ hơn rất nhiều, thế mà ngày hôm nay lại nữa rồi...

Ly Nhi đang ngồi ở một bên, nhìn thấy bộ dáng ba ba có chút khó chịu, tay nhỏ bé lập tức sẵn sàng giúp xoa xoa bụng trầm nặng, lại nhẹ nhàng dấm dấm nơi thất lúng. Xong còn không quên hôn nhẹ em trai, em gái bên trong. Ngắc đầu đối ba ba cười cười, ra dáng anh hai nói:

“Em trai, em gái rất biết nghe lời, ba ba yên tâm đi.”

Nhìn đứa con hiểu chuyện, Ngôn Phi Ly dù khó chịu hơn nữa cũng thấy đáng giá. Đứa con khả ái này à, từ khi biết sắp có thêm một đứa em trai, em gái, mỗi ngày đều cầm sách kể chuyện đồng thoại cho cục cưng nghe. Còn giúp ba ba đấm lưng, xoa bóp...

Vươn tay vén những sợi tóc loà xoà trước trán đứa con, cổ sức hôn lên đỉnh đầu của cậu con trai khả ái. Ly Nhi cũng rất phối hợp, chủ động đỉnh thẳng thắt lưng, để cho ba ba càng dễ hôn nó hơn.

Thanh âm tiếng tra chìa khoá cửa truyền đến, Ly Nhi đang ghé vào xô pha, lưng xoay ra phía ngoài liền nhìn lại. Quả nhiên, là cha nó đã trở về. Cậu nhóc năm tuổi nhảy nhanh xuống xô pha, hai ba bước chạy tới cửa liền phóng lên trên thân người nọ, tốc độ kinh người.

“Cha!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm ôm con trai, nựng nựng tại trên mặt đứa con hôn một cái.

“Ba ba cứu mạng!”

Bị cầm đầy râu của Bắc Đường Mẫn Khiêm cạ cạ có chút ngứa ngáy, Ly Nhi một bên né né một bên hướng Ngôn Phi Ly cầu cứu. Đây là tiết mục thân thiết giữa một lớn một nhỏ mỗi ngày nhất định trình diễn.

Ngôn Phi Ly nặng nề đứng lên đi ra phía ngoài dò xét, thấy Ly Nhi giãy giụa hăng say, rất sợ Bắc Đường Mẫn Khiêm không cẩn thận sẽ đem đứa con quăng ngã, liền vươn một cánh tay hỗ trợ che chở.

Tư thế Ngôn Phi Ly lúc này rất quái dị, một tay nâng bụng, một tay còn muốn chống đỡ con trai. Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy thế chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Đem đứa con buông xuống, ngồi ở bên cạnh Ngôn Phi Ly. Ôm nơi hiện tại không còn xứng được gọi là thắt lưng nữa, nhẹ nhàng đè lại, hỏi:

“Ngày hôm nay thế nào...”

“Hoàn hảo.”

Ngôn Phi Ly trầm nghĩ: nào dám nói với người là bất hảo. Nếu nói như thế, phỏng chừng lập tức sẽ bị đưa đến y viện. Đó là do y quá quan tâm lo lắng mà thôi, kỳ thật căn bản không cần phải như vậy. Dù sao cũng đã từng có kinh nghiệm mang thai và sinh sản rồi.

“Ngày hôm nay có vẻ thông thả, chúng ta buổi tối đi phố đêm ăn có được hay không?”

Ngôn Phi Ly hỏi. Gần đây Bắc Đường Mẫn Khiêm hay mang công việc về nhà, nói là thật sự lo lắng hấn một mình ở nhà.

“Ngày hôm nay đúng là thông thả, nhưng phố đêm là không có thể đi... Ta biết, con trai nói với người là muốn đi, nhưng cái kia đối với thân thể người bất hảo, không được.”

Bởi vì ngày hôm qua đứa con kể bạn ở bên ngoài cùng cha mẹ ăn gì gì đó, Ngôn Phi Ly nghe liền biết đứa con có chút tủi thân, muốn dỗ dành cậu nhóc kia hài lòng mới nói sẽ cùng đi phố đêm ăn tối. Nhưng hẳn không nghĩ tới tình huống hiện tại của chính mình.

Cùng Bắc Đường Mẫn Khiêm trở về, Siva vươn ngón tay tại trên bụng Ngôn Phi Ly nhẹ nhàng điểm điểm, sau đó lập tức rút trở về. Vuốt vuốt ngực chính mình đối Ngôn Phi Ly nói:

“Người sẽ không sinh ba đi, sao lại động lợi hại như vậy...”

“Không có gì, mấy ngày nay đều là như vậy, đứa trẻ đang lớn mà... Yên tâm, ta cũng là bác sĩ, không có việc gì đâu.”

Chống lại đôi mắt có chút lo lắng của Bắc Đường Mẫn Khiêm, Ngôn Phi Ly cười cười. Tuy là thai đôi, nhưng mới tám tháng, chắc là còn chưa tới thời gian đâu.

“Người nếu như khó chịu thì hãy đến y viện, ta đi cùng người.”

Nhìn cái bụng to dưới lớp áo T-shirt dài rộng mơ hồ tác động, Bắc Đường Mẫn Khiêm cho dù có tín nhiệm Ngôn Phi Ly chuyên nghiệp cỡ nào cũng không dám khinh suất. Một bên Ly Nhi cũng không ngừng nghiêng đầu nghe ngóng, nếu như ba ba đến y viện, nó cũng muốn đi cùng.

“Không có việc gì, thật sự không có việc gì...”

Chỉ là ngày hôm nay thất lưng có chút không được tự nhiên, có vẻ đặc biệt trầm trọng. Cái khác đều như cũ, đứa trẻ vẫn là như thế này đập tới đập lui, giống như đã là tập quán rồi.

Ăn cơm tối xong, Siva cười cùng cậu nhóc chủ động chạy đi rửa chén.

Động tác đã bắt đầu có chút chậm chạp, Ngôn Phi Ly nhờ vào Bắc Đường Mẫn Khiêm nâng chậm rãi đứng lên. Đột nhiên nghĩ có chút sai, tay sờ sờ hạ phúc, vị trí kia tựa hồ xuống phía dưới không ít, một loại cảm giác căng đầy tràn ra toàn bộ xương cốt, cùng với... bắp đùi.

Thấy Ngôn Phi Ly có chút dị trạng, Bắc Đường Mẫn Khiêm khẩn trương hỏi:

“Làm sao vậy, khó chịu sao, chỗ nào...”

“Khiêm, khả năng thật sự phải đi y viện rồi...”

“A?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng sốt một chút, có chút đột nhiên, xác thực là có chút đột nhiên. Qua một lúc sau...

“Người sắp sinh sao? !”

Kích động rống lên, hoàn toàn không chút ý thức đề cao âm lượng. Lập tức, Ly Nhi đang ở trên sofa xem sách, cùng với Siva đang ở tại nhà bếp rửa chén bát cùng nhau vây quanh bên cạnh Ngôn Phi Ly.

“Không có, ta nghĩ hay là đi tới chỗ bác sĩ Thu trước đi, người buổi chiều không phải còn nói...”

Ngôn Phi Ly nghĩ có chút xấu hổ, dù sao trước mặt Siva cũng không nên nói là sắp sinh, hắn cảm thấy như vậy sẽ không ý tứ.

Bắc Đường Mẫn Khiêm không hỏi lại, biết hỏi cũng hỏi không ra kết quả gì. Nếu Phi Ly nói đến y viện vậy thì cứ đến y viện thôi. Vợ và đưa người cho Siva đỡ giúp, y vào nhà lấy áo khoác.

“Cái gì đó cứ để cho ta thu thập, từ đây đến y viện cũng gần. Người hiện tại... còn có thể đi không?”

Nhìn bộ dáng Ngôn Phi Ly thập phần quý dị, hai chân có điểm run run, cái mông thậm chí hơi đẩy về phía sau một chút, nhớ rõ lần trước lúc sắp sinh Ly Nhi cũng là loại tư thế này.

“Có thể, Siva, về phần Ly Nhi, ta nhờ người chăm sóc giúp. Nó chín giờ buồn ngủ, ngày mai sáng sớm tám giờ thức dậy, bữa sáng tại tủ lạnh, cần hâm nóng một chút, không nên dùng lò vi ba...”

Phủ thêm áo khoác, một tay nâng bụng, một tay chống thất lưng, Ngôn Phi Ly suy nghĩ một chút, có Siva chiếu cố, Ly Nhi hẳn là không thành vấn đề.

“Ba ba, con có thể đi theo không?”

Ly Nhi thập phần không muốn, nhẹ nhàng nắm lấy áo Ngôn Phi Ly, nó không muốn bị bỏ ở nhà, nó muốn nhìn cục cưng.

“Không được!”

Bắc Đường Mẫn Khiêm thập phần nghiêm khắc cự tuyệt, đứa nhỏ này, sao đột nhiên lại không hiểu chuyện như vậy. Hiện tại là phải đi y viện, ngay cả người lớn còn chiếu cố không xuể, có thêm một đứa trẻ thì càng phiền phức hơn nữa.

“Ly Nhi ở nhà chờ ba ba được không, ba ba ngày mai sẽ trở lại.”

Ngôn Phi Ly có chút không hài lòng thái độ của Bắc Đường Mẫn Khiêm đối với đứa con, thể nhưng lúc này đúng thật là không có cách nào mang theo nó.

“Không có việc gì, không có việc gì, Ly Nhi cứ để ta chiếu cố, các người yên tâm đi thôi.”

Siva vội ôm chặt Ly Nhi, nheo nheo mắt với cậu nhóc kia, ngầm bảo chờ bọn họ đi rồi, ta mang người đến đó. Ly Nhi thập phần thông minh liền hiểu ngay ý của chú Siva, liền không đòi đi theo nữa, đồng thời thập phần hiểu chuyện bảo Ngôn Phi Ly bọn họ cẩn thận một chút.

Y viện xã khu cách nhà Bắc Đường Mẫn Khiêm không xa, lộ trình cũng chỉ hơn mười phút. Chỉ là vị trí thai nhi xác thật đã xuống rất thấp nơi bụng dưới, làm cho Ngôn Phi Ly đi đứng dị thường khổ cực.

“Bằng không nghỉ ngơi một chút, ta đi mang xe tới.”

“Không có việc gì, đi một chút đứa nhỏ càng dễ xuống bụng dưới hơn...”

Càng dễ xuống hay có thể trực tiếp rớt ra luôn. Bắc Đường Mẫn Khiêm thập phần kinh ngạc cho ý nghĩ của chính mình, thế nhưng nhìn thấy hình dạng hiện tại của Ngôn Phi Ly, loại khả năng này không phải không tồn tại.

Nguyên bản chỉ hơn mười phút đi bộ nhưng hai người đi một chút liền ngừng thành ra kéo dài thành ba mươi phút. Đợi đến y viện, Ngôn Phi Ly đã có chút sắp hư thoát.

Bắc Đường Mẫn Khiêm lấy xe đẩy, đưa Ngôn Phi Ly lên lầu hai, vừa ra khỏi cửa thang máy liền gặp ngay Thu Chí Nguyên vừa nhận được điện thoại bọn họ mà chạy tới.

“Thế nào...”

Thu Chí Nguyên thấy người liền vội vã hỏi, lúc này trong điện thoại Bắc Đường Mẫn Khiêm nói không rõ ràng, chỉ nói là sắp sinh, nhưng không nói có vỡ nước ối hay không.

“Đã nhập bồn, nước ối còn không vỡ, hẳn là sắp rồi...”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết...”

Vừa nghe ngữ khí trong điện thoại của Bắc Đường Mẫn Khiêm, sợ đến mức gã cho rằng phải chạy nhanh giúp Ngôn Phi Ly đỡ đỡ ngay trên đường.

.....

Bắc Đường Mẫn Khiêm mới đưa Ngôn Phi Ly dìu lên giường bệnh, chợt nghe thấy thanh âm líu ríu ngoài cửa phòng, nhìn lại, vội vàng chạy ra, vội kéo nhóc kia hỏi:

“Sao con lại tới đây, nơi này là bệnh viện có biết hay không.....”

Ly nhi gật gật đầu, có điểm đáng thương nói:

“Ba ba đáp ứng con, làm cho con là người thứ hai nhìn thấy cục cưng, cha là người đầu tiên.”

Thở dài, tính tình bướng bỉnh của Ly nhi cũng không biết giống ai.

“Chú Siva đâu?”

Bắc Đường Mẫn Khiêm hỏi con, không cần nghĩ cũng biết Ly nhi mới năm tuổi căn bản không biết đường đi, nhất định là do Siva dẫn đến.

“Nơi này, nơi này, người yên tâm chúng ta ở bên ngoài chờ.....”

Siva ở chỗ hàng hiên lộ đầu ra cười trừ, kéo qua Ly nhi, ngoan ngoãn ngồi ở một bên. Đồng thời nháy mắt ngầm nói với Ly nhi, người phải ngoan một chút a, bằng không không cho người xem cục cưng.

Bắc Đường Mẫn Khiêm thấy con thật nghe lời, dặn dò vài câu liền yên tâm đi trở về. Người nọ trong phòng bệnh càng làm cho người ta quan tâm hơn.

“Các người thật giỏi a, suýt nữa hai đứa nhóc này thành thiên sứ trên đường rồi.....”

Lúc Bắc Đường Mẫn Khiêm trở về, Thu Chí Nguyên đã làm kiểm tra xong, thấy y tiến vào, ngẩng đầu liền nói câu này.

“A, có ý gì.....”

Không rõ cho nên nhìn Ngôn Phi Ly, thấy người nọ cũng là vẻ mặt mê mang.

“Gần sinh mới chịu đến bệnh viện, nếu đợi tới tối nay đứa nhỏ liền trực tiếp sinh trên đường luôn rồi!”

Ngôn Phi Ly hé miệng, trong lòng cũng có chút run rẩy, tại sao lại có thể nhanh như vậy.

Bởi vì còn chưa đau bụng sinh, cũng chưa có vỡ nước ối, nên Ngôn Phi Ly đã kêu đứa con vào nói chuyện một lát, thấy cậu nhóc có chút mệt rồi, liền cùng nó thương lượng:

“Ly nhi về nhà ngủ trước được không, ba ba cam đoan cho con xem hai cục cứng.”

Mặc dù Ly nhi thật không tình nguyện, nhưng chịu không nổi cơn buồn ngủ, cùng Ngôn Phi Ly ngoắc ngón tay, xem như ước định, liền được Siva ôm trở về nhà.

Có quy luật đau bụng sinh là bắt đầu vào nửa đêm, Thu Chí Nguyên kiểm tra một chút, cảm thấy khả năng thuận sản không lớn, thứ nhất là vì song bào thai, thứ hai là do đầu hai đứa trẻ tựa hồ cũng không nhỏ. Liền cùng vợ chồng hai người thương lượng một chút, cuối cùng quyết định vẫn là sinh phẫu.

“Ta ở bên ngoài chờ người.....”

Sinh phẫu là không cho phép người nhà cùng đi, cho dù Bắc Đường Mẫn Khiêm có cứng rắn thế nào cũng bị ngăn ở bên ngoài phòng sinh. Lôi kéo tay Ngôn Phi Ly, có chút không đành lòng, không đành lòng để một mình hấn vào trong, lại càng không đành lòng hấn chịu đựng một dao kia.

“Không có việc gì, rất nhanh sẽ tốt cả thôi.”

Ngôn Phi Ly nắm chặt tay Bắc Đường Mẫn Khiêm, an ủi.

Nhìn Ngôn Phi Ly được đưa vào phòng giải phẫu, đèn ở phía trên liền lập tức sáng lên. Bắc Đường Mẫn Khiêm thu tâm ngồi ở ghế dài một bên. Nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại là hai giờ sáng, vừa rồi Thu Chí Nguyên nói nếu thuận lợi chỉ khoảng hai tiếng. Còn tới hai tiếng.....

Đại khái qua bốn mươi phút, hộ sĩ liền đẩy xe đẩy từ phòng giải phẫu đi ra, phía trên nằm hai đứa bé. Bắc Đường Mẫn Khiêm cũng chưa kịp nhìn hai đứa nhỏ, liền xông vào cửa phòng không nên đi vào. Hộ sĩ kia vội vàng nói một câu:

“Người lớn không có việc gì, người nhìn hai đứa nhỏ một cái, ta đưa vào ***g ấp.”

“Kia khi nào thì hấn đi ra?”

“Hấn là một tiếng sau đi, bác sĩ Thu đang may miệng vết thương. Người nhanh lên nhìn hai đứa nhỏ, một trai một gái, là chị em.”

Còn phải đợi một tiếng nữa a. Bởi vì còn phải đợi lát nữa làm cho Bắc Đường Mẫn Khiêm thập phần lo lắng, nhưng vẫn chạy nhanh nhìn hai đứa con liếc mắt một cái, cũng không sai biệt lắm, cùng Ly nhi vừa mới sinh lúc ấy rất giống, cái đầu nho nhỏ.

Biết đứa nhỏ là sinh non, phải lập tức đưa vào ***g ấp. Liền cảm ơn hộ sĩ, rồi nhờ người ta phụ giúp mang đi.

Đợi cho Ngôn Phi Ly được đưa ra ngoài, Bắc Đường Mẫn Khiêm cảm thấy thời gian ngồi ở trên ghế lâu như một thế kỷ vậy.

Nhìn người yêu được mền nghiêm thật kín, tựa hồ hoàn toàn thanh tỉnh. Vội vàng sờ sờ đầu của hấn, hôn một cái. Thật lo lắng a, không bao giờ cho sinh nữa. Sinh thêm lần nữa sớm hay muộn gì cũng bệnh tim mất.

Thấy Bắc Đường Mẫn Khiêm vẻ mặt lo lắng cùng hoảng sợ, khoé miệng Ngôn Phi Ly miễn cưỡng vểnh vểnh lên. Có chút suy yếu nói:

“Một trai một gái, rất giống người.....”

“Àn, ta biết, người nghỉ ngơi trong chốc lát, để ta đón Ly nhi đến xem người.”

Một tuần sau, Bắc Đường Mẫn Khiêm hớn hờ mang theo hai cục cứng mới sinh về nhà. Ly nhi nựng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của em trai, lại hôn nhẹ tay nhỏ bé của em gái, thật vui vẻ. Nó làm anh trai, em trai em gái cũng thật đáng yêu.

“Cảm ơn người.....”

Hôn hai má Ngôn Phi Ly, Bắc Đường Mẫn Khiêm tự đáy lòng nói lời cảm tạ.

“Cũng cảm ơn người.....”

Cảm ơn người cho ta gia đình này. Nhìn ba cục cứng, còn có người yêu bên cạnh, Ngôn Phi Ly cảm thấy cha ở trên trời nhất định cũng sẽ vì mình mà cảm thấy vui vẻ

Mới định hôn càng sâu một ít, chợt nghe thấy –

“Oa

oa

~”

“Cục cứng đừng khóc, cha ba ba mau tới a, Nguyệt Nguyệt thối thối

~”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-duyen>